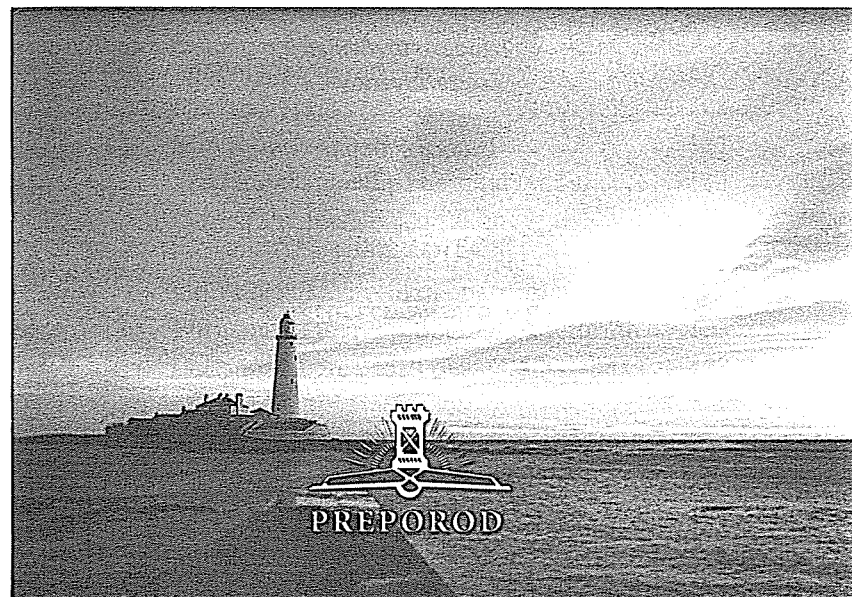

Artur G. Daniels

Hristos
naša
pravednost

Artur G. Daniels

Hristos *naša* pravednost

HRISTOS – NAŠA PRAVEDNOST

Naslov originala:
Arthur G. DANIELLS
CHRIST – OUR RIGHTEOUSNESS

Prevod sa engleskog:
Milan Šušljic

Drugo izdanje

Redakcija teksta:
prof. Tomislav Stefanović

Odgovara i uređuje:
Miodrag Živanović

Dizajn korice:
Mirjana Ranković

Tehničko uređenje:
Ester Živanović

Izdaje i štampa:
»Preporod« – Beograd

Tiraž: 200

ISBN: 978-86-423-0221-8

Sadržaj

Predgovor	7
1. Hristos – naša pravednost	11
2. Najvažnija poruka	23
3. Prethodne poruke	27
4. Poruka objavljena na Generalnoj konferenciji u Mineapolisu	41
5. Poruka iz 1888. godine označila je novu eru u propovedanju Trostruke anđeoske vesti ..	55
6. Prava poruka trećeg anđela	62
7. Osnovna, ali sveobuhvatna istina	68
8. Smrtonosna opasnost od formalizma	73
9. Velika istina zapostavljena	84
10. Potpuno i savršeno obnovljenje je osigurano ..	92
11. Prvi korak u sticanju iskustva u opravdanju verom	100
Dodatak	108
Koren pravednosti	111
Prikladne teme za proučavanje	114
Odnos između Božjeg zakona i opravdanja verom	116
Crkva ostatka u velikoj opasnosti	120
Poziv na duhovno probuđenje i reformu ..	123
Opasnosti i prednosti poslednjih dana	128

Predgovor

Na sastanku Savetodavnog veća Udruženja propovednika, koje je održano u Demoanu, u državi Ajova, 22. oktobra 1924. godine, bilo je:

»Izglasano da starešina Danijels bude zamoljen da načini kompilaciju tekstova E.G.Vajt koji govore o opravdanju verom.«

Uz pomoć svojih saradnika iz Udruženja propovednika prihvatio sam se poverenog zadatka.

U skladu sa ciljem da se pripremi »kompilacija spisa E.G.Vajt koji se odnose na izabranu temu«, pažljivo smo proučili sve spise Duha proroštva koji su nam bili dostupni, u knjigama i člancima koji su bili objavljeni u našim crkvenim časopisima između 1887. i 1912. godine. Tako je prostrano bila oblast izučavanja koja se pružala pred nama, tako su prekrasni i dragoceni bili skriveni dragulji istine koja je tom prilikom izašla na videlo da sam ostao zadivljen i pun strahopoštovanja prema veličini zadatka koji mi je bio poveren da, naime, izvučem iz zaborava skrivene dragulje istine i da ih, u celokupnom sjaju njihove lepote stavim, na mesto na kome će moći da zadobiju zasluženno priznanje i budu uključeni u delo slavnog dovršavanja zadatka koji je poveren Crkvi ostatka.

Tražeći savete i predloge svojih kolega, slao sam im dovršene delove rukopisa na pažljivo čitanje i oce-

njivanje. Odgovor saradnika iz svih delova Severne Amerike bio je vrlo ohrabrujući, jer su se pohvalno izražavali o delu i naglašavali potrebu da ono što skorije bude dovršeno. Na predlog nekih propovednika bilo je pripremljeno posebno poglavlje o opravdanju verom s biblijske tačke gledišta kao uvod u kompilaciju spisa Duha proroštva. To će, tako se mislilo, dati biblijski autoritet i trajnost temi koja je tako životno važna za Božji narod u ovo vreme.

Božja reč jasno ocrtava put opravdanja verom; spisi Duha proroštva razrađuju i proširuju ovu temu. U svojoj zaslepljenosti i tromosti srca, mi smo odlutali daleko od tog puta, i mnogo godina nismo cenili ovu dragocenu istinu. Ali, tokom tog vremena naš veliki Učitelj je pozivao svoj narod da stane u odbranu ove velike temeljne istine Jevanđelja – primajući verom uračunatu Hristovu pravednost, neophodnu da bi božanska priroda mogla da se pokaže u ljudskom telu.

Da bi ova kompilacija mogla da ima trajnu vrednost, izgledalo nam je neophodno da učinimo nešto mnogo više nego da jednostavno prikupimo dugi niz različitih, odvojenih citata. Bilo je neophodno da se uspostavi odgovarajući redosled navoda i njihovo kombinovanje; važan je bio i hronološki red.

Osim toga, trebalo je pravilno shvatiti okolnosti i razloge koji su doveli do nastajanja određenih izjava. Ukoliko se važnost svih ovih činilaca ne bi bila uzeta u obzir, kompilacija bi mogla da postane štetna i zamorna.

Pažljivo, sistematsko proučavanje spisa Duha proroštva o opravdanju verom dovelo nas je do čvrstog ubeđenja da objavljena gledišta ukazuju na dve va-

žne strane iste istine: prvo, na veliku i zadivljujuću činjenicu da verom u Božjega Sina grešnici mogu da prime Božju pravednost; i drugo, na veličinu Božjeg providenja koje je poslalo posebnu vest o primanju božanskog opravdanja verom, značajnu vest upućenu pripadnicima Božjeg naroda na zasedanju Generalne konferencije održanom u Mineapolisu, u državi Minesota, 1888. godine.

Ovu drugu činjenicu adventistički hrišćani ne smeju da zanemare, jer bi u tom slučaju propustili da izvuku najvažniju pouku koju je Bog želeo da im pruži. Upravo nas je ova činjenica navela da u kompilaciju uključimo i savete koji su se odnosili na iskustva i događaje u vezi s Generalnom konferencijom u Mineapolisu i na ono što se kasnije zbivalo.

Najveći deo naših vernika došao je u Crkvu posle ovih događaja. Oni nisu upoznati s njima; ali, njima je neophodna vest; neophodne su im i pouke kojima su nas poučila ta iskustva. Upravo zato postoji i potreba da se ponove, makar i delimično, saveti koji su nekada bili dati, i da se proprate kratkim objašnjenjem svega što se tada zbivalo.

Oni koji gaje puno poverenje u dar Duha proroštva u Crkvi ostatka, posvetiće veliku pažnju kompilaciji-izjava E.G.Vajt o opravdanju verom i ceniće ovu zbirku. Samo je mali broj ovih izjava bio ponovo objavljen posle prvog pojavljivanja na stranicama časopisa Rivju end Herald. Najveći deo bio je brzo zaboravljen, zajedno s časopisom u kome je ugledao svetlost dana: Ni u jednom drugom dokumentu one nisu bile sakupljene u tako sistematskom i hronološkom obliku kao ovde. Neka Gospod pomogne da ovi navodi Duha proroštva obave delo na koje su po-

zvani u životu svih onih koji budu čitali ove stranice!
Divni su blagoslovi koje Nebo na ovaj način želi da
izlije na nas!

Artur G. Daniels

»Odevena u oklop Hristove pravednosti, Crkva
treba da uđe u svoju završnu borbu!«

E.G. Vajt

»Na dan svoga krunisanja Hristos neće priznati
kao svoga nikoga ko ima na sebi 'manu, mrštinu ili
takvo što'. Ali, svojim vernima će dati krune večne
slave. Oni koji nisu želeli da dopuste da On vlada nad
njima, videće Ga okruženog vojskom otkupljenih, od
kijih će svaki nositi znak – Gospod, pravda naša!«

E.G. Vajt

Prvo poglavlje

Hristos – naša pravednost

Hristos – naša pravednost je velika, centralna
poruka Svetog pisma. Bez obzira na različitost
oblika u kojima se pojavljuje, bez obzira na zvučnost
reči kojima se izgovara, ipak je uvek, ma s koje strane
gledali, osnovna, sveobuhvatna tema otkrivenja
samo jedna: Hristos – naša pravednost.

Izveštaj o stvaranju otkriva čudesnu snagu i mudrost
Hrista, preko koga je sve bilo stvoreno (Kološanima
1,14–16). Greh prvog Adama, sa svim svojim
strašnim posledicama, opisan je da bismo Hrista,
poslednjeg Adama, mogli proslaviti kao Otkupitelja
i Obnovitelja (Rimljanima 5,12–21). Smrt, sa svim
svojim užasima, iznesena je pred nas da bismo Hrista
mogli uzdignuti i proslaviti kao Životodavca
(1.Korinćanima 15,22). Razočaranja, tuge i tragedije
ovog života se nabrajaju da bismo mogli da potražimo
Hrista kao velikog Utešitelja i Izbavitelja (Jovan
16,33). Naša grešna, pokvarena priroda je prikazana
sumornim bojama da bismo bili navedeni da pozovemo
Hrista da nas očisti i tako na delu postane za nas
»Gospod – naša pravednost«.

Tako je u celom Svetom pismu – bez obzira koji
deo istine je otkriven, uvek na neki način ta istina
ukazuje na Hrista kao na našu pravednost!

Međutim, sama pravednost kao posebna, potpuno
definisana tema životne važnosti, zauzima veli-

ki prostor u Božjoj reči. Njen izvor, njena priroda, mogućnosti grešnika da je steknu, uslovi pod kojima je može steći, sve je to vrlo jasno objavljeno u tom originalnom, autoritativnom udžbeniku pravednosti.

O *izvoru* pravednosti čitamo: »U tebe je, Gospode, pravda!« (Danilo 9,7) »Pravedan je Gospod u svim putovima svojim!« (Psalam 145,17) »Pravda je tvoja kao gore Božje!« (Psalam 36,6) »Pravda je tvoja pravda večna!« (Psalam 119,142) »Jer je Gospod pravedan, ljubi pravdu!« (Psalam 11,7) »Javlajući da je pravedan Gospod ... i da nema u njemu nepravde!« (Psalam 92,15)

Kada govori o *prirodi* pravednosti, Biblija je najrazgovetnija. Pravednost je opisana kao suprotnost grehu, i udružena sa svetošću, ili pobožnošću. »Vratite se treznom i pravednom životu i odbacite svoje grešne putove!« (1.Korinćanima 15,34. NEB) »Da odbacite, po prvoime življenju, staroga čoveka, koji se raspada u željama prevarljivim, i da se obnovite duhom uma svojega i odenete u novoga čoveka, koji je sazdan po Bogu u pravdi i u svetinji istine.« (Efescima 4,22–24) »Jer je rod duhovni u svakoj dobroti i pravdi i istini.« (Efescima 5,9) »Idi za pravdom, pobožnošću, verom, ljubavlju, trpljenjem, krotosti!« (1.Timotiju 6,11) »Svaka je nepravda greh!« (1. Jovanova 5,17)

Možda je u *celoj* Božjoj reči najlepši i najnadahnutiji tekst o pravednosti onaj koji se odnosi na Hrista: »Omilela ti je pravda, i omrzao si na bezakonje: toga radi pomaza te, Bože, Bog tvoj uljem radosti većma od drugova tvojih!« (Jevrejima 1,9) Ovaj tekst stavlja pravednost kao antitezu, kao neposrednu suprotnost bezakonju ili grehu.

Na taj način Biblija objavljuje da je Bog izvor pravednosti i da je ona jedan od njegovih božanskih, svetih atributa.

Najvažnije pitanje povezano s Božjom pravednošću, pitanje koje pobuđuje najveće zanimanje i ima najozbiljnije posledice glasi: Kakav je naš lični odnos prema pravednosti? Da li je pravednost u bilo kojoj meri svojstvena ljudskoj prirodi? Ako jeste, kako bi se mogla negovati i razvijati? Ako nije, postoji li neki način da se stekne? A ako postoji, kojim sredstvima i kada?

Za um koji je nenaučen i neprosvetljen Božjom rečju, ovo je veliki, mračni, zbunjujući problem. Pokušavajući da ga reši, čovek je pribegavao mnogim pogrešnim rešenjima. Ali, nesigurnost i zbunjenost u vezi s našim odnosom prema božanskoj pravednosti su potpuno nepotrebne pojave, jer je stvarno stanje sasvim jasno otkriveno u Reči istine, u Bibliji.

Biblija kaže da su »svi sagrešili i izgubili slavu Božju« (Rimljanima 3,23); da smo svi »telesni, prodani pod greh« (Rimljanima 7,14); da »nijednoga nema pravedna« (Rimljanima 3,10); »da dobro ne živi u ... telu mojemu« (Rimljanima 7,18); i konačno, da smo »napunjeni svake nepravde« (Rimljanima 1,29). Ovi tekstovi jasno odgovaraju na pitanje da li je pravednost u bilo kojoj meri svojstvena ljudskoj prirodi. Jednostavno i glasno: Nije! Sasvim suprotno tome, ljudska priroda je puna nepravednosti!

Međutim, u istoj Božjoj reči otkrivamo i dobru, radostnu vest da je Bog osigurao način da se očistimo od svoje nepravednosti i da se odenemo u Njegovu savršenu pravednost, da budemo ispunjeni njome! Vidimo da je ta mogućnost bila ponuđena Adamu čim je izgubio svoj visoki položaj. Ovu milostivu ponudu su shvatili i pri-

hvatili grešni, nepravedni ljudi i žene još od samog početka svoje surove, neravnopravne borbe protiv greha. To saznajemo na temelju svedočanstava koja su nam ostala zapisana u Bibliji:

1. U jednoj svojoj propovedi Hristos govori o drugom Adamovom sinu, i spominje ga kao »pravednog Avelja«. (Matej 23,35) I apostol Pavle izjavljuje da je Avelj dobio »svedočanstvo da je pravednik«. (Jevrejima 11,4)

2. »I reče Gospod Noju: uđi u kovčeg ti i sav dom tvoj; jer te nađoh pravedna pred sobom ovoga veka!« (1.Mojsijeva 7,1) I ponovo: »Noje beše čovek pravedan i bezazlen svojega veka; po volji Božjoj svagda življaše Noje.« (1.Mojsijeva 6,9)

3. »Verova Avram Bogu i primi mu se u pravdu!« (Rimljanima 4,3)

4. »I izbavi pravednoga Lota, kojega osramotiše bezakonici nečistotom življenja, jer kada življaše pravednik među njima, gledajući i slušajući bezakona dela, mučашe od dana do dana pravednu dušu svoj!« (2. Petrova 2,7.8)

5. O Zahariji i Jelisaveti, koji su živeli nešto pre Hristovog rođenja, bilo je rečeno: »I behu oboje pravedni pred Bogom, i življahu u svemu po zapovestima i uredbama Gospodnjim bez mane.« (Luka 1,6)

6. Apostol Pavle izjavljuje da su neznabošci, kojima je on propovedao Jevanđelje »dokućili pravdu«. (Rimljanima 9,30; 6,17–22)

Tako se može videti da je od vremena obećanja, datog Adamu, pa sve do isteka apostolskih vremena, uvek bilo ljudi i žena koji su bili odeveni u odeću božanske pravednosti i imali dokaz da je njihov život ugodan Bogu.

Pod kojim uslovima?

Kako je to moguće postići? Pod kojim uslovima je to divno dostignuće bilo ostvareno? Da li je to bilo zato što su okolnosti i vremena u kojima su živeli ti ljudi i žene bili povoljni za postizanje pravednosti? Ili se to može pripisati posebnim, urođenim, nadljudskim, osobinama onih koji su dostigli tako visok nivo pobožnosti?

Svi izveštaji o vremenima i pojedincima daju negativne odgovore. Bili su to ljudi i žene čija je priroda bila slična našoj, a njihova okolina je »mučila« njihovu pravednu dušu iz dana u dan (2.Petrova 2,7.8). Oni su sticali neprocenjive blagoslove pravednosti na jedan jedini način, pristupačan ljudskom biću, od vremena Adamovog pada u greh.

O načinu da neko postane pravedan često se raspravlja u Novom zavetu. Najjasnije i najpotpunije objašnjenje može se naći u pismu koje je apostol Pavle napisao crkvi u Rimu. Na samom početku svoje rasprave, apostol izjavljuje: »Jer se ne stidim Jevanđelja Hristova, jer je sila Božja na spasenje svakome koji veruje ... jer se u svemu javlja pravda Božja iz vere u veru, kao što je napisano: pravednik će od vere živ biti!« (Rimljanima 1,16.17)

Upravo Jevanđelje otkriva ljudima savršenstvo Božje pravednosti. Jevanđelje, osim toga, otkriva kako grešni čovek može da postigne pravednost – verom. To je još opširnije objavljeno u sledećim tekstovima:

»Jer se delima zakona nijedno telo neće opravdati pred njime; jer preko zakona dolazi poznanje greha. A sad se bez zakona javi pravednost Božja, posvedočena od zakona i od proroka; pravda Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike.« (Rimljanima 3,20–22)

U prvom delu ovog teksta apostol pokazuje ulogu zakona u problemu opravdanja: »Jer preko zakona dolazi poznanje greha!« »Poznanje greha«, a ne »izbavljenje od greha«! Zakon ukazuje na greh. Čineći to, zakon objavljuje da je celi svet kriv pred Bogom (Rimljanima, treće poglavlje!). Ali, zakon nas ne može izbaviti, osloboditi od greha. Nikakav grešnikov napor da bude poslušan zakonu ne može da izbriše njegovu krivicu ili da mu osigura božansku pravednost.

Božanska pravednost, Pavle objavljuje, dobija se »verom Isusa Hrista ... kojega postavi Bog očišćenje verom u krvi njegovoj da pokaže svoju pravdu oprostjenjem predašnjih greha u podnošenju Božjemu.« (Rimljanima 3,22–25)

Verom u krv Isusa Hrista brišu se svi gresi vernika i Božja pravednost se stavlja umesto njih na njegovu obračunsku listu. O, kakve li prekrasne zamene! Kakvog li prikaza božanske ljubavi i milosti! Imamo čoveka koji je rođen u grehu. Kao što Pavle kaže, taj čovek je »pun svake nepravde«! Njegovo zlokožno nasleđstvo, nasleđeno od otaca, nezamislivo je teško. Njegova okolina je na najnižem mogućem nivou. I tada, na neki tajanstveni način, božanska ljubav je zracima koji sijaju s Golgote, doprla i do njegovog srca. On se obratio, pokajao, priznao svoje grehe i verom se uhvatio za Hrista kao svog Spasitelja. U trenutku kada je to učinio, bio je prihvaćen kao Božje dete. Svi njegovi gresi su oprošteni, njegova krivica je izbrisana, Bog ga smatra pravednikom, i zato stoji pred Bogom potvrđen, opravdan, bez krivice pred zakonom. I cela ta zavidljajuća, čudesna promena može se zbiti u jednom kratkom trenutku! To je opravdanje verom!

Posle ovih jasnih i snažnih reči o tome kako čovek može da postane pravedan, apostol ilustruje objavlje-

nu istinu konkretnim slučajem. Uzima Avramovo iskustvo kao primer:

»Šta ćemo, dakle, reći za Avrama, oca svojega, da je po telu našao?« (Rimljanima 4,1)

Naslućujući njegov odgovor, sami odvrćamo: Avram je našao pravednost! Ali, kako – kojom metodom? Pavle nam kaže:

»Jer ako se Avram delima opravda, ima hvalu, ali ne u Boga!« (Rimljanima 4,2)

Postati pravedan *delima* je samó predlog, mogućnost – ako tako nešto uopšte postoji! Da li je to način kojim se zaista može steći pravednost?

»Jer šta govori Pismo? Verova Avram Bogu i primi mu se u pravdu!« (Rimljanima 4,3)

Ova izjava jednom zauvek rešava pitanje na koji način je Avram stekao Božju pravednost. To se nije zbililo *delima*, već *verom*!

Avramov način – jedini način!

Odgovorivši na pitanje kako je Avram stekao Božju pravednost, Pavle nastavlja i govori da je to ujedno i jedini način da bilo ko ikada stekne pravdu, da se opravda pred Bogom.

»A onome koji ne radi, a veruje Onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu!« (Rimljanima 4,5)

Kakve li ljubaznosti! Kakve li velike milosti! Gospod, koji je »pravedan na svim putovima svojim«, nudi svoju savršenu pravednost svakom siromašnom, slabom, bespomoćnom, beznadežnom grešniku koji veruje onome što Bog govori. Čitajmo ponovo iste reči: »A onome koji ne radi, a veruje Onoga ... prima se vera njegova u pravdu!«

Tako je važan, tako fundamentalan ovaj put pravednosti da apostol ide još jednom kroz celo poglavlje i ponavlja drugim rečima istu istinu da bi svi zapamtili ono što je on u nekoliko reči tako lepo razjasnio. Da navedemo te reči:

»Kao što i David govori da je blago čoveku kome Bog prima pravdu bez dela zakona!« (Rimljanima 4,6)

»Jer govorimo da se Avramu primi vera u pravdu!« (Rimljanima 4,9)

»I znadijaše jamačno da što obeća kadar je i učiniti. Zato se i primi njemu u pravdu. Ali, nije pisano za njega jednoga samo da mu se primi, nego i za nas kojima će se primiti ako verujemo Onoga koji vaskrse Isusa Hrista, Gospoda našega, iz mrtvih, koji se predade za grehe naše, i ustade za opravdanje naše!« (Rimljanima 4,21–25)

Ova jasna, pozitivna izjava otkriva svakoj izgubljenoj duši za sva vremena jedini put koji vodi od greha, i krivice, i osude ka pravednosti i izbavljenju od osude i smrti. S ovom izjavom se slažu i svi ostali tekstovi u Pismu koji govore o velikom problemu opravdanja, sticanja pravednosti!

Dve reči – »opravdanje verom« – govore o najčudesnijem poduhvatu s kojim se ljudski razum suočio u ovom materijalističkom svetu. One opisuju najveći dar koji je Bog, u svojoj neopisivoj dobroti, mogao da daruje čovečanstvu. Ovu veliku činjenicu, izraženu u dve reči, proučavali su i istraživali milioni u toku proteklih stoleća, koja je i danas najzanimljivija i najvažnija tema kojom bi se mogao baviti ljudski rod.

Razmatrajući gornje navode, dolazimo do zaključka da Božji zakon zahteva pravednost od svih bića koja se nalaze pod njegovom jurisdikcijom. Ali, pre-

stupivši taj zakon, pripadnici ljudskog roda postali su nesposobni da pruže pravednost koju zakon traži. Šta da, onda, grešnik čini? Prestupanje Božjeg pravednog zakona lišilo ga je pravednosti, a to ga je odmah izložilo osudi tog istog zakona. Nalazeći se pod osudom, morao je da plati kaznu za svoj prestup. Kazna je bila smrt. Da bi platio svoj dug, morao je da položi svoj život. Nalazio se, dakle, pod prokletstvom koje nikada nije mogao da ukloni. Suočio se s kaznom koju nikako nije mogao da izbegne. Šta je mogao da učini? Da li je postojao ikakav izlaz iz tog teškog, beznačajnog položaja? Da, postojao je!

»A sada se bez zakona javi pravda Božja, posvedočena od zakona i od proroka; pravda Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju!« (Rimljanima 3,21.22)

Ove reči otkrivaju pravi put kojim mogu da se zadovolje zahtevi zakona, jer izričito naglašavaju da je vera jedini način da se to postigne. Za neobraćeni, neprosvetljeni um ovakvo rešavanje problema sudbine grešnika je misterija. Zakon traži poslušnost; traži pravedna dela. Kako bi se, onda, takvi zahtevi mogli zadovoljiti verom umesto delima? Odgovor je dat jednostavnim rečima: »I opravdaće se zabadava blagodaću njegovom, otkupom Isusa Hrista, kojega postavi Bog očišćenje verom u krvi njegovoj da pokaže svoju pravdu oproštenjem predašnjih greha u podnošenju Božjemu.« (Rimljanima 3,24.25)

Kakvog li divnog rešenja strašnog problema greha! Samo naš Beskrajni, Sveznajući, Svemilostivi Otac je mogao dati takvo rešenje! Samo su ga nadahnuli spisi mogli otkriti! Ovaj način opravdanja grešnika, udeljivanja pravednosti nepravednima, nalazi se jedino u prečistom Jevanđelju Isusa Hrista.

»Verom grešnik (koji je tako teško povredio i uvredio Boga) može da se pred Bogom pozove na Hristove zasluge i Gospod će tada poslušnost svoga Sina upisati u dobro grešniku. Hristova pravednost biće prihvaćena umesto čovekovog neuspeha.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

Hristos je došao na ovaj svet kao naš Otkupitelj. On je postao naša Zamena. On je zauzeo naše mesto u sukobu sa sotonom i grehom. On je bio kušan u svemu u čemu smo mi bili kušani, ali nikada nije pogrešio. On je ljubio pravednost i mrzeo bezakonje. Svojim životom savršene poslušnosti zadovoljio je sve zahteve zakona. I čudesno i divno je upravo to što je Bog prihvatio Hristovu pravednost umesto našeg neuspeha, naše nepravednosti!

Prilikom ovog božanskog poravnjanja, »Bog prima, oprašta, opravdava ... i voli grešnika kao što ljubi svoga Sina«. (R&H, 4. novembar 1890. godine) Nije nikakvo čudo što je apostol Pavle objavio celom svetu da ga je upravo Hristova ljubav terala napred u njegovom naporom radu i da smatra svojom velikom prednošću i radošću da sve izgubi da bi mogao da zadobije Hrista i bude odeven u njegovu pravednost, koja se grešniku pripisuje verom.

Tako je objašnjeno *kako* vera zauzima mesto dela i kako se uračunava kao pravednost. Ova uzvišena istina mora da postane savršeno jasna svakom verniku; ona mora da postane njegovo lično iskustvo. Ona treba da nas osposobi da odustanemo od svojih sopstvenih dela, napora i borbi i izgradimo smirenu, živu veru, punu poverenja u zasluge, poslušnost i pravednost Isusa Hrista. Samo to možemo da iznesemo pred Boga umesto svojih propusta! Mi moramo

radosno prihvatiti oprostjenje i opravdanje koje nam se nudi, da bismo posle toga mogli da iskusimo mir i spokojstvo koje našem srcu donosi to čudesno poravnanje!

»Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista!« (Rimljanima 5,1)

Mnogi su promašili put

Kako je čudno i kako žalosno što taj jednostavni, divni put pravednosti, neobraćena, telesna srca tako teško pronalaze i prihvataju! Velika je bila žalost apostola Pavla što su Izrailjci, njegova braća po telu, tako fatalno promašili pravu stazu! On kaže: »A Izrailj, tražeći zakon pravde, ne dokuči zakona pravde! Zašto? Jer *ne traži* iz vere nego iz dela zakona; jer se spotakoše na kamen spoticanja!« (Rimljanima 9,31.32)

S druge strane, »neznabošci, koji ne tražiše pravdu, dokučiše pravdu, ali pravednost od vere« (Rimljanima 9,30).

I sada apostol otkriva stvarnu tajnu poraza Izrailjaca: »Jer ne poznajući pravde Božje i gledajući da svoju pravdu utvrde ne pokoravaju se pravdi Božjoj. Jer je Hristos svršetak zakona; koji god veruje, opravdan je.« (Rimljanima 10,3.4)

Konačno, apostol završava izlaganje ove velike i značajne teme ovim ohrabrujućim rečima: »Ali, šta govori Pismo? Blizu ti je reč u ustima tvojim i u srcu tvojemu, to jest, reč vere koju propovedamo. Jer ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod; i veruješ u srcu svojem da ga Bog podiže iz mrtvih, bićeš spasen. Jer se srcem veruje za pravdu, a ustima se priznaje za spasenje.« (Rimljanima 10,8–10)

»Opravljanje verom« nije teorija. Ljudi mogu da znaju teoriju o opravdanju, a da istovremeno »ne poznaju pravednost Božju«! Oni mogu da »gledaju da svoju pravednost utvrde, ne pokoravajući se pravednosti Božjoj«! »Opravljanje verom« je postupak, poravnanje! To je iskustvo s Bogom! To je promena položaja pred Bogom i Njegovim zakonom! To je obnovenje, novorođenje! Bez te promene nema nade za grešnika, jer bi ostao pod osudom Božjeg nepromenljivog, svetog zakona; strašna zakonska kazna i dalje bi se nadnosila nad njegovu glavu.

Kako je, onda, životno važno da budemo sigurni, na temelju jasnog, pozitivnog iskustva, da se ova velika, vitalna promena, nazvana »opravljanje verom« zaista zbila u našem srcu i našem životu silom živoga Boga! Tek tada ćemo moći da zaista iskreno izgovaramo reči uzorne molitve »Oče naš, koji si na Nebu, da se sveti ime Tvoje!«

»To ime uzdižu anđeli na Nebu i stanovnici bezgrešnih svetova. Kada se molite: 'Da se sveti ime Tvoje', vi tada tražite da se ono proslavlja u ovom svetu, da se proslavlja u vama. Bog vas je pred ljudima i anđelima priznao za svoju decu; molite se da ne obesvetite to 'lepo ime kojim ste se nazvali' (Jakov 2,7).

Bog vas šalje u svet kao svoje predstavnike. Svakim postupkom u životu, vi treba da objavljujete Božje ime. Ova molba zahteva od vas da imate Njegov karakter. Vi ne možete svetiti Njegovo ime, vi ga ne možete predstavljati u svetu, sve dok svojim životom i karakterom ne predstavite sam Božji život i karakter. Ovo možete postići samo prihvatanjem Hristove milosti i pravednosti.« (Misli s Gore blagoslova, 136.137)

Drugo poglavlje

Najvažnija poruka

Godine 1888. Hrišćanskoj adventističkoj crkvi bila je upućena vrlo određena i jasna poruka, koja je trebalo da pokrene probuđenje među vernicima. Ona je u to vreme bila obeležena kao »poruka o opravdanju verom«. I poruka i način njenog objavljivanja ostavili su snažan i trajan utisak na srca propovednika i vernika, i ni proticanje vremena nije ga moglo izbrisati iz sećanja. Sve do današnjeg dana, mnogi među onima koji su čuli tu vest kada je bila objavljena, ostali su duboko zainteresovani za nju i zabrinuti za njenu sudbinu. U toku svih ovih dugih godina oni su bili duboko ubeđeni, gajili su iskrenu nadu, da će jednoga dana ta vest dobiti dostojno mesto u našoj Crkvi, da će obaviti svoje delo čišćenja i obnavljanja Crkve, delo na koje je i bila poslana od Gospoda.

Među uticajima koji su pozitivno delovali na formiranje ovog ubeđenja bila je i božanska potvrda koju je objavljivanje ove poruke o opravdanju verom dobilo u vreme održavanja Generalne konferencije u gradu Mineapolisu, u državi Minesota, 1888. godine. Od samog početka, Duh proroštva je stavio pečat odobravanja na poruku i njeno objavljivanje u to vreme. Vrlo jasnim i određenim rečima Duh proroštva je potvrdio da je Gospod nadahnuo ljude da objave ovu vest o opravdanju verom. O toj epohalnoj Generalnoj konferenciji i o ljudima koji su preneli božansku poruku, Duh proroštva piše:

»U svojoj velikoj milosti Gospod je svom narodu poslao najdragoceniju vest ... Ova vest dobila je zadatak da pred svetom uzdigne razapetog Spasitelja, koji se žrtvovao za grehe svih ljudi. Ona je objavila opravdanje verom u Jamca; pozvala je ljude da prihvate Hristovu pravednost koja se pokazuje poslušnošću svim Božjim zapovestima. Mnogi su izgubili iz vida Hrista. Njima je bilo neophodno da svoje oči uprave na Njegov božanski lik, na Njegove zasluge, i na Njegovu nepromenljivu ljubav prema pripadnicima ljudskog roda. Sva sila je bila dana Njegovim rukama, da bi mogao dati dobre dare ljudima, da bi mogao dati neprocenjivi dar svoje pravednosti bespomoćnim ljudskim bićima. To je bila poruka koja se po božanskoj naredbi objavljena svetlu. To je vest trećeg anđela, koja se morala objaviti velikim glasom; vest koju će pratiti izlivanje Božjega Duha u obilnoj meri.« (TM 91.92)

Svaka rečenica u ovom značajnom tekstu zaslužuje pažljivo proučavanje. Da ukratko analiziramo samo osnovne činjenice:

1. Najdragocenija vest:

»U svojoj velikoj milosti Gospod je svom narodu poslao najdragoceniju vest!«

2. Cilj poruke:

»Ova vest imala je zadatak da pred svetom uzdigne razapetog Spasitelja, koji se žrtvovao za grehe svih ljudi.«

3. Sadržina poruke:

- a. »Ona je objavila opravdanje verom u Jamca.«
- b. »Pozvala je ljude da prihvate Hristovu pravednost, koja se pokazuje poslušnošću svim Božjim zapovestima.«

4. Potreba:

- a. »Mnogi su Hrista izgubili iz vida.«
- b. »Njima je bilo neophodno da svoje oči uprave na Njegov božanski lik, na Njegove zasluge, i na Njegovu nepromenljivu ljubav prema pripadnicima ljudskog roda.«

5. Izvor snage:

- a. »Sva sila je bila dana Njegovim rukama.«
- b. »Da bi mogao dati dobre dare ljudima!«
- v. »Da bi mogao dati neprocenjivi dar svoje pravednosti bespomoćnim ljudskim bićima.«

6. Sadržaj vesti:

»To je bila poruka koja je po božanskoj naredbi objavljena svetlu!«

7. Šta je ta poruka u stvarnosti:

»To je vest trećeg anđela, koja je objavljena velikim glasom; vest koju će pratiti izlivanje Božjega Duha u obilnoj meri.«

Teško je shvatiti kako bi neko mogao pogrešno da razume ovu vest ili bude nesiguran u njeno božansko poreklo. Jasno je rečeno da je Gospod poslao vest, i da je On upravljao umom ljudi koji su bili tako duboko zaokupljeni njome i koji su je objavljivali s takvom ozbiljnošću.

Svakako moramo imati na umu da smer kojim su pošli ti isti vesnici u toku kasnijih godina, nema nikakve veze s često ponavljanim tvrdjenjem da ih je Gospod naveo da ovu temeljnu istinu Jevanđelja objave Njegovom narodu u to posebno vreme.

Bog nije nameravao da ovu vest o opravdanju verom objavi samo svojoj Crkvi; ona je morala biti objavljena svetlu! I konačno, bilo je rečeno da se radi o

»poruci trećeg anđela« koja je propovedana velikim glasom, poruci koja je trebalo da bude praćena izlivanjem Svetoga Duha u obilnoj meri! Očigledno je da se ova vest nije odnosila samo na vreme održavanja Generalne konferencije u Mineapolisu, već i na sva buduća vremena, sve do kraja. U skladu s time, ona je Crkvi danas značajnija nego što je bila u vreme održavanja zasedanja u Mineapolisu 1888. godine. Što se više približavamo velikom Gospodnjem danu, to je veća potreba za delom očišćenja duše koje ta poruka mora da obavi. Svakako da imamo mnoštvo razloga za novo, svesrdnije proučavanje i propovedanje ove vesti.

Božanske poruke i obećanja uvek imaju veliko značenje za nas. Neophodne su nam da bismo mogli obaviti zadatak koji je s njima povezan. Bog ih upućuje da bi se ispunile Njegove namere. Zato se ne mogu zanemariti. I uvek će izvršiti delo na koje su poslane! Pre ili kasnije, ljudi će ih shvatiti, prihvatiti i staviti na njihovo pravo mesto. Zato se i može očekivati da će poruka o opravdanju verom, koja je 1888. godine bila tako jasno upućena Crkvi, dobiti dominantno mesto u završnom razdoblju velikog pokreta s kojim smo povezani, čiji smo deo.

Treće poglavlje

Prethodne poruke

Biblijski izveštaj o Božjem postupanju prema svom narodu prepun je vrlo korisnih pouka pripadnicima Crkve ostatka. Taj izveštaj pokazuje da je Gospod u toku svih proteklih stoleća imao jednu nepromenljivu nameru, i da nije dozvoljavao da Ga bilo šta osujeti u ostvarenju te namere. U toku svih kriza i zbivanja, On je zadržavao kontrolu nad događajima. Predviđao je opasnosti koje su se usput pojavljivale, pa je slao glasnike svome narodu, upućivao mu opomene da bi ga zaštitio i ogradio. Kada je pripadnicima Njegovog naroda bila neophodna vest koja bi ga probudila, nadahnula ili preporodila, On je podizao vesnike i preko njih upućivao svoje poruke. Veliki pokret za izlazak iz Egipta i odlazak u Hanan, izveštaj o Samuilu i Izrailju, o Davidu i carstvu koje je osnovao, o tragičnom iskustvu Jeremije i Judinog carstva, o porazu i odlasku u zarobljeništvo – sve su to primeri koji potvrđuju ovo tvrđenje.

Čitajući izveštaje o tim velikim krizama vidimo da su Božje poruke narodu imale dvostruku namenu: Prvo, one su ukazivale na prevare kojima je Božji narod bio izložen i opominjale da će posledice biti vrlo ozbiljne ukoliko se narod ne bude vratio Bogu. Drugo, one su vrlo jasno pokazivale kakva je pomoć narodu neophodna, govorile da će Bog ne samo zadovoljiti potrebe svoga naroda, već će mu dati i sna-

gu da iskoristi ponuđenu pomoć, ukoliko je bude prihvatio celim srcem. Gospod je zaista učinio sve što se moglo učiniti da se onemoguće sotonine prevare i izbegnu opasnosti koje su pretile da unište i Božji narod i Božje delo. Događaji i iskustva u vezi s objavljivanjem vesti o opravdanju verom 1888. godine začuđujuće su slični iskustvima koja je Božji narod sticao u davna vremena. Zato je važno pažljivo proučiti poruke koje je Duh proroštva upućivao vernicima neposredno pre održavanja Generalne konferencije u Mineapolisu 1888. godine!

Poruke koje su bile upućene 1887. godine

Svedočanstva Duha proroštva, koja su bila objavljena u toku 1887. godine, opominjala su na opasnost. Ona su stalno upućivala pogled vernika na jedno te isto zlo, na zabludu u koju je Crkva upadala. Ta zabluda je bila opisivana kao fatalna greška upadanja u formalizam; stavljanja formi, ceremonija, doktrina, običaja i aktivnosti na mesto stvarnih iskustava koja se mogu steći jedino u zajednici srca s Isusom Hristom, našim Gospodom. U toku cele godine ova posebna opasnost bila je naglašavana porukama koje su se pojavljivale na stranicama časopisa Rivju end Herald. Da bi se ozbiljnost stanja u to vreme mogla bolje shvatiti i opomene bolje razumeti, navodimo nekoliko tada objavljenih tekstova:

1. »Neko se može formalno opredeliti kao vernik a da se ipak ne ustanovi da je 'siromah, slep i go' i da nema u njemu večnoga života. Neko može sprovoditi u delo pojedine biblijske savete i biti smatran hrišćaninom i ipak propasti zato što mu nedostaju bitne karakteristike hrišćanskog karaktera.« (R&H, 11. januar 1887. godine)

2. Dve sedmice posle ove bila je objavljena sledeća opomena:

»Poštovanje spoljašnjih formi nikada neće zadovoljiti veliku potrebu ljudske duše. Samo izražavanje lojalnosti Hristu nije dovoljno da pripremi čoveka da opstane na sudu.« (R&H, 25. januar 1887. godine)

3. Posle tri sedmice ponovo je jasno rečeno:

»U Crkvi ima suviše formalizma. Duše propadaju zato što nema videla i znanja. Mi moramo biti tako povezani s Izvorom videla da možemo postati kanali preko kojih se videlo izliva na svet ... Oni koji izjavljuju da njima upravlja Božja reč, mogu biti upoznati s dokazima koji govore u prilog njihovoj veri i da opet budu slični umišljenoj smokvi koja se ponosila svojim lišćem pred očima sveta, ali na kojoj nije bilo roda kada ga je Učitelj potražio!« (R&H, 15. februar 1887. godine)

4. Slična opomena objavljena je ponovo posle još dve sedmice:

»Gospod Isus je na Maslinskoj gori jasno izjavio da će 'ljubav mnogih ohladneti' zato što će se 'beza-konje umnožiti'. On je govorio o onima koji su nekada bili na visokom duhovnom nivou! Trebalo bi da ove i slične reči prodru u naše srce ... Verske službe se formalistički obavljaju, ali, gde je Hristova ljubav? Duhovnost izumire ... Hoćemo li poslušati reči Božjega Duha? Hoćemo li insistirati više na praktičnoj pobožnosti, a daleko manje na mehaničkim formama?« (EGV, 1. marta 1887. godine, 5T 538,539)

U toku cele te godine poruke Duha proroštva su jedna za drugom naglašavale da se formalizam uvlači u Crkvu; da se suviše oslanjamo na forme, ceremonije, teorije, mehaničke rasporede i na stalno pona-

vljanje aktivnosti. Sigurno je da su ove poruke bile istinite i da su morale ostaviti dubok utisak na vernike. Ali, formalizam je razoran i izrazito prevaran. To je skriveni greben na mestu koje izgleda sigurno, greben na kome je Crkva u toku mnogih stoleća često doživljavala brodolome i bila vrlo blizu katastrofe. Pavle nas opominje da će »obličje pobožnosti«, lišeno Božje sile, predstavljati jednu od opasnosti poslednjih dana i poziva nas da se čuvamo svega što bi nas moglo skrenuti s pravog puta. Bog je na mnogo raznih načina, uporno slao opomene svojoj Crkvi da se čuva od opasnosti formalizma.

Upravo je protiv te opasne zablude Duh proroštva upućivao svoje brojne opomene u toku 1887. godine; da bi nas izbavio od njenih strašnih posledica Bog nam je poslao i poruku o opravdanju verom.

Ova Crkva je od Boga. Njoj je obećana slavna pobjeda. Njena organizacija je obavljena u skladu s uputstvima Neba. Njena odeljenja su točkovi u točkovima, vešto povezani u jedinstvenu celinu, ali, bez Svetoga Duha koji daje silu i uspeh, sve to je nepotpuno i nesavršeno. Ti točkovi su sastavljeni od ljudi i žena. Bog krštava ljude i žene, a ne Crkve; kada ljudi prime silu Svetoga Duha u svoj život, tada i ceo savremeni mehanizam organizacije uspešno prodiere napred i obavlja zadatak koji mu je određen. To se mora postići pojedinačno, pre nego što bi bilo postignuto zajednički, kolektivno! Kako nam je onda neophodna ta božanska sila!

Međutim, opomene protiv uzdizanja teorija, formi, aktivnosti i mehanizma organizacije nisu dolazile same. Zajedno s porukama bila su upućivana i direktna, snažna, pozitivna uputstva koja su govorila

šta tačno treba da preduzmemo da bismo se izvukli iz stanja u kome smo se našli. Tekst uputstava ovde ne možemo objaviti u celini, jer je previše opširan. Ali, nekoliko izvadaka pokazaće njihovu ozbiljnost, otkriće nam koliku nadu su ulivala Crkvi ako bude poslušala njihove savete:

Najveća i najhitnija potreba

»Buđenje prave pobožnosti među nama je najveća i najhitnija od svih naših potreba. Trud usmeren na postizanje toga cilja treba da bude naš prvi posao. Moramo uložiti ozbiljne napore da steknemo Gospodnji blagoslov, ne zato što Bog ne bi bio voljan da izlije svoje blagoslove na nas, već zato što smo mi još nespremni da ih primimo. ... U Crkvi ima i neobraćenih vernika, koji ne žele da se sjedine s ostalima u iskrenoj, ozbiljnoj molitvi. Mi se pojedinačno moramo prihvatiti posla. Moramo se više moliti, a manje govoriti. Bezakonje se umnožilo i zato moramo poučiti ljude da ne smeju da budu zadovoljni obličjem pobožnosti bez Duha i sile...

Imamo mnogo više razloga da se bojimo onoga što dolazi iznutra, nego onoga što nam preti spolja. Sama Crkva postavlja mnogo više prepreka vlastitom snaženju i uspehu nego što ih postavlja svet ...

Sotona se ničega toliko ne plaši kao mogućnosti da Božji narod poravna put uklonivši sve prepreke, tako da Gospod može da izlije svoga Duha na klonulu Crkvu i na nepokajani skup. Kada bi sotona uspeo da ostvari svoje namere nikada ne bi bilo novog probuđenja, ni malog ni velikog, sve do kraja vremena. Ali, nama nisu nepoznate njegove zamke. Mi se možemo odupreti njegovoj sili. Kada bude pripravljen

put Božjem Duhu, blagoslov će biti izliven. Sotona nema ništa više moći da spreči pljuskove blagoslova da se izliju na Božju decu nego što može da zatvori prozore neba da kiša ne padne na zemlju! Zli ljudi i demoni ne mogu da osujete Božje delo ili uklone božansku prisutnost sa skupova pripadnika Njegovog naroda, ako oni, skrušena i ponizna srca, priznaju i odbace svoje grehe i verom se uhvate za Božja obećanja. Svakom iskušenju, svakom protivničkom uticaju, otvorenom ili potajnom, možemo se uspešno odupreti 'ne silom ni krepošću, nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama'.

Kakvo je naše stanje u ovo svečano i strašno vreme? O, kakva oholost preovlađuje u Crkvi, kakvo licemerstvo, kakva prevara, kakva ljubav prema odevanju, lakoumnosti i uživanjima, kakva ljubav prema prvim mestima! Svi ti gresi su tako pomračili um da se ono što je večno ne može razaznati!» (R&H, 22. marta 1887. godine)

Kakve li svečane poruke, a opet tako pune nežnih, korisnih saveta! Na kakvu je divnu nadu ukazano Crkvi, samo ako bude poslušala savet! Kako je žalosno što je ova velika poruka bila zaboravljena zajedno s časopisom u kome je bila objavljena i što je toliko dugo vremena ležala zakopana na njegovim stranicama! Zar nije sada vreme da se ova vest ponovo objavi jasno i glasno celoj Crkvi, kao što je nekada Jezdra pronašao zaboravljenu knjigu Mojsijevih zakona i čitao Izrailju propise koje je ona sadržala?

Lek koji treba primeniti

Kada se godina završila, stigla je nova poruka, ukazujući jasno i određeno na jedini lek kojim bi se moglo savladati zlo o kome je Duh proroštva pisao

u toku proteklih dvanaest meseci. Taj lek, bilo nam je rečeno, može da bude samo zajedništvo, jedinstvo s Gospodom Isusom Hristom.

»Postoji velika razlika između nazovi zajednice i stvarne povezanosti s Hristom putem vere. Ispovedanje religije dovodi ljude u Crkvu, ali to još ne dokazuje da su oni uspostavili životnu vezu sa živim Čokotom ... Kada se oblikuje ta uska veza, naši gresi su položeni na Hrista, i Njegova pravednost nam se uračunava. On je bio učinjen grehom nas radi, da bismo mi mogli postati pravda Božja u njemu ...

Sila zla se tako izjednačila s ljudskom prirodom da niko ne može postati pobednik, osim putem zajedništva s Hristom. Putem te zajednice mi primamo moralnu i duhovnu snagu. Ako imamo Duha Hristova, tada ćemo donositi i rod pravednosti ...

Jedinstvo s Hristom putem žive vere je trajna pojava; sva druga zajedništva moraju propasti. Hristos je prvi nas izabrao, plativši beskrajnu cenu za naše otkupljenje; i istinski vernik se odlučuje za Hrista kao za Prvog i Poslednjeg i Najboljeg u svemu! Međutim, to zajedništvo moramo nečim platiti! To je odnos krajnje zavisnosti, u koji mora da stupi jedno oholo biće, ja! Svi koji uspostave ovu zajednicu moraju da osećaju svoju potrebu za Hristovom pomiriteljskom krvlju. Njihovo srce mora da se promeni. Oni svoju volju moraju pokoriti Božjoj volji. Doći će tada do sudaranja s unutrašnjim i spoljašnjim preprekama. Biće obavljeno bolno delo razdvajanja, isto tako kao i delo prijanjanja! Oholost, sebičnost, taština, svetovnost – greh u svim svojim oblicima – moraju biti nadvladani ako želimo da uspostavimo zajednicu s Hristom. Razlog zašto mnogi dolaze do zaključka da je hrišćanski život tako sumorno težak;

razlog zašto su tako nestabilni, tako kolebljivi, krije se u njihovom nastojanju da se povezu s Hristom, iako se prethodno nisu odvojili od tih svojih omiljenih idola!» (R&H, 13. decembar 1887. godine)

Ova poruka uvodi nas u samu srž Jevanđelja – u jedinstvo s Hristom. Niko ne može da nadvlada greh osim putem tog jedinstva. Kada se sjedinimo s Hristom, naši gresi se polažu na Njega, a Njegova pravednost se uračunava nama. To je *stvarnost*, a ne neka forma, ili ceremonija! To nije isto što i pristupanje Crkvi, niti intelektualno prihvatanje teorija i dogmi. Jedinstvo s Hristom je radosna stvarnost u svemu što spada u hrišćanski život! U tome leži naša sigurnost. To je bila naša velika potreba 1887. godine, i da bi nas uveo u to isto iskustvo Bog nam je poslao vest o opravdanju verom!

Poruke koje su objavljene 1888. godine

Kada smo prešli u 1888. godinu, ohrabrujuće poruke, koje su bile objavljivane tokom 1887. godine, nastavile su da dolaze, postajući sve jasnije i snažnije, kao što ćemo u toku kasnijeg istraživanja ustanoviti. Pravi put je bio jasno ocrtan – jedini put koji je osiguravao ozbiljnost, realnost i pobedu. Taj jedini pravi put je bio put zajedništva s vaskrslim Gospodom. Još i sada zvonko odjekuju reči Duha proroštva u našim ušima:

Jedini pravi put

»Bez prisustva Isusa Hrista u srcu, bogoslužjenje se pretvara u hladni, mrtvi formalizam. Vrlo brzo se gubi i duboka težnja da se uspostavi zajedništvo s

Bogom, jer nas Sveti Duh, ožalošćen našim ponašanjem napušta, ali, kada je Hristos u nama nada slave, tada smo neprestano usmeravani da mislimo i delujemo na slavu Božju.» (R&H, 17. april 1888. godine)

»Trebalo bi da proučavamo život našeg Otkupitelja, jer je On jedini savršeni Uzor ljudima. Trebalo bi da razmišljamo o beskrajnoj Žrtvi na Golgoti i da shvatimo strašnu grešnost greha, ali i nenadmašnu pravednost zakona. Posle pažljivog proučavanja istine o otkupljenju bićemo ojačani i oplemenjeni. Produbiće se naše razumevanje Božjeg karaktera; i kada se celi plan spasenja bude duboko urezao u naš um, bićemo sposobniji da ispunimo i zadatak koji smo dobili od Boga. Duboko osvedočeni, moći ćemo tada govoriti ljudima o nepromenljivom karakteru zakona koji je dokazan Hristovom smrću na krstu, o malignoj prirodi greha, i o Božjoj pravednosti koja grešnika čini pravednim u Isusu pod uslovom da ubuduće poštuje pravila Božje vladavine na Nebu i na Zemlji.» (R&H, 24. april 1888. godine)

Ozbiljno razmišljanje o vitalnim evanđeoskim istinama – o našem Otkupitelju, o Njegovoj žrtvi za pomirenje koja je bila prinisena za nas, o malignoj prirodi greha, o Hristovoj pravednosti koja se može primiti verom – i njihovo potpuno prihvatanje treba da nam donese oprostjenje, opravdanje, smirenje, radost i pobedu.

Jedna poruka

Posle ukazivanja na jedini pravi put, Gospod je pripadnicima svoga naroda uputio i jednu zadivljujuću poruku, koja je trebalo da im pomogne da postanu svesni opasnosti u kojoj se nalaze i da ih navede da brzo krenu putem koji vodi u sigurnost:

»Svaki vernik naših crkava mora sebi da postavi svečano pitanje: 'Kako mi, kao ljudi koji sebe nazivaju Hristovim sledbenicima, stojimo pred Bogom?' Obasjavamo li svet jasnim, trajnim zracima? Da li smo mi, kao ljudi koji su se svečano posvetili Bogu, održali svoju zajednicu s Izvorom svakog videla? Zar nisu znaci propadanja i rasula bolno vidljivi usred hrišćanskih crkava današnjice? Duhovna obamrlost je zahvatila ljude koji bi morali da pokazuju život i revnost, neporočnost i odanost, najozbiljnije se posvećujući delu istine. Činjenice koje pokazuju stvarno stanje onih koji sebe nazivaju Božjim narodom govore mnogo glasnije od njihovih reči, otkrivaju da je neka sila presekla lanac kojim su bili privezani za Večnu stenu i da su sada odvučeni na pučinu bez karte i kompasa.« (R&H, 24. jul 1888. godine)

Neka sila, tako je bilo rečeno, presekla je lanac kojim je Crkva bila privezana za Večnu stenu, i sada su njeni vernici odvučeni na pučinu bez karte i kompasa! Može li neko stanje biti gore od ovoga? Može li se dati neki bolji, ubedljiviji razlog da nam pokaže koliko je neophodno da se celim srcem obratimo Onome koji je jedini u stanju da nas sačuva?

Na sigurnom sidrištu

Vrlo brzo je bila objavljena nova poruka o tome šta bi trebalo da učinimo i popravimo lanac koji je neprijatelj presekao, šta bi trebalo da preduzmemo da se vratimo na sigurno sidrište! Čitajmo pažljivo te reči:

»Nije dovoljno da budemo upoznati samo s dokazima koji govore u prilog istini. Mi moramo pristupiti ljudima životom koji je u Isusu! Vaš rad biće potpuno uspešan tek kada Isus bude nastavio u va-

ma, jer je On sam rekao: 'Bez mene ne možete ništa činiti!' Isus stoji i kuca, kuca na vratima vašega srca, a opet, uprkos svemu, neki stalno govore: 'Ne mogu Ga naći!' Zašto ne mogu? On kaže: 'Evo stojim i kucam!' Zašto ne otvorite vrata i ne kažete: 'Uđi, dragi Gospode Isuse!' Ja sam tako zahvalna Bogu na tim jednostavnim uputstvima kako možemo pronaći Isusa. Kada tih uputstava ne bi bilo, ne bih znala kako da pronađem Onoga čije prisustvo toliko želim! Otvorite vrata sada, isterajte iz svoga srca one koji kupuju i prodaju, pozovite Gospoda da uđe! Kažite mu: 'Ljubiću te svom svojom dušom! Činiću dela pravednosti! Poštovaću Božji zakon!' Tada ćete osetiti prisustvo Isusa Hrista koje će vam doneti mir.« (R&H, 28. avgust 1888. godine)

Prethodne poruke dostižu vrhunac

Samo nekoliko sedmica pre sazivanja Generalne konferencije u Mineapolisu, Gospod je poslao sledeću poruku koja je postala impresivni vrhunac svih uputstava koja je slao jedno za drugim iz meseca u mesec skoro dve godine:

»Šta je delo propovednika Jevanđelja? Da pravilno razluči reč istine; ne da izmisli neko novo Jevanđelje, već da pravilno odvoji Radosnu vest koja je Crkvi već poverena. On se ne može oslanjati na stare propovedi i iznositi ih svojim vernicima; jer te stare rasprave možda neće biti u stanju da zadovolje potrebe trenutka ili naroda. Postoje neke teme koje su žalosno zanemarene, i o kojima bi trebalo često razmišljati. Temelj naše poruke bi trebalo da bude misija Isusa Hrista i Njegov život. Morali bismo se baviti Hristovom poniznošću, samoodricanjem, krotošću, lepotom, tako da ohola i sebična srca mogu da vide razliku između

sebe i Uzora, i da se mogu poniziti. Pokažite Isusa svojim slušaocima, opišite im kako se ponizio da bi spasao grešnog čoveka. Prikažite im kako je Onaj, koji je bio njihov Zalog, morao da uzme prirodu čoveka i da je nosi kroz tamu i užas kletve svoga Oca, samo zato što je čovek prekršio božanski zakon; jer je Spasitelj pripadao ljudskom rodu.

Opišite im, ako je to ljudskom jeziku moguće, ponizjenje Božjega Sina, i nemojte misliti da ste dostigli vrhunac kada ste Ga opisali kako razmenjuje presto slave i svetlosti, koje je imao s Ocem, za obličje čoveka! On je sišao s Neba na Zemlju; i dok je bio na Zemlji, nosio je kao Zamenik, prokletstvo koje je Bog izrekao grešnom rodu. On nije bio obavezan da to čini. On je sam odlučio da snosi božanski gnev, koji je čovek izazvao svojom neposlušnošću božanskom zakonu. Sam je odlučio da izdrži okrutno ruganje, ismejavanje, bičevanje i razapinjanje. 'Nego je ponizio sam sebe, uzevši obličje slugе, postavši kao i drugi ljudi, i na oči nađe se kao čovek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, smrti na krstu... Zato i Bog njega povisi, i darova mu ime koje je veće od svakoga imena.' Način Hristove smrti iznenadio je celi svemir, jer je to bila smrt na krstu! Hristos nije bio neosetljiv prema sramoti i nemilosti. On je sve to gorko osećao. On je sve to osećao toliko teže i bolnije od nas koliko je Njegova priroda uzvišenija i neporočnija i svetija od naše, od prirode grešnog roda zbog koga je patio. On je bio Veličanstvo Neba; bio je jednak Ocu. Bio je Zapovednik anđeoskih četa, pa ipak je umro za čoveka smrću, koja je, za razliku od svih ostalih, bila obeležena sramotnošću i prezirom. O, kada bi ljudi bahata srca bila u stanju da shvate veličinu te žrtve! O, kada bi mogli da shvate značenje

otkupljenja, kada bi se potrudila da steknu krotost i nežnost Isusa Hrista!« (R&H, 11. septembar 1888. godine)

Ove pouke namenjene su prvenstveno propovednicima – učiteljima u Izrailju:

1. Oni treba pravilno da razluče reči istine.
 2. Nisu smeli da izmišljaju neko novo Jevanđelje, već da pravilno objavljuju Jevanđelje koje im je već bilo povereno.
 3. Nisu smeli nastavljati da propovedaju svoje »stare propovedi« narodu, jer te stare rasprave nisu bile pogodno da zadovolje potrebe trenutka i naroda.
 4. Morali su se baviti uglavnom temama koje su bile žalosno zanemarene.
 5. Osnovna misao njihovih propovedi trebalo je da bude misija i život Isusa Hrista.
- Završni deo ovog poglavlja iznosi pregled te najvažnije teme – misije i života Isusa Hrista.

Završni pregled

Iz ove vremenske distance čini nam se da su sve te direktne, jasne i svečane poruke ostavile dublji utisak na um svih tadašnjih propovednika. Izgleda nam kao da su oni morali biti mnogo spremniji da saslušaju i prihvate nadahnutu, pravovremenu poruku o probuđenju, o reformi, o vraćanju na stare staze, poruku koja im je bila objavljena tako jasno i nadahnuто preko glasnika koga je sam Bog izabrao da iznese vest. Da zabludela, grešna srca prihvate savršenu Hristovu pravednost, to je bio lek koji im je Bog slao! To je bilo upravo ono što je narodu nedostajalo! Ko bi mogao da kaže šta bi se zbilo sa Crkvom i Božjim delom da su vest o opravdanju verom prihvatili pot-

puno i celim srcem svi vernici toga vremena? I ko bi mogao da proceni gubitke koji su bili prouzrokovani propuštanjem mnogih da prihvate ovu poruku? Tek će večnost biti u stanju da otkrije celu istinu o svemu ovome!

Četvrto poglavlje

Poruka objavljena na Generalnoj konferenciji u Mineapolisu

Poruka o opravdanju verom izašla je jasno i otvoreno u javnost na Generalnoj konferenciji u mesecu novembru 1888. godine u Mineapolisu, u državi Minesota. Ta vest je bila izabrana kao predmet proučavanja u toku duhovnog dela zasedanja. Možda je izučavanje ove tematike bilo na neki način unapred očekivano; smatrano je, po svemu sudeći, da o njoj treba detaljnije raspravljati u toku zasedanja. U svakom slučaju, upravo se to i dogodilo!

Vest nisu primili na isti način svi učesnici zasedanja; u stvari, čak je i među starešinama bilo velikih razlika u gledanju.

Sva ta različita gledanja mogla bi se svrstati u sledeće kategorije:

1. **Prvu kategoriju** predstavljali su oni koji su u ovoj vesti videli veliku svetlost i radosno je prihvatili; koji su verovali da ona predstavlja najbitniju fazu Jevanđelja, osećali da joj treba dati veliki naglasak u svim naporima za spasavanje izgubljenih. Ovoj kategoriji je vest izgledala kao stvarno rešenje tajne pobeonosnog života u sukobu s grehom; smatrali su da

je velika istina o opravdanju verom u Božjega Sina najveća potreba Crkve ostatka u toku pripremanja za vaznesenje prilikom Hristovog drugog dolaska.

2. Bilo je i nekih, to je **druga kategorija**, koji nisu bili sasvim sigurni u pravilnost »novog učenja«, kako su ga sami nazivali. Jednostavno nisu bili sposobni da ga shvate. Nisu mogli da se odluče. Zbog svega toga, nalazili su se u stanju zbunjenosti i očajanja. Nisu ni prihvatili, niti odbacili vest kada je bila objavljena.

3. U **treću kategoriju** spadali su oni koji su se ogorčeno protivili propovedanju ove istine. Oni su govorili da je naša Crkva od samog početka priznavala istinu o opravdanju verom, i u tome su teoretski bili u pravu. Upravo zato su smatrali na nema nikakve potrebe da se vest toliko naglašava, niti da joj se pridaje toliko važnosti koliko su joj pridavali njeni zastupnici. Osim toga, bojali su se da bi naglašavanje istine o opravdanju verom moglo baciti u zasenak učenja kojima je od samog početka davano tako istaknuto mesto u istoriji Crkve. Pošto su upravo propovedanje tih posebnih učenja smatrali tajnom sile i uspešnosti našeg pokreta, bojali su se da bi uzdizanje bilo kojeg učenja na račun tih posebnih istina prouzrokovalo da celi naš pokret izgubi svoj posebni karakter i snagu. Naterani upravo tim strahom, osećali su da moraju da zaštite i naš pokret i naše vernike, da moraju da se odlučno protive propovedanju ove »nove« istine.

Ova različitost gledišta među starešinama imala je ozbiljne posledice. Došlo je do sukobljavanja i do određenog otuđivanja među njima. Međutim, u toku svih sledećih godina sve je više jačala nada, i želja

– verovanje – da će jednoga dana vest o opravdanju verom zasijati u svoj svojoj slavi i sili, da će njena vrednost biti potpuno priznata. U toku tog istog vremena, protivljenje i pogrešno ocenjivanje se sve više gubilo iz naših redova. Do danas je većina vernika stekla duboko ubeđenje da ovu istinu o opravdanju verom treba proučavati, propovedati i naglašavati onako kao što to njena važnost zahteva.

Nikada nije bio publikovan potpuni izveštaj o objavljivanju istine o opravdanju verom na Generalnoj konferenciji u Mineapolisu, niti o diskusiji koja se o njoj vodila na tom zasedanju. Ipak, postoje usmeni iskazi učesnika. Osim toga, nekoliko kasnijih spisa Duha proroštva pružaju dovoljno informacija o zbivanjima u vezi s objavljivanjem poruke, njenim prihvatanjem, ali i odbacivanjem, i zato je neophodno upoznavanje s tim nadahnutim izvorima da bismo mogli da bolje shvatimo našu sadašnju situaciju. Možda bi čak bilo bolje da izostavimo pojedine navode Duha proroštva u kojima postoje ocene ponašanja nekih istaknutih pionira prema toj istini i onima koji su je objavljivali. Ali, to se ne bi moglo učiniti bez štete po celovitost slike o zbivanjima na zasedanju, pa bi celo pitanje ostalo bez zaokruženog odgovora, zaogrnuo velom tajanstvenosti, bar u nekoj meri.

Izvor iz koga potiče vest

Uskoro je postalo neophodno da se objavi pozitivno mišljenje o opravdanju verom, da se potvrdi da je ta istina propovedana pod direktnim božanskim vodstvom. Navodi, koji slede, napisani su s ciljem da se ukloni i poslednji trag nesigurnosti u izvor iz koga potiče poruka koja je pobudila toliku pažnju na zasedanju u Mineapolisu:

»Sadašnja poruka – opravdanje verom – vest je od Boga; ona nosi božansku potvrdu, jer je njen rod na posvećenje.« (R&H, 3. septembar 1889. godine)

»Poruke, koje su nosile božansku potvrdu, bile su poslane Božjem narodu; slava, veličanstvo i pravednost Hrista, koji je pun dobrote i istine, bila je objavljena; punina Božanstva u Isusu Hristu bila je propovedana među nama u svoj svojoj lepoti i ljupkosti, da očara sve one čija srca nisu zatvorena pred rasudama. Mi znamo da je Bog delovao među nama. Mi smo gledali duše koje se od greha okreću pravednosti; mi smo posmatrali kako se vera obnavlja u srcima skrušenih.« (R&H, 27. maj 1890. godine)

Različit prijem poruke

Kao što je ranije već bilo rečeno, neki od onih koji su prisustvovali zasedanju u Mineapolisu, prihvatili su istinu o opravdanju verom s velikim zadovoljstvom. To je za njih bila poruka života. Ona im je pomogla da na novi način cene Hrista, dala im je novu viziju o Njegovoj velikoj žrtvi na krstu. Unela je u njihovo srce spokojstvo, radost i nadu. Ona je predstavljala najuzvišeniji i najneophodniji element u pripremanju ljudi za susret s Gospodom.

Ti vernici su se vratili u svoje crkve s novim oduševljenjem da propovedaju Jevanđelje o spasenju od greha, da pomognu svojoj braći da verom prihvate Hristovu pravednost, otkrivenu u Jevanđelju. Elen Vajt je sama vrlo aktivno i usrdno učestvovala u ovom radu, pa je na stranicama Rivjua objavila i neka od svojih iskustava. Na primer:

»Mi zahvaljujemo Gospodu iz celog srca što imamo dragocenu svetlost koju možemo da objavimo narodu, mi se radujemo što imamo poruku za ovo

vreme, što imamo sadašnju istinu. Poruka da je Hristos naša pravednost donela je olakšanje mnogim, mnogim dušama i zato Bog kaže svom narodu: 'Idite napred!' Poruka Laodikijskoj crkvi može se primeniti na naš položaj. Kako je jasno opisano stanje onih koji misle da imaju celu istinu, koji se ponose svojim poznavanjem Božje reči, iako se njena posvećujuća sila nije osetila u njihovom životu! Nema u njihovom srcu vatrene božanske ljubavi, iako upravo ta vatrena ljubav čini Božji narod videlom svetlu...

Na svakom sastanku posle Generalne konferencije duše su željno prihvatale dragocenu vest o Hristovoj pravednosti. Mi smo zahvalni Bogu što ima duša koje shvataju svoju potrebu za nečim čega nemaju – zlatom vere i ljubavi, belom odećom Hristove pravednosti, 'masti očinjom' duhovne pronicljivosti. Ako imate te dragocene darove, hram ljudske duše neće biti sličan oskrnavljenom svetilištu. Braćo i sestre, pozivam vas u ime Isusa Hrista iz Nazareta, da radite ono što Bog radi! Danas je dan prednosti i prilike koju nam milost ukazuje!« (R&H, 23. jul 1889)

Posle osam meseci objavljena je reč iz pera Duha proroštva:

»Putovala sam iz mesta u mesto, prisustvovala sastancima na kojima je bila propovedana istina o Hristovoj pravednosti. Smatrala sam prednošću da stojim uz svoju braću i svedočim za vest sadašnje istine; videla sam da je Božja sila pratila vest gde god je bila objavljivana.« (R&H, 18. mart 1890. godine)

O sastanku u Saut Lenkasteru je izjavila:

»Nikada nisam videla da se delo probuđenja obavlja tako temeljito, da je tako oslobođeno svakog neprikladnog uzbuđenja. Nije bilo nagovaranja niti

pozivanja. Ljudi nisu bili zvani da izađu napred, ali su svi bili duboko svesni da Hristos nije došao da pozove pravednike, nego grešnike na pokajanje. Ljudi iskrena srca bili su spremni da priznaju svoje grehe, da donesu rod pokajanja i obraćenja, koliko je to u njihovoj vlasti. Izgledalo nam je da udišemo istinsku atmosferu Neba. Zaista su anđeli lebdeli iznad nas. U petak uveče, društveni sastanak je započeo u pet sati i nije bio završen sve do devet ... U trenutku kada je istina koja ispituje srca bila objavljena, mnogi među nama su posvedočili da su stekli ubeđenje da ih zakon proglašava prestupnicima. Naime, oslanjali su se na sopstvenu pravednost.

Sada su shvatili da je sva njihova pravednost kao prljava krpa kada se uporedi s Hristovom pravednošću, koja je jedina prihvatljiva u Božjim očima. Iako nisu bili otvoreni prestupnici, shvatili su da im je srce pokvareno i izopačeno. Umesto svoga nebeskog Oca, podigli su sebi neke druge bogove. Borili su se protiv greha, ali su se uzdali u svoju snagu. Mi se moramo obratiti Isusu onakvi kakvi jesmo, priznati Mu svoje grehe, staviti svoju bespomoćnu dušu na raspolaganje Otkupitelju koji je pun saučešća prema nama. To suzbija oholost našega srca i razapinje naše staro ja.« (R&H, 5. mart 1889. godine)

Do kakvog je moćnog buđenja prave pobožnosti, do kakvog obnavljanja duhovnog života, do kakvog krštavanja Svetim Duhom, do kakvog izražavanja božanske snage, neophodne da se delo završi u našem životu i u svetu moglo doći u Božjem narodu da su svi propovednici pošli s Generalne konferencije s istim duhom s kakvim je pošla verna, poslušna Gospodnja sluškinja!

Protivljenje

Upravo je žalosno, za najveću osudu, što je vest o opravdanju verom u početku naišla na tako oštro protivljenje iskrenih, dobronamernih radnika u Božjem delu! Vest nije bila ni prihvaćena, ni objavljena, niti joj je bila poklonjena dostojna pažnja tako da nije mogla upoznati Crkvu s neizmernim blagoslovima koje je sadržala. Ozbiljnost tog negativnog uticaja može se proceniti po oštini ukora koji su im bili upućeni. Ti ukori i saveti zaslužuju naše vrlo pažljivo razmatranje:

»Da bi zadovoljio potrebe ovog vremena Bog je izabrao ljude koji će 'vikati iz grla i neće se ustezati', koji će podignuti svoj glas 'kao truba i objaviti narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grehe njegove'. Njihov posao je ne samo da propovedaju zakon, već i da objavljuju istinu za ovo vreme – Gospod, naša pravednost...

Međutim, ima i onih koji ne vide potrebu za nekim posebnim delovanjem u ovo vreme. Dok se Bog trudi da probudi narod, oni pokušavaju da utišaju vest opomene, ukora i poziva. Svojim uticajem smiruju strahovanja naroda, sprečavaju ga da postane svestan ozbiljnosti vremena u kome se nalazi. Oni koji to čine, daju trubom nejasan znak. Bilo bi bolje da se probude umesto što dozvoljavaju da ih neprijatelj uhvati u svoje zamke.« (R&H, 13. avgust 1889. godine)

Zapazite kako je ozbiljna optužba koja im je upućena:

»Srešćete se i s onima koji govore: 'Suviše se uzbuđujete zbog svega toga. Suviše ste sve to ozbiljno shvatili! Ne biste se smeli toliko baviti Hristovom

pravednošću niti joj pridavati toliko važnosti. Bilo bi bolje da propovedate zakon!’ Mi smo kao Crkva propovedali zakon, sve dok nismo postali suvi kao brežuljci Gelvuje, na koje ne pada ni rosa ni kiša! Mi moramo propovedati Hrista u zakonu, i tada će biti soka i hrane u propovedanju, tek tada ćemo moći da nahranimo izgladnelo Božje stado. Ne smemo se nikako oslanjati na svoje zasluge, već na zasluge Isusa iz Nazareta.» (R&H, 11. mart 1890. godine)

Osim toga, i sledeći citati upućuju na razmišljanje:

»Neka naša braća ne prihvataju božansku poruku o ovom predmetu. Izgleda da im je neobično stalo do toga da nijedan naš propovednik ne odustane od svog dosadašnjeg načina izlaganja dobrih starih doktrina. Mi pitamo: Zar nije već vreme da osvežavajuće videlo obasja Božji narod, da ga probudi i učini ozbiljnijim i revnijim? Neobično značajna i dragocena obećanja, koja su nam data u Svetom pismu, u velikoj meri su zaboravljena, upravo onako kao što je to i hteo neprijatelj svake pravednosti. On je pružio svoju tamnu senku između nas i našeg Boga, tako da ne možemo da vidimo pravi Božji karakter.» (R&H, 1. april 1890. godine)

»Bog je pripadnicima svog naroda poslao svedočanstva istine i pravednosti, i oni su pozvani da uzdignu Isusa, da uzdignu njegovu pravednost. Oni kojima je Bog poverio ovu vest su samo ljudi, ali, kakav je karakter vesti koju nose? Zar se usuđujete da odbacite ili prezrete opomene samo zato što se Bog nije posavetovao s vama kad je odlučivao kome će dati prednost? Bog poziva ljude koji će progovoriti, koji će vikati glasno i neće se ustručavati! Bog je podigao svoje vesnike da obave delo koje je trebalo

obaviti u ovo vreme! Neki su odbacili poruku o Hristovoj pravednosti da bi mogli da kritikuju ljude!« (R&H, 27. decembar 1890. godine)

»Gospod je poslao vest da bi naveo svoj narod da se pokaje i da prva dela čini; ali, kako je njegova poruka bila primljena? Dok su je neki poslušali, drugi su je prezreli i počeli prigovarati i vesti i vesnicima. Kada je duhovnost zamrla, kada je nestalo poniznosti i dečje jednostavnosti, mehaničko, formalističko ispovedanje vere zauzelo je mesto ljubavi i odanosti Bogu. Treba li da se ovo žalosno stanje produži? Zar da tama obavije svetlost Božje ljubavi?« (R&H, 23. decembar 1890. godine)

Da nam ne bi promakla važnost ovih poruka, naglasimo najvažnija mesta:

1. Bog je podigao ljude koji će zadovoljiti potrebe svoga vremena.
2. Neki su pokušali da potisnu u stranu ove poruke, i spreče probuđenje među vernicima.
3. Takvi ljudi su upali u zamku velikog neprijatelja i njihova truba je davala nejasne znake.
4. Ti ljudi su objavljivali da se zakon mora propovedati – a ne Hristova pravednost.
5. Duh proroštva poziva da propovedamo Hrista u zakonu.
6. Neki su se uplašili odstupanja od ranijeg načina propovedanja starih dobrih doktrina.
7. Bog je podigao ljude koji će objaviti poruku o opravdanju verom.
8. Izazov: »Hoćemo li se usuditi da odbacimo poruku ili da je olako shvatimo?«
9. Dvostruke posledice odbacivanja poruke:

a. Nestajanje duhovnosti.

b. Pojavljivanje mehaničkog, formalističkog ispovedanja vere.

10. Završno pitanje: Zar ovo žalosno stanje mora da se nastavi?

Ovo je pregled koji zaista može da otrezni!

Posledice razlike u mišljenjima

Podele i sukobi među starešinama, nastali zbog protivljenja vesti o opravdanju verom, imali su vrlo nepovoljne posledice. Vernici su bili zbunjeni, nisu znali šta da čine. O toj reakciji možemo čitati:

»Da su sva naša braća zaista sarađivali s Bogom, ne bi sumnjali da vest koju nam On šalje u toku poslednje dve godine dolazi s Neba. Naši mlađi vernici su gledali na starije i videli da oni ne prihvataju vest, da je smatraju nevažnom. To je one koji ne poznaju Pisma navelo da odbace videlo. Ti ljudi koji odbijaju da prihvate istinu, stavljaju sebe između naroda i videla. Međutim, nema izgovora ni za koga da odbaci istinu, jer je ona bila jasno otkrivena. Nema nikakve potrebe da bilo ko ostane u neznanju ... Umesto da celom svojom težinom zaustavljamo kočiju koje se teško penju strmom ulicom, morali bismo prikupiti svu snagu u gurati je uzbrdo.« (R&H, 18. mart 1890. godine)

»Već skoro dve godine pozivamo narod da ustane i prihvati videlo i istinu o Hristovoj pravednosti, a vernici još ne mogu da se odluče da li da dođu i da se uhvate za tu dragocenu istinu ili ne. Oni su vezani svojim idejama. Ne dozvoljavaju Spasitelju da uđe!« (R&H, 11. mart 1890. godine)

»Neki su se odvratili od vesti o Hristovoj pravednosti i počeli da kritikuju ljude ... Vest trećeg anđela

neće moći da shvate, videlo koje će celu Zemlju obasjati svojom slavom nazvaće lažnim videlom upravo oni koji odbijaju da hode u njenoj slavi koja ih vodi napred. Delo koje je moglo biti obavljeno ostaviće neobavljeno zbog neverovanja upravo onih koji su odbacili istinu. Mi zaklinjemo one koji se protive videlu istine da se sklone s puta Božjem narodu. Dovolimo da ga istina koju nam je Nebo poslalo obasja jasnim i trajnim zracima!« (R&H, 27. maj 1890. godine)

»Nebo je žalosno zbog duhovnog slepila mnoge naše braće...

Gospod je podigao svoje glasnike i nadahnuo ih svojim Duhom, govoreći: 'Viči iz grla i ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grehe njegove!' Neka se niko ne izloži opasnosti da stane između naroda i poruke s Neba! Vest od Boga biće objavljena narodu; i kada među ljudima ne bi bilo glasa koji bi je izrekao, kamenje bi progovorilo! Pozivam svakog propovednika da traži Gospoda, da odbaci oholost, da odbaci sukobe oko položaja, i da svoje srce ponizi pred Gospodom. Upravo hladnoća srca, neverovanje onih koji bi morali imati vere, čini naše crkve slabima.« (R&H, 26. jul 1892. godine)

Svečanu važnost ovih nadahnutih reči moramo shvatiti. Dobro zapamtimo ove kristalno jasne izjave:

1. Vest iz 1888–90. dolazila je s Neba.
2. Odbijanje vesti od strane iskusnijih starešina bilo je uzrok da mnogi mlađi vernici postanu nesigurni i zbunjeni.
3. Oni koji su odbacili vest postavili su se između naroda i videla.

4. Nema izgovora; vest je bila jasno otkrivena!
5. Razlog zašto su mnogi tako spori da prihvate ovu dragocenu istinu krije se u tome što su vezani svojim idejama.
6. Neki su se odvratili od vesti da bi mogli kritikovati vesnike.
7. Oni koji odbijaju da hode u toj svetlosti koja ih vodi napred, neće biti sposobni da shvate vest trećeg anđela.
8. Oni koji odbiju da hode u toj nebeskoj svetlosti, koja treba da obasja svet svojom slavom, nazivaće je »lažnom svetlošću«.
9. Kao posledica njihovog neverovanja, ostaće neobavljen važan posao.
10. Svečani poziv upućen je onima koji se protive svetlosti da ne stoje na putu Božjem narodu.
11. Takvo duhovno slepilo izaziva »žalost na Nebu«.
12. Potvrđuje se činjenica da je Bog »podigao svoje vesnike i nadahnuo ih svojim Duhom«.
13. Da nije bilo ljudskog glasa koji se podigao da objavi vest, samo kamenje bi povikalo.
14. Poziv je upućen svakom propovedniku da ponizi svoje srce pred Gospodom da bi duhovna sila mogla da obuzme Crkvu.

Svaki komentar ovako svečanih opomena i poziva bio bi suvišan!

Temeljna načela

U pozadini ovog protivljenja stoje lukavi planovi uzročnika zla, neprijatelja svake pravednosti. Sama činjenica da je on toliko istrajan u svojoj nameri da

neutralizuje vest i tako izbegne neizbežne posledice koja će ona izazvati, predstavlja dokaz njene velike važnosti i vrednosti. Kako bi užasne bile posledice njegovog uspeha! U vezi s tim sotoninim lukavim planovima dobili smo jasno upozorenje:

»Neprijatelj Boga i čoveka ne želi da se ta istina (o opravdanju verom) jasno objavi; jer zna da bi njegova sila bila skršena kada bi je ljudi potpuno prihvatili. Ako uspe da tako nadgleda ljudski um da sumnja, neverovanje i mrak postanu temelj iskustva onih koji sebe smatraju Božjom decom, moći će da ih nadvlada iskušenjima.« (R&H, 3, septembar 1889. godine)

»Opasnost da odbacimo svetlost s Neba mora da nas navede da budemo budni i da se molimo da se u nekome od nas ne rodi zlo srce neverstva. Kada je Jagnje Božje bilo razapeto na Golgoti, odjeknulo je posmrtno zvono sotoni; kada bi neprijatelju istine i pravednosti bilo moguće da iz uma ljudi izbriše pomisao da se moramo osloniti na Hristovu pravednost ukoliko želimo spasenje, on bi to i učinio. Kada bi sotona uspeo da navede ljude da svoja dela proglaše delima visoke vrednosti kojima mogu da steknu zasluge i pravednost, bio bi siguran da ih može savladati iskušenjima i učiniti svojim žrtvama i plenom. Uzdignite Isusa pred ljudima! Namažite dovratnike krvlju Jagnjeta s Golgote i bićete sigurni!« (R&H, 3, septembar 1889. godine)

Da još jednom ukratko ponovimo najvažnije misli iz ovih tekstova! Njihova vrednost je dalekosežna:

1. Upravo se sotona najviše protivi objavljivanju vesti o opravdanju verom.
2. On za to ima i dobar razlog! Ako ljudi budu potpuno prihvatili ovu istinu, biće skršena njegova moć.

3. Ako sotona uspe da naša srca ispuni neverovanjem i sumnjama, uspeće da i nas savlada iskušenjima.
4. Sotona se svim silama trudi da iz naših misli izbriše istinu da se moramo osloniti na Hristovu pravednost ukoliko želimo spasenje.
5. Sotona zna da će ljudi postati njegove žrtve ako bude mogao da ih navede da se oslone na svoja dela i da na njima zidaju svoju pravednost.
6. Upravo zato i odjekuje poziv: Uzdignite razapetog Spasitelja, i oslonite se potpuno na Njegovu krv!

Kakvog li poziva na molitvu! Kako bismo morali ponizno da tražimo Boga i moliti Mu se da nas pomaže nebeskom »mašču očinjom«! Jedino potpunim prihvatanjem, jedino punim korištenjem ovih nebeskih darova i blagoslova možemo se pripremiti da bez mane i mrštine ili takvoga čega opstanemo pred Bogom na dan Njegova dolaska! Samo se na taj način Božje zapovesti mogu potpuno poštovati, i samo božanskom snagom Crkva može da izvrši svoj veliki zadatak!

Peto poglavlje

Poruka iz 1888. godine označila je novu eru u propovedanju Trostruke andeoske vesti

Pažljivo proučavanje uputstava Duha proroštva dovodi nas do dubokog uverenja da je objavljivanje poruke o opravdanju verom na zasjedanju u Mineapolisu bilo posebni znak Božjeg providenja – znak koji je obeležio početak nove ere u završavanju Božjeg dela. Sledeći tekst, napisan samo četiri godine posle za sedanja u Mineapolisu, predstavlja temelj ovog tvrđenja:

»Vreme probe je upravo sada, jer je glasna vika trećeg anđela već započela otkrivanjem Hristove pravednosti, pravednosti Spasitelja koji oprašta grehe. Ovo je početak svetlosti anđela čija će slava obasjati celu Zemlju.« (R&H, 22. novembar 1892. godine)

Gornje izjave mogu biti shvaćene kao posebni znak za uzbunu. One se odnose na delo koje obavlja ju adventistički hrišćani i zato su posebno zanimljive za svakoga koji je uključen u propovedanje vesti trećeg anđela. Pročitajmo ovaj tekst još jednom analitički:

1. Vreme probe je upravo sada.

2. Glasna vika trećeg anđela je već započela.
3. Započela je otkrivanjem Hristove pravednosti (Vest iz 1888. godine).
4. Time je obeležen početak svetlosti anđela čija će slava ispuniti celu Zemlju.

Događaji, spomenuti u ovom tekstu, spominju se i u Otkrivenju 18,1.2. »I posle ovoga videh drugoga anđela gde silazi s Neba, koji imaše oblast veliku; i Zemlja se zasvetli od slave njegove. I povika jakim glasom, govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistome, i tamnica svih ptica nečistih.«

Objašnjenje ovog teksta, koje daje Duh proroštva, treba pažljivo proučiti:

»Videla sam anđele kako žure tamo-amoo po Nebu, kako se spuštaju na Zemlju, i ponovo uzdižu na Nebo, pripremajući zbivanje nekog važnog događaja. Zatim sam videla drugog moćnog anđela kome je bilo zapovedeno da se spusti na Zemlju, da sjedini svoj glas s glasom trećeg anđela, i da snagu i silu njegovoj vesti. Tom anđelu je bila data velika sila i slava, i dok se spuštao, Zemlja je bila obasjana njegovom slavom. Svetlost koja je pratila tog anđela prodirala je svuda, dok je on vikao moćno, jakim glasom... Delo ovog anđela pridružuje se u pravo vreme velikom poslednjem objavljivanju vesti trećeg anđela, u trenutku kada se ona bude pretvarala u glasnu viku. Božji narod se tako priprema da opstane u času iskušenja, s kojim će se uskoro suočiti. Videla sam da velika svetlost počiva na njima i oni su se neustrašivo sjedinili u objavljivanju vesti trećeg anđela.« (EW 277)

Panorama događaja, objavljena u ovom tekstu, tako je obimna i tako značajna da bi bilo dobro i korisno posebno navesti svaki događaj:

1. Jedan moćni anđeo silazi s Neba na Zemlju.
2. Ovaj anđeo ima zadatak da:
 - a) sjedini svoj glas s glasom trećeg anđela
 - b) da dâ snagu i silu vesti trećeg anđela.
3. Velika sila i slava bile su date tom anđelu:
 - a) Zemlja je bila obasjana njegovom slavom
 - b) Ta svetlost je prodirala svuda.
4. Delo tog moćnog anđela dolazi u pravom trenutku da se pridruži poslednjem velikom objavljivanju vesti trećeg anđela.
5. Posledica pridruživanja ovog moćnog anđela je i prerastanje vesti u glasnu viku.
6. Sila koja prati ovog moćnog anđela priprema Božji narod da opstane u času iskušenja.
7. Nebo priznaje ovu pripremu izlivanjem »velike svetlosti« na pripadnike Božjeg naroda.
8. Kulminacija svih ovih zbivanja je sjedinjavanje Božjeg naroda, koji neustrašivo objavljuje vest trećeg anđela.

Neodvojivo povezano s ovim programom velikih događaja je i izlivanje »poznog dažda« na pripadnike Crkve ostatka. Obratite pažnju na sledeći tekst Duha proroštva:

»Dok se delo spasavanja završava, nevolje dolaze na Zemlju i narodi se razgnevljuju, ali i dalje ostaju pod kontrolom da ne bi ometali rad trećeg anđela. U to vreme će 'pozni dažd' ili osveženje s lica Gospodnjega, biti izliven da dâ silu glasnoj vici trećeg anđela i pripremi svete da opstanu u vreme izlivanja sedam poslednjih zala.« (EW 85.86)

Ove reči povezuju izlivanje poznog dažda s glasnom vikom, otkrivanjem Hristove pravednosti i obasjavanjem Zemlje svetlošću vesti trećeg anđela.

To je program zaista uzbudljivih zbivanja, koji je bio najavljen u spisima Duha proroštva još u samom početku našeg pokreta. A onda, da bismo shvatili njegovu važnost, posle nezaboravne Generalne konferencije u Mineapolisu 1888. godine bila nam je upućena najsvečanija i najimpresivnija poruka u vezi s tim istim događajima. Sledeće rečenice, uzete iz te poruke, naglasiće najvažnije delove tematike koju razmatramo:

1. Razdoblje koje je bogato važnim događajima.

»Dani u kojima živimo bogati su zbivanjima i puni opasnosti. Znaci približavanja posletka množe se oko nas, a događaji koji će se odigravati biće strašniji od svih s kojima se svet do sada suočavao.«

2. Započinje »glasna vika«.

»Vreme probe je upravo sada, jer je glasna vika trećeg anđela već započela otkrivanjem Hristove pravednosti, pravednosti Spasitelja koji oprašta grehe. Ovo je početak svetlosti anđela čija će slava obasjati celu Zemlju.«

3. Neophodna je priprema za opstanak u vreme nevolje.

»Ako želite da opstanete u vreme nevolje, morate poznavati Hrista i prihvatiti dar Njegove pravednosti, koji On daje pokajanom grešniku.«

4. Vest koja se mora propovedati.

»Na Zemlji mora biti obavljeno delo slično onome koje je obavljeno prilikom izlivanja Svetoga Duha u dane prvih apostola, kada su propovedali Hrista i to raspetoga. Mnogi će se obraćati u jedan dan; jer će vest biti objavljivana s velikom silom.«

»Tema koja privlači srce grešnika je Hristos, i to raspeti. Na krstu na Golgoti Hristos se otkrio svetu kao

nedostižna ljubav. Tako ga morate predstaviti gladnom mnoštvu, i sjaj Njegove ljubavi zadobiće ljude da pređu iz tame u svetlost, iz prestupa u poslušnost i pravu svetost. Kada gledaju Hrista na krstu na Golgoti ljudi postaju svesni odvratne prirode greha...«

»Hristos još nije bio predstavljen u vezi sa zakonom kao verni i milostivi Prvosveštenik koji je u svemu bio kušan kao i mi, i koji nije zgrešio. On još nije bio uzdignut pred grešnikom kao božanska Žrtva. Njegovo delovanje kao Žrtve, Zamenika i Zaloga, bilo je objašnjavano samo hladno, usput; ali je to upravo ono što grešnik treba da zna. Hrista u njegovoj sveukupnosti, kao Spasitelja koji oprašta grehe, grešnik mora da vidi, jer će neuporediva Hristova ljubav, posredovanjem Svetoga Duha, ubediti i obratiti otvrdnulo srce!«

5. Sila koja propovedanje čini uspešnim.

»Delo Svetoga Duha je neizmerno veliko. Upravo iz tog izvora radnik u Božjem delu crpi snagu i samo mu on osigurava uspeh. Sveti Duh je Utešitelj, jer je putem Svetoga Duha, Isus lično prisutan u srcu.«

»Kada Zemlja bude obasjana slavom Božjom, videćemo delo slično onome koje su obavili učenici dok su, ispunjeni Svetim Duhom, objavljivali silu vaskrslog Spasitelja.«

»Tek kada im je Sveti Duh otkrio Hrista učenici su shvatili Njegovu silu i veličanstvo, tako da su u veri pružili svoje ruke k Njemu, govoreći: 'Verujem!'« Tako je bilo u vreme ranoga dažda; ali, pozni dažd biće mnogo obilniji. Spasitelj ljudi biće proslavljen, a Zemlja obasjana blistavim zracima Njegove pravednosti.« (Ovih pet citata uzeti su iz R&H, 22. novembar 1892. godine, iz članka pod naslovom »Opasnosti i prednosti poslednjih dana«!)

Videćemo da su svi ovi događaji međusobno povezani i da će se zbivati istovremeno. Poređani po svom prirodnom redosledu, ovako su raspoređeni:

1. Otkrivanje i prihvatanje Hristove pravednosti verom.
2. Izlivanje poznoga dažda.
3. Primaoci dobijaju veliku silu.
4. Treća anđeoska vest se pretvara u glasnu viku.
5. Obasjavanje Zemlje blistavim zracima Hristove pravednosti.

Očigledno je da svi ovi događaji istovremeno započinju. Pojavljivanje jednoga je znak da se pojave i svi ostali.

A sada obratimo pažnju na ove jasne rečenice!

»Glasna vika trećeg anđela je već započela otkrivanjem Hristove pravednosti, pravednosti Otkupitelja koji oprašta grehe. Ovo je početak svetlosti anđela čija će slava ispuniti celu Zemlju.« (R&H, 22. novembar 1892. godine)

Ovo je bilo objavljeno 1892. godine! Čime je bilo obeleženo novo otkrivanje Hristove pravednosti i glasne vike? Kao što sama rečenica ukazuje, bilo je to »otkrivanje Hristove pravednosti« na zasedanju u Mineapolisu!

Bog je odredio da sve ove važne pojave posluže završavanju Njegovog dela na Zemlji. Kada su započele, obeležile su početak završnog dela. Taj trenutak je dostignut 1888. godine!

Ovo je dalekosežan zaključak, ali, koji drugi zaključak bismo uopšte mogli da donesemo kada pročitamo i proučimo sve ove izjave Duha proroštva? Zašto bismo mislili da je ovakav zaključak neverovatan? Mi verujemo da su izjave Duha proroštva istini-

te. Očekivali smo njihovo ispunjenje. Naše čekanje da se one ispune bilo je napeto i dugo. Neko će morati da dočeka i vidi to ispunjenje! Zašto ne bismo mi bili svedoci i učesnici tog ispunjenja?

Zar ne bismo morali ozbiljnije i iskrenije nastojati da otkrijemo sve ono što se suproti ispunjenju ovih obećanja? Zašto se ne bismo molili Bogu da nam usadi plamenu želju da usrdnije sarađujemo s Njime u završavanju Njegovog dela na Zemlji?

Šesto poglavlje

Prava poruka trećeg anđela

Ozbiljno pitanje pojavilo se u mislima nekih koji su čuli vest o opravdanju verom na zasedanju u Mineapolisu, pitanje o odnosu te vesti prema vesti trećeg anđela. Zabrinuti, mnogi su pisali Elen G. Vajt, tražeći da im iznese svoje mišljenje.

U vezi s tim pitanjem i odgovorom koji je dala, objavljujemo njenu pisanu izjavu:

»Mnogi su mi pisali i pitali da li je poruka o opravdanju verom istovremeno i poruka trećeg anđela. Ja sam odgovorila: To je zaista vest trećeg anđela!« (R&H, 1. april 1890. godine)

Ova izjava sadrži mnogo više od samo kratkog, jasnog, potvrdnog odgovora na postavljeno pitanje. Ona ima duboko, životno značenje. Ona zvuči kao ozbiljna opomena, i upućuje razuman, otvoren poziv svakome ko veruje u vest trećeg anđela.

Opravdanje verom, potvrđuje Duh proroštva, »zaista je vest trećeg anđela«. Reč »zaista« znači »u stvari«, »u srži«. To znači da su poruka o opravdanju verom i vest trećeg anđela iste po svrsi, po obimu i po posledicama.

Opravdanje verom je božanski način spasavanja grešnika; Njegov način ubeđivanja grešnika da su krivi, da su osuđeni, da se nalaze u teškoj, izgubljenom položaju. To je i božanski način da se izbriše nji-

hova krivica, da se izbave od prokletstva Njegovog božanskog zakona, da im se osigura novi, pravedni položaj pred Njime i Njegovim svetim zakonom. Opravdanje verom je božanski način menjanja slabog, grešnog, pobeđenog čoveka u snažnog, pravednog i pobedonosnog hrišćanina

A sada, ako je istina da je opravdanje verom »zaista vest trećeg anđela« – stvarna vest trećeg anđela – tada mora biti istina i da stvarno razumevanje i prihvatanje poruke trećeg anđela treba da obavi u nama i za nas, koji je primamo, potpuno delo opravdanja verom. Da je to u stvari njena svrha, postaje jasno na temelju sledećih razloga:

1. Velika trostruka poruka iz Otkrivenja 14. poglavlja koju mi obeležavamo nazivom »treća anđeoska vest« nazvana je »večnim Jevanđeljem« (Otkrivenje 14,6).
2. Poruka svečano objavljuje da je »došao čas su-da njegova«.
3. Ona poziva sve one koji će se sresti s Bogom na Njegovom velikom sudu, da bi im bilo suđeno po načelima božanskog pravednog zakona, da se »boje Boga i da Mu daju slavu« i da se »poklone Onome koji je stvorio Nebo i Zemlju« (Otkrivenje 14,7).
4. Posledica ili rod ove poruke saveta i opomene je pojavljivanje naroda o kome je napisano: »Ovde je trpljenje svetih koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu!« (Otkrivenje 14,12)

U svemu ovome nalazimo činjenice o opravdanju verom. Vest je nazvana Jevanđeljem o spasenju od greha, osude i smrti. Sud suočava ljude i žene s pravednim zakonom, po kome će biti suđeni. Upravo

zato što su krivi i osuđeni, ljudi su opomenuti da se boje Boga i da Mu služe. U to je uključena svest o krivici, uključeno je pokajanje, priznanje i pomirenje. To je temelj oproštenja, očišćenja i posvećenja. Oni koji su prošli kroz ovo iskustvo ugradili su u svoj karakter divnu, uzvišenu vrlinu strpljenja, i to u vreme sveopšte nervne napetosti i nasilnog ponašanja, kojima su ugroženi mir, sreća i sigurnost ljudskog roda. Šta je sve to ako ne opravdanje verom? Božja reč objavljuje da, »opravdavši se, dakle, verom imamo mir s Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista«. (Rimljanima 5,1)

Ali, još i više, ti vernici »drže zapovesti Božje«! Oni su prošli kroz čudesnu promenu: dok su ranije mrzeli i prestupali Božji zakon, sada vole i poštuju njegove svete propise! Njihov položaj pred zakonom se promenio. Njihova krivica je izbrisana; njihova osuda uklonjena, smrtna presuda ukinuta. Prihvativši Hrista kao Spasitelja, primili su Njegovu pravednost i Njegov život.

Ovo čudesno preobraženje moglo se zbiti jedino Božjom milošću i silom, i ono je učinjeno jedino u onima koji su se oslonili na Hrista kao svog Zamenika, svog Jemca, svog Otkupitelja. Upravo zato je rečeno da oni »drže veru Isusovu«. To ujedno otkriva tajnu njihovog bogatog, dubokog iskustva. Oni su se oslonili na veru Isusovu – onu istu veru kojom je On pobedio sile tame.

»Kada grešnik veruje da je Isus njegov lični Spasitelj, tada, u skladu sa svojim večnim obećanjima, Bog mu oprašta grehe, i besplatno ga opravdava. Pokajnička duša shvata da je dobila opravdanje zato što je Isus, njen Zamenik i Jemac, umro za nju, kao

njeno pomirenje i opravdanje.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

Kao što smo već naglasili, u iskustvu onih koji su pobedili u toku propovedanja treće anđeoske vesti nalazimo sve elemente opravdanja verom. Iz tog razloga, potpuno je istinito da je opravdanje verom »zaista treća anđeoska vest«.

Upravo ovde bi trebalo naglasiti da su i opravdanje verom i treća anđeoska vest zaista Jevanđelje Isusa Hrista! To je postalo očigledno na osnovu reči apostola Pavla, koji je objavio da je Hristovo Jevanđelje »sila Božja na spasenje svakome koji veruje... jer se u njemu javi pravda Božja iz vere u veru«. (Rimljanima 1,16.17)

Da nabrojimo činjenice koje su ovde bile naglašene:

1. Jevanđelje je manifestacija Božje sile na delu, koja oslobađa grešnika njegovih greha i usađuje u njegovo srce Hristovu pravednost.
2. Ovo Bog čini jedino za one koji Ga veruju.
3. To znači biti proglašen pravednim, opravdan verom.
4. To je svrha vesti o opravdanju verom i poruke trećeg anđela.

Koja se, dakle, važna pouka može izvući iz teksta koji smo upravo proučili? Koju opomenu nam on upućuje? Pročitajmo sledeće reči:

Svi oni koji prihvate vest trećeg anđela moraju da prođu kroz iskustvo opravdanja verom. Hristos se mora otkriti njima i preko njih. Na osnovu ličnog iskustva oni moraju upoznati delo preporođenja. Moraju biti potpuno sigurni da su ponovo rođeni, odozgo, i da su prešli iz smrti u život. Oni moraju znati da je njihova krivica izbrisana, da su oslobode-

ni osude zakona, i da su zato spremni da se pojave pred Hristovim sudom. Oni moraju znati, na osnovu svog pobedonosnog iskustva, da su se uhvatili za »veru Isusovu« i da ih ona održava, i da im ta vera daje snagu i silu da poštuju Deset Božjih zapovesti.

Ne steći to iskustvo, znači ne osetiti stvarno, životno, spasonosno delovanje treće anđeoske vesti. U koliko to iskustvo ne stekne, vernik će imati samo teorije, doktrine, forme i aktivnosti te vesti. To bi se pokazalo kao fatalna, strašna pogreška Teorije, doktrine, čak i najozbiljnije aktivnosti te vesti, ne mogu nas spasti od greha, ni pripremiti naše srce da se sretne s Bogom na sudu.

Upravo zato što nam pretila opasnost da učinimo tu fatalnu grešku, upućena nam je opomena. Formalizam – formalno poznavanje istine sadržane u zakonu – to je skrivena hridina na kojoj su bezbrojne hiljade takozvanih Hristovih sledbenika doživele brodolom.

Ali, ovaj tekst sadrži mnogo više nego samo opomenu! U njemu je i poziv – ozbiljan, privlačan poziv da uspostavimo zajedništvo s Isusom Hristom, našim Gospodom. Upućen nam je poziv da se popnemo na najviše visoravni hrišćanskog iskustva. Dato nam je i obećanje da ćemo, opravdani verom, imati mir s Bogom, da ćemo se radovati, nadajući se slavi Božjoj. Obećano nam je da se naše nadanje neće osramotiti, da nećemo podleći u sukobu s grehom, jer se božanska ljubav izlila u naša srca Svetim Duhom koji nam je bio darovan. (Rimljanima 5,1–5)

O, da smo makar svi slušali, onako kao što je trebalo, i opomenu i poziv, koji su nam bili upućeni na čudan, ali uticajan način u toku zasedanja Generalne konferencije u Mineapolisu 1888. godine! Kakva

bi se nesigurnost bila izbegnuta, kakva lutanja, kakvi porazi i gubici sprečeni! Kakvo bismo videlo, kakav blagoslov, kakvu pobedu, kakav napredak iskusili! Ali, neka bude hvala Onome koji nas ljubi večnom ljubavlju, ni sada nije kasno da odgovorimo celim srcem i na poziv i na opomenu i dobijemo veliki blagoslov koji nam je ponuđen!

Sedmo poglavlje

Osnovna, ali sveobuhvatna istina

U prethodnim poglavljima proučavali smo istinu o opravdanju verom pretežno s istorijskog gledišta – razmatrali smo vreme, mesto i način koji je Bog odabrao da svoj narod suoči s ovom životnom, osnovnom istinom Jevanđelja i tako mu omogućio da vest trećeg anđela objavljuje sveobuhvatnije, uspešnije i glasnije. Sada ćemo se pozabaviti analizom ove teme u širem smislu, oslanjajući se na spise Duha proroštva.

Zasedanje u Mineapolisu izazvalo je u mislima delegata prilično nesigurnosti i nedoumica u vezi s doktrinom o opravdanju verom. Međutim, iznošenje ove istine, uprkos razmimoilaženju u mišljenjima, nije ni na koji način bilo uzaludno. Ono je omogućilo novi pristup opravdanju verom i navelo mnoge da više cene Spasitelja kao svog Zamenika. Ipak, najveći blagoslov, povezan s tim zasedanjem, predstavljaju mnogobrojni božanski praktični save ti, upućeni preko Duha proroštva, o hrišćanskom životu i radu. Ti saveti zaista rasvetljavaju stazu vere kojom hrišćanin korača.

Veoma je korisno zapaziti da su nam posle zasedanja u Mineapolisu stavljena na raspolaganje sledeća dela Duha proroštva:

»Put Hristu« – 1892. godine

»Misli s Gore blagoslova« – 1896. godine

»Čežnja vekova« – 1898. godine

»Pouke velikog Učitelja« – 1900. godine

»U potrazi za boljim životom« – 1905. godine

»Apostolska crkva - Hristovim tragom« – 1911. godine

Dobro je poznato svima onima koji su čitali ove knjige da je Hristos dominantna ličnost u svima njima – Njegov pobednički život u telu čoveka, Njegova žrtva pomirnice na krstu, i način kojim je On sada za nas bedne smrtnike postao i mudrost i pravednost i posvećenje i otkupljenje.

Osim ovih izrazito duhovnih knjiga, desetine i desetine poruka bile su objavljene na stranicama Rivju end Herald, i preko njih tako dati najjasniji i najkorisniji saveti o opravdanju verom. Sve to ima neprocenjivu vrednost za Crkvu. Sve to baca skupocenu svetlost na veliki problem otkupljenja u svim njegovim fazama.

Ako želimo da se dalje udubimo u opravdanje verom, služeći se delima Duha proroštva, moramo najpre shvatiti koliko je razgranata ta istina. To nije neka doktrina ograničenog dometa ili malog značenja. To nije neka tema koju čovek može, a ne mora poznavati i opet mirno živeti kao da se ništa nije dogodilo. Opravdanje verom obuhvata, u svom širem značenju, sve vitalne, osnovne istine Jevanđelja. Ono započinje s čovekovim moralnim položajem u trenutku stvaranja i bavi se:

1. Zakonom po kome čovek treba da živi.
2. Prestupanjem tog istog zakona.
3. Kaznom za prestup.
4. Problemom otkupljenja

5. Očevom i Sinovljevom ljubavlju koja je omogućila otkupljenje.
6. Prihvatanjem Zamenika kao aktom pravednosti.
7. Prirodom pomirenja
8. Utelovljenjem.
9. Bezgrešnim Hristovim životom.
10. Zameničkom smrću Božjeg Sina.
11. Pogrebom, vaskrsenjem i vaznesenjem Isusa Hrista.
12. Očevom potvrdom da je Zamena prihvaćena.
13. Izlivanjem Svetoga Duha.
14. Službom Isusa Hrista u nebeskom Svetilištu.
15. Ulogom koju grešnik ima u svom spasenju.
16. Prirodom vere, pokajanja, priznanja i poslušnosti.
17. Značenjem i doživljavanjem obnovljenja, opravdanja i posvećenja.
18. Neophodnošću i ulogom Svetoga Duha i Božje reči u ostvarivanju onoga što je čoveku bilo omogućeno na krstu.
19. Pobedom nad grehom silom Hrista koji živi u nama.
20. Ulogom dela u životu vernika.
21. Ulogom molitve u primanju i zadržavanju Hristove pravednosti.
22. Vrhuncem spasenja i izbavljenja prilikom Drugog Hristovog dolaska.

To je široka lepeza istine koja je uključena u jednostavan izraz: opravdanje verom. »Mali ključ«, kaže jedan mislilac, »može otvoriti vrlo složenu bravu i vrlo široka vrata, a ta nam vrata mogu omogućiti da uđemo u prostranu građevinu u kojoj su neprocenji-

ve riznice bogatstva i lepote!« Kratak izraz »opravdanje verom« otvara vrata svim skupocenim riznicama bogatstva i slave Jevanđelja u Hristu Isusu, Gospodu našem.

Vredno je truda u ovom trenutku da zapazimo neke izraze s kojima se srećemo u spisima Duha proštva, izraze koji pružaju odgovarajući okvir toj divnoj istini.

Ona ima božansku potvrdu

»Sadašnja vest – opravdanje verom – božanska je poruka. Ona ima božansku potvrdu, jer je svetost njen plod.« (R&H, 3. septembar 1889. godine)

Dragocena misao

»Misao da nam je pripisana Hristova pravednost, ne zato što bismo to bilo čime zasluživali, već kao Božji dar, izgleda mi dragocena« (R&H, 3. septembar 1889. godine)

To je najslađa melodija

»Najslađe melodije koje se čuju s ljudskih usana – opravdanje verom i Hristova pravednost.« (R&H, 4. april 1895. godine)

To je čisti beli biser

»Hristova pravednost, kao čisti beli biser, nema nikakve mane, ni mrštine, nikakve krivice. Ta pravednost može biti i naša!« (R&H, 8. avgust 1899. godine)

U svom najdubljem smislu, opravdanje verom nije teorija; to je iskustvo, životna promena koja se odigrava u onome koji veruje u Hrista. Ono stavlja

grešnika u novi položaj pred Bogom. To je srž hrišćanstva, jer čitamo:

»Ukupnost i srž cele problematike hrišćanskog karaktera i iskustva je verovanje u Hrista, poznavanje Boga i Sina Njegova koga je On poslao.« »Religija znači stanovanje Hrista u srcu, a tamo gde se On nalazi duša nastavlja duhovnu aktivnost, stalno raste u milosti, stalno se usavršava.« (R&H, 24. maj 1892. godine) Izgubiti iz vida ovu divnu, osnovnu, sveobuhvatnu istinu znači propustiti ono što je bitno u planu spasenja

Osmo poglavlje

Smrtonosna opasnost od formalizma

U sve savete Duha proroštva o velikoj važnosti primanja, doživljavanja i objavljivanja dragocene istine o opravdanju verom, utkane su impresivne opomene o strahovitoj opasnosti koja nam preti od formalizma.

Opravdanje verom nije formalizam. To su dva suprotna pojma. Opravdanje verom je iskustvo, stvarnost. U njemu je sadržano potpuno preobražavanje života. Onaj ko je ušao u taj novi život, stekao je iskustvo duboke skrušenosti, iskreno i od srca priznao je svoje grehe, prognao ih iz svog života. Zajedno sa svojim božanskim Učiteljem, i on sada voli pravednost i mrzi bezakonje. Pošto je opravdan – u veri proglašen pravednim – stekao je mir s Bogom. On je sada i novo stvorenje; sve staro je prošlo, i sve je postalo novo!

Formalizam je potpuno drugačiji. Sedište mu je u razumu, a bavi se spoljašnjim okolnostima, nevažnim pojedinostima. On se zaustavlja na teoriji religije. Ne zadire dublje od forme i pretvaranja. Upravo zato sličan je soli bez ukusa. To je religija bez radosti i bez ljubavi, jer ne donosi ni mir, ni sigurnost, ni pobjedu. Formalizam proizlazi iz nepreporođenog

srca i samo u njemu buja, jer mu je tamo koren. To je jedno od onih podmuklih, prodornih zala koje Otkupitelj želi da iskoreni i ukloni iz ljudskog srca.

Formalizam je uvek predstavljao stvarnu opasnost za Crkvu. Jedan savremeni hrišćanski pisac je ovako predstavio tu podmuklu opasnost:

»Jevanđelje o eksternalizmu, o onome što je nebitno, formalno, drago je ljudskom srcu. Ono može da poprimi oblik kulture ili moralizovanja; ili 'bogoslужenja', sakramenata i crkvenog reda; ili čak pravoverja i čovekoljublja. Takve i slične pojave mogu da postanu naši idoli; uzdajući se u njih, mi gubimo veru u živog Hrista. Nije dovoljno da oči našega srca jednom ugledaju Gospoda pa da i u budućnosti osećamo 'osveženje od lica Božjega'. Uvek se može zaboraviti, uvek se može odlutati od Onoga koji nas je pozvao Hristovom milošću. Malom promenom u obliku našeg verskog života možemo se udaljiti od unutrašnje realnosti radovanja u Gospodu, od osvedočenja da smo deca Božja, od zajedništva u Duhu. Jevanđelje formalizma može da proklja i cveta i na najevanđeoskijem tlu, i u najstrožim crkvama. Nikad mu ne možete potpuno zatvoriti vrata, niti ga prognati; ono uvek zna kako da se probije, čak i onda kad su oblici bogoslужenja vrlo jednostavni, kada je doktrina najzdravija. Čak ni najodlučnija odbrana ... protiv njega ne može da spreči njegovo pojavljivanje, može mu poslužiti kao pokriće i kao utvrđenje. Ništa drugo ne pomaže, kao što apostol kaže, osim stalnog 'novog stvaranja'. Božanski život u ljudskoj duši održava se energijom Božjega Duha, koja se stalno obnavlja, koja stalno pridolazi od Oca i od Sina. 'A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjega, kojemu omileh, i predade sebe za mene!'

(Galatima 2,20) To je prava ortodoksija. Vitalnost lične vere u Hrista sačuvala je Pavla od zabluda, pomogla mu da ostane veran i voljom i razumom jedinom pravom Jevanđelju.« (G. G. Findlay, Epistle to Galatians«, 42.43)

Opomene Duha proroštva bave se ovom opasnošću u mnogim njenim fazama, kao što sledeći tekstovi jasno pokazuju:

Formalizam u propovedanju

»Desetine ljudi su propovedali Reč i onda kada lično nisu verovali u nju, kada nisu slušali njena učenja. Bili su neobraćeni, neposvećeni, nesveti. Ali, ako želimo da izdržimo probu, pobožnost mora da uđe u naš život. Ono što nama nedostaje je nadahnuće s krsta na Golgoti. Tada će nam Bog otvoriti oči da vidimo da se nijedno delo za Učitelja ne može uspešno obaviti ako nismo u dodiru s Hristom. Ako zaista budemo sarađivali s Bogom naša religija neće biti mrtva, teoretska, već će naša srca biti ispunjena živom silom, Isusovim Duhom.« (R&H, 31. januar 1893. godine)

»Mnogi objavljuju doktrine i teorije naše vere; ali njihovo propovedanje je kao so bez ukusa, jer Sveti Duh ne podupire njihovo lažno zalaganje. Oni nisu otvorili srce da prime Hristovu milost; oni nemaju pojma o delovanju Duha; oni su kao testo bez kvasca; nema pokretačke životne sile u celom njihovom radu; i zato ne zadobijaju duše za Hrista. Oni se ne služe Hristovom pravednošću; to je odeća koju ne nose, punina koju ne poznaju, izvor iz koga ne piju.« (R&H, 29. novembar 2892. godine)

»Neophodni su propovednici koji osećaju potrebu da sarađuju s Bogom, propovednici koji će nastojati

da vernici u duhovnom znanju uzrastu do pune mere rasta Hristova. Neophodni su propovednici koji će se usavršavati vodeći ozbiljne, ponizne razgovore s Bogom u svojoj kleti, tako da postanu ljudi silni u molitvi. Pobožnost se pretvara u mrtvi formalizam i zato je važno da ojačamo ono što je preostalo, ono što je na ivici smrti.« (R&H, 24. maj 1892. godine)

»Čovek može da drži ugodne, zabavne propovedi, a da ipak bude daleko od Hrista u svom verskom iskustvu. Može da se uzdigne do vrhunca ljudske veličine, a da ipak ne doživi unutrašnje delovanje milosti koja preobražava karakter. Takav čovek vara samoga sebe, oslanjajući se na svoje poznavanje svetih istina Jevanđelja, koje su prodrle u njegov um, ali nisu ušle u unutrašnje svetilište njegove duše. Mi moramo imati nešto što je mnogo više od samo intelektualnog verovanja u istinu.« (R&H, 14. februar 1899. godine)

»Kada bismo bili u stanju da se oslobodimo hladnih, tradicionalnih mišljenja koja sprečavaju naše napredovanje, gledali bismo delo spasavanja duša u potpuno drukčijoj svetlosti.« (R&H, 6. maj 1890. godine)

Teorija istine nije dovoljna

»Naše doktrine mogu biti pravilne, mi možemo mrzeti lažna učenja, ne primati one koji su neverni načelima; možemo raditi neumorno, ulažući svu snagu, ali ni to nije dovoljno... Verovanje u teoriju istine nije dovoljno. Iznoseći teoriju istine nevernicima ne postajete Hristovi svedoci.« (R&H, 3. februar 1891. godine)

»Nevolja s našim radom je u tome što smo se zadovoljavali iznošenjem hladne teorije istine!« (R&H, 28. maj 1889. godine)

»Koliko bi više sile danas pratilo propovedanje Reči da su se ljudi manje bavili teorijama i ljudskim do-

kazivanjima, a mnogo više Hristovim poukama i praktičnom pobožnošću.« (R&H, 7. januar 1890. godine)

Jedini način da istina postane dragocena za dušu

»Istina nikome ne može pomoći ukoliko ne bude unesena u unutrašnje svetilište, ukoliko ne posveti dušu. Pobožnost će se izopačiti i religija pretvoriti u praznu sentimentalnost ukoliko plug istine ne prodre duboko u zapušteno tlo srca.« (R&H, 24. maj 1892. godine) »Teoretsko poznavanje istine je bitno. Ali, ni poznavanje najveće istine neće nas spasiti; naše znanje mora biti praktično ... Istina mora da prodre u naše srce, da ga posveti i očisti od svake svetovnosti i razbludnosti, čak i u najintimnijim oblastima života. Hram duše mora se očistiti.« (R&H, 24. maj 1887. godine)

»Najveća obmana ljudskoga uma u Hristove dane bilo je saznanje da samo pristajanje uz istinu sačinjava pravdu. U celokupnom ljudskom iskustvu teoretsko znanje istine pokazalo se nedovoljnim za spasenje duše. Ono ne donosi plodove pravde Revnosno poštovanje onoga što se naziva teološka istina često je udruženo sa mržnjom prema pravoj istini otkrivenoj u životu. Najmračnija poglavlja istorije opterećena su izveštajima o zločinima koje su počinili verski fanatici. Fariseji su tvrdili da su Avramova deca i hvalili se posedovanjem božanskih proročanstava; ipak ove prednosti nisu ih sačuvala od sebičnosti, zlobe, želje za dobitkom i najnižeg licemerstva. Smatrali su sebe najpobožnijim na svetu, ali njihova takozvana pravovernost navela ih je da razapnu Gospoda slave.

Još uvek postoji ista opasnost. Mnogi primaju za gotovo da su hrišćani, jednostavno zato što su prihva-

tili neka osnovna teološka načela. Međutim, oni nisu sproveli istinu u svakodnevni život. Oni nisu poverovali u nju i nisu je zavoleli, pa zato nisu primili silu i blagodat koja dolazi od posvećenja istinom. Ljudi mogu tvrditi da veruju u istinu; ali ako ih to ne čini iskrenima, ljubaznima, strpljivima, trpeljivima, nebeskog uma, onda je to prokletstvo za one koji je poseduju; a preko njihovog uticaja to je prokletstvo i za svet.

Pravda koju je Isus propovedao predstavlja usklađenost srca i života sa otkrivenom Božjom voljom. Grešni ljudi mogu postati pravedni samo ako imaju veru u Boga i održavaju živu vezu sa Njim. Tada će prava pobožnost uzdizati misli i oplemeniti život. Tada će se spoljašnji oblici religije usaglasiti sa unutrašnjom čistotom hrišćanina. Tada obredi koje zahteva služba Bogu nisu beznačajne svečanosti, kao one kod licemernih fariseja.« (Čežnja vekova, str. 256-257. izdanje, 1998)

»Kolosalna pitanja večnosti zahtevaju od nas i nešto drugo osim imaginarne religije – religije reči i forme, u kojoj se istina čuva u prednjem dvorištu da bismo joj se mogli diviti kao što se divimo prekrasnom cvetu; ona zahtevaju nešto mnogo više od religije osećanja, koja gubi poverenje u Boga kada se pojave nevolje i teškoće. Svetost se ne sastoji od izgovaranja reči, već je to uzdizanje krsta, ispunjavanje Božje volje.« (R&H, 21. maj 1908. godine)

»U životu mnogih ljudi, čija se imena nalaze u crkvenim knjigama, nije došlo do stvarne promene. Istina se zadržala u prednjem dvorištu. Nije bilo istinskog obraćenja, stvarnog delovanja milosti na srce. Njihova želja da poštuju Božju volju temelji se na njihovim osećanjima, a ne na dubokom uticaju Svetoga Duha. Njihovo ponašanje nije dovedeno u sklad s Božjim zakonom. Oni govore da prihvataju

Hrista kao svog Spasitelja, ali ne veruju da će im On dati snage da savladaju svoje grehe. Nisu se lično upoznali sa živim Spasiteljem i njihov karakter je pun mana.« (R&H, 7. jul 1904. godine)

»Naša nada mora stalno da jača saznanjem da je Isus naša pravednost... Ograničena shvatanja o Hristovom uzvišenom karakteru i njegovoj službi mnogima su suzila versko iskustvo i u velikoj meri im onemogućila da napreduju u duhovnom životu. Lična religioznost među nama je spala na niske grane. Ima mnogo formalizma, mnogo automatizma, mnogo jezične religije; ali, nešto mnogo dublje i čvršće mora da se unese u naše versko iskustvo... Nama je potrebno da upoznamo Boga, silu Njegove ljubavi, onako kao što nam je bila otkrivena u Hristu, i to na praktičan način ... Hristovom zaslugom, Njegovom pravednošću, koja nam se verom pripisuje, mi moramo dostići savršenstvo hrišćanskog karaktera.« (5T 742-744)

Hladna, legalistička religija – religija bez Hrista

»Hladna, legalistička religija nikada ne može da dovede duše Hristu; jer je to religija bez ljubavi, religija bez Hrista.« (R&H, 20. mart 1894. godine)

»Spasonosna so je čista prva ljubav, Isusova ljubav, zlato žeženo u ognju. Kada se ona izostavi iz verskog iskustva, u njemu nema ni Isusa; nema svetlosti, sunčeve svetlosti Hristovog prisustva. Koliko nam, onda, vredi religija? Isto onoliko koliko i so koja je izgubila svoj ukus. To je religija bez ljubavi. I upravo tada javlja se želja da se praznina popuni grozničavom aktivnošću, revnovanjem u kome nema Hrista!« (R&H, 9. februar 1892. godine)

Formalistička religija bez spasonosne vere

»Visoke težnje, forme i ceremonije, ma koliko ulivale poštovanje, ne mogu srce učiniti dobrim ni karakter čistim. Istinska ljubav prema Bogu je aktivno načelo, sredstvo koje čisti ... Judejska nacija je zauzimala najviši položaj; podigla je zidove dovoljno jake i visoke da je odvoje od sveta neznabožaca; sebe je predstavljala kao poseban, verni narod koji uživa Božju naklonost. Međutim, njihovu religiju Isus je predstavio kao religiju lišenu spasonosne vere.« (R&H, 30. april 1895. godine)

»Neko može da bude vernik koji se formalno opredelio, i da opet bude proglašen lak i izgubi večni život. Neko može da živi po nekim biblijskim savetima i bude smatran hrišćaninom, i da ipak propadne zato što mu nedostaju osnovne karakteristike hrišćanskog karaktera.« (R&H, 11. januar 1887. godine)

»Ako potpiše svoje ime ispod verovanja Crkve, nikome neće ni najmanje koristiti, ukoliko mu srce nije istinski promenjeno... Ljudi mogu da budu vernici Crkve, mogu naizgled da vredno rade, da obavljaju svoje dužnosti iz godine u godinu, i da ipak ostanu neobraćeni.« (R&H, 14. februar 1899. godine)

»Postoji jedan oblik religioznosti koji se može oceniti samo kao sebičnost. On svoja zadovoljstva nalazi u svetovnim uživanjima. Zadovoljava se razmišljanjem o Hristovoj religiji, a nema ništa od njene spasonosne sile. Pobožnici takve religioznosti lakomisleno se odnose prema grehu, zato što ne poznaju Isusa. Dok se nalaze u takvom stanju i dužnosti shvataju olako.« (R&H, 21. mart 1908. godine)

»Bolno je posmatrati neverstvo koje se nalazi u srcima mnogih takozvanih Božjih sledbenika. Mi ima-

mo najdragocenije istine koje su ikada bile poverene smrtnicima, i vera onih koji su ih primili trebalo bi da odgovara veličini i vrednosti tih istina.« (R&H, 5. mart 1889. godine)

»Ima mnogo onih koji ne odbijaju patnje, ali ne pokazuju ni jednostavnu, živu veru. Sami kažu da ne znaju šta znači uhvatiti Boga za reč. Njihova religija je puna praznih formi i običaja.« (R&H, 5. mart 1889. godine)

»Svi oni koji prisvajaju ukrase Svetilišta, a nisu se odenuli u odeću Hristove pravednosti, pojaviće se osramoćeni svojom nagošću.« (5T 81)

»Pet nerazumnih devojaka je imalo žiške (poznava-nje biblijskih istina), ali im je nedostajala Hristova milost. Iz dana u dan su obavljale uobičajene ceremonije i formalne dužnosti, ali je njihova služba bila bez života, lišena Hristove pravednosti. Sunce pravednosti nije sijalo u njihovim srcima i umu, i zato nisu imale ljubavi prema istini koja bi u njihov život i karakter upisala lik i ime Isusa Hrista. Ulje milosti se nije pomešalo s njihovim naporima. Njihova religioznost je bila suva ljuska bez pravog jezgra. Čvrsto su se držale formi doktrine, ali su skrenule s pravog puta u svom praktičnom hrišćanskom životu; bile su pune svoje sopstvene pravednosti, nesposobne da u Hristovoj školi nauče pouke, koje bi ih, da su ih sprovele u život, umudrile za spasenje.« (R&H, 27. mart 1894. godine)

Opasnost oslanjanja na ljudske planove i metode

»Sve dok smo obuzeti svojom pravednošću, dok se oslanjamo na ceremonije, dok zavisimo od stroghih pravila, nećemo biti u stanju da obavimo delo za ovo vreme.« (R.&N, 6. maj 1890. godine)

»Poštovanje praznih formi nikada neće zadovoljiti veliku potrebu ljudske duše. Prihvatanje Hrista rečima samo po sebi nije dovoljno da nas pripremi da opstanemo na sudu.« (R&H, 25. januar 1887. godine)

»Nemojmo zaboraviti da ćemo se, kako se naše aktivnosti budu povećavale, kako budemo postizali sve veće uspehe u poslu koji se mora obaviti, izlagati i sve većoj opasnosti da se oslonimo na ljudske planove i metode. Pojaviće se sklonost da se manje molimo, i da imamo sve manje vere.« (R&H, 4. jul 1893. godine)

»Ono što je duhovno nije pravilno shvaćeno. Spoljašnji izgled i uobičajeni sistem rada su se uzdizali kao da se u njima krije sila, dok su vrline prave dobrote, plemenite pobožnosti i svetosti srca potiskivane na sporedno mesto. Ono što je trebalo da bude na prvom mestu bilo je stavljeno na poslednje i proglašeno najmanje važnim.« (R&H, 27. februar 1894. godine)

»Kada se molitvom i postom služimo u duhu samoopravljanja, tada i jedno i drugo postaje gađ pred Bogom. Svečano dolaženje na bogoslužjenje, obavljanje verskih ceremonija, prividna poniznost, propisane žrtve – sve to treba da posvedoči celom svetu da se onaj koji to čini smatra pravednikom. Sve to privlači pažnju na čoveka koji strogo izvršava dužnosti i kao da govori: 'Ovaj čovek je zaslužio Nebo!' Ali, sve to je prevara. Delima ne možemo kupiti ulaznicu za Nebo... Vera u Hrista treba da bude sredstvo kojim će pravi duh i prava pobuda pokrenuti vernika, i tako će sva dobrota i pobožnost nastajati u onome koji gleda na Hrista kao na Začetnika i Izvršitelja svoje vere.« (R&H, 18. oktobar 1894. godine)

»Izgleda da ima mnogo onih koji zamišljaju da je poštovanje praznih formi i običaja dovoljno za spase-

nje; ali, formalizam i rigorozno držanje verskih običaja neće nam doneti božanski mir koji prevazilazi svaki razum. Samo Isus nam može dati mir.« (R&H, 18. novembar 1890. godine)

»Oni koji ne stižu svakodnevna duhovna iskustva neće biti u stanju da mudro postupaju. Oni se mogu držati legalističke religije, oblička pobožnosti, Crkva prividno može da bude obasjana svetlošću; celi sistem – najvećim delom delo ljudskog uma – može naizgled da odlično deluje, a da Crkva opet bude lišena Božje milosti kao što su gore Gelvujske lišene rose i kiše.« (R&H, 31. januar 1893. godine)

Deveto poglavlje

Velika istina – zapostavljena

Izgleda neverovatno da su takvu osnovnu, sveobuhvatnu istinu kao što je uračunata pravednost – opravdanje verom – izgubili iz vida upravo hrišćani, koji su se hvalili svojom pobožnošću i posebnim zadatkom da poslednju poruku Neba objave otpalom svetu, ali je ipak tako bilo. O tome nam govori Duh proroštva:

»Doktrinu o opravdanju verom izgubili su iz vida mnogi koji su tvrdili da veruju u vest trećeg anđela.« (R&H, 13. avgust 1889. godine)

»Nema nijednoga u stotini koji bi sam mogao da razume biblijsku istinu o tom predmetu (opravdanje verom) koja je tako neophodna za naše sadašnje i buduće dobro.« (R&H, 3. septembar 1889. godine)

»U toku poslednjih dvadeset godina neki podmukli, neposvećeni uticaj navodio je ljude da gledaju na ljude, da se vezuju za ljude, da zanemaruju svog nebeskog Pratioca. Mnogi su se odvratili od Hrista. Zanemarili su da cene Onoga koji je rekao: 'I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka veka!' Učinimo sve što je u našoj moći da popravimo greške iz prošlosti!« (R&H, 18. februar 1904. godine)

Ako se vratimo unatrag dvadeset godina od dana pisanja ove poruke, onda ćemo stići u vreme istine

o opravdanju verom, u 1888. godinu, i u vreme pripremih vesti koje su joj neposredno prethodile. Šta kažete, dragi moji saradnici? Zar ne bi trebalo da učinimo sve što je u našoj moći da popravimo greške učinjene u prošlosti? Možda smo se i mi vratili s praznovanja zaboravivši Isusa, pa je neophodno da Ga potražimo sa suzama, kao što su to nekada učinili Josif i Marija na putu iz Jerusalima? Nama je rečeno:

»Razlog zašto naši propovednici tako malo postižu je u tome što ne hode s Bogom. On je dan putovanja udaljen od većine između njih.« (1T 434)

Ovo pitanje treba pojedinačno razmotriti! Razstaniimo i razmislimo: Oseća li se u mom životu Spasiteljeva živa, stalna prisutnost? Ili je On dan putovanja udaljen od mene, a moj život i moj rad samo uspomena na Njegovu nekadašnju prisutnost?

Prodorna opomena Duha proroštva velikom broju adventističkih hrišćana koji su zapostavili doktrinu o opravdanju verom, bila je napisana 1889. godine. Kolike promene je donelo vreme u broju i proporciji onih naših vernika koji u to vreme nisu prihvatili ili razumeli ovu dragocenu istinu niko se neće usuditi da pogađa; ali mi znamo da u ovo naše doba svaki vernik, svaki poštovalac treće anđeoske vesti, mora imati jasan pojam o opravdanju verom i bogato praktično iskustvo s tom dragocenom istinom.

Šta znači zapostaviti ovu dragocenu istinu?

Izgubiti iz vida dragocenu istinu o opravdanju verom znači zanemariti osnovnu namenu Jevanđelja! Takvo zanemarivanje mora imati razoran uticaj na život svakog pojedinca, bez obzira koliko je dobro

nameran i ozbiljan taj čovek kada se radi o doktrina-ma, ceremonijama, aktivnostima, o bilo čemu i sve-mu što se tiče religije! Duh proroštva nam upućuje jasnu opomenu:

»Ukoliko božanska snaga nije prožela iskustvo Božjeg naroda, lažne teorije i pogrešne ideje će mu zarobiti um, Hrista i Njegove pravednosti će nestati iz iskustva mnogih i njihova vera biće lišena sile i ži-vota. Takvi neće imati svakodnevno živo iskustvo s Božjom ljubavlju u svom srcu; i ako se ne budu iskreno pokajali, biće ubrojeni među one koji su predsta-vljeni Laodikejcima, koji će biti izbačeni iz Božjih usta.« (R&H, 3. septembar 1889. godine)

Božji narod je u žalosnoj meri zaista propustio da unese božansku silu u svoje iskustvo i najavljeni re-zultati pokazali su se na delu:

1. Lažne teorije i pogrešne ideje zarobile su um mnogih.
2. Hristos i Njegova pravednost nestali su iz isku-stva mnogih.
3. Vera mnogih je bez sile i života.
4. Nema svakodnevnog živog iskustva s Božjom ljubavlju u srcu.

Osim toga, rečeno nam je da je i samo Božje delo mnogo izgubilo zato što smo propustili da steknemo to živo iskustvo s božanskom silom – pravednošću koja se dobija verom:

»Božji narod je mnogo izgubio zato što nije saču-vao jednostavnost istine kakva je u Isusu. Takva jed-nostavnost je bila potisnuta, a forme i ceremonije, obavljanje užurbanih aktivnosti i mehaničkog rada, zauzeli su njeno mesto. Oholost i mlakost učinili su da pogled na one koji se nazivaju Njegovim na-

rodom predstavlja uvredu za Božje oči. Hvalisava samodovoljnost i samopodržavana sopstvena pra-vednost pokrivaju i prikrivaju bedu i golotinju duše; ali pred Bogom je sve golo i otkriveno!« (R&H, 7. avgust 1894. godine)

Tako se uvukla fatalna i široko rasprostranjena zabluda:

»U čemu je beda i golotinja onih koji sebe smatra-ju bogatima, koji misle da im ništa nije potrebno? Oni boluju od nedostatka Hristove pravednosti! Njihova sopstvena pravednost je opisana kao ode-ća od prljavih krpa. Iako su tako odeveni, laskaju sebi da su pokriveni Hristovom pravednošću. Mo-že li biti većeg samozavaravanja?« (R&H, 7. avgust 1894. godine)

Martin Luter se boja da će ova velika istina biti izopačena

Strah da će istina o opravdanju verom, koja je odigrala tako važnu ulogu u započinjanju velike re-formacije, pasti u zaborav, izgleda da je zaokupljao Luterov um dok je u mislima gledao u budućnost, u događaje, koji će se zbivati u svetu. Čitamo:

»Ako se član o opravdanju jednom izgubi, biće tada izgubljena cela hrišćanska doktrina... Onaj ko se tako udalji od ove 'hrišćanske pravednosti' mora upasti u 'pravednost koja je od zakona'; što bi znači-lo, kada izgubi Hrista, mora početi da se oslanja na svoja sopstvena dela.«

»Jer ako zanemarimo član o opravdanju, potpuno ga gubimo. I zato je najvažnije od svega, osnovno, iznad svega, da propovedamo taj član i da ga stalno ponavljamo!«

»Da, iako ga propovedamo i dobro razumemo, ipak nema nikoga ko bi ga savršeno znao, ili verovao u njega iz celog srca.«

»Stoga se bojim da će ova doktrina biti izopačena ili ponovo potamnjena kada mi budemo pomrli. Jer svet mora da bude ponovo obuzet strašnom tamom i zabludom pre nego svane poslednji dan.« (»Luther on Galatians«, 136.148.149.402)

Kao što je Bog pozvao Lutera iz ponoćne tame šesnaestog stoleća i stavio u njegove ruke baklju istine – »A pravednik će od vere svoje živ biti« tako će On uvek imati svoje zastavnike koji će uzdizati zastavu spasenja, koji će objavljivati »sadašnju istinu« u raznim fazama propovedanja poslednje evanđeoske poruke celom svetu. Zato je sada pravo vreme da najozbiljnije, najtemeljnije proučimo ovu životnu istinu. Mi moramo isto tako jasno shvatiti kako se grešnik može preobraziti u sveto biće kao što smo se trudili da razumemo kako se Adam, nevin čovek, pretvorio u grešnika. Opravdanje verom mora da postane isto tako jasno našem umu kao učenja koja se odnose na zakon, na Subotu, na Hristov dolazak, na bilo koju drugu doktrinu koja nam je otkrivena u Pismu. Međutim, mnogi ovo ne shvataju tako; i pošto tako ne misle, pošto nisu stekli neophodna iskustva, i njihovo propovedanje je potpuno drukčije. Upravo je na tu grešku Duh proroštva ukazao još davne 1889. godine:

»Propovednici nisu narodu predstavili Hrista u svoj Njegovoj veličini, ni u crkvama ni u novim poljima, i zato ljudima nedostaje razumna vera. Njima nije bilo rečeno kao što je trebalo da se kaže da je Hristos i spasenje i opravdanje grešniku!« (R&H, 3. septembar 1889. godine)

Propovednik je dužan da objavi poruku o opravdanju verom

Sledeći navodi pružaju najbolje i najprikladnije savete propovednicima i biblijskim radnicima, jasno naglašavajući žalosnu činjenicu da su Isusa, središte našeg propovedanja, mnogi potisnuli na sporedno mesto, dok su teorijama i dokazivanjima dali prvo. Kakve li tragične greške!

»Radnici u delu istine moraju objavljivati Hristovu pravednost, ne kao neko novo videlo, već kao dragocenu svetlost koju je narod za neko vreme izgubio iz vida. Mi moramo prihvatiti Hrista kao svog ličnog Spasitelja, a On će nam pripisati Božju pravednost u Hristu.« (R&H, 20. mart 1894. godine)

»Nemojte dozvoliti da vas proučavanje teorija navede da zaboravite najvažniju temu: Hristovu pravednost. Nemojte zamišljati da ćete obavljajući ceremonije, poštujući prazne forme, postati naslednici Neba. Mi želimo da naš um bude obuzet onim što želimo da postignemo, jer je danas dan Gospodnje pripreme, i mi moramo predati svoje srce Bogu da ga Sveti Duh omekša i pokori.« (R&H, 5. april 1892. godine)

»Veliko središte privlačnosti, Isus Hristos, ne sme da bude izostavljeno iz treće anđeoske vesti. Mnogi među onima koji su propovedali vest za ovo vreme stavili su Hrista na drugo, a teorije i dokazivanja na prvo mesto.« (R&H, 20. mart 1894. godine)

»Izveštaj o tajanstvenom Hristovom utelovljenju, o Njegovom stradanju, Njegovom razapinjanju, Njegovom vaskrsenju, Njegovom vaznesenju, celom čovečanstvu objavljuje čudesnu Božju ljubav. Sve to daje silu istini.« (R&H, 18. jun 1895. godine)

»Bilo mi je pokazano da malim crkvama toliko nedostaje duhovne hrane da su na ivici izumiranja. Bog vam zato kaže: 'Straži i utvrđuj ostale koji hoće da pomru; jer ne nađoh tvojih dela savršenih pred Bogom svojim.'« (R&H, 4. mart 1890. godine)

»Jedno dobro znam, naše crkve izumiru zato što su nedovoljno upoznate sa istinom o opravdanju verom u Hrista i sa drugim srodnim istinama.« (GW 301)

»Tema koja privlači srce grešnika je Hristos i to razapeti. Hristos se, na krstu na Golgoti otkrio svetu kao neuporediva Ljubav. Tako Ga predstavite izgadnelom mnoštvu, i svetlost Njegove ljubavi zadobiće ljude da umesto tame prihvate videlo, umesto prestupa poslušnost i pravu svetost. Kada gledamo Hrista na krstu na Golgoti, naša savest se budi i mi postajemo svesni odvratne prirode greha. Ništa drugo ne može biti tako uspešno u tome!« (R&H, 22. novembar 1892. godine)

»Hristos razapeti – razgovarajte o tome, molite se i pevajte o tome, tako će se srca slomiti i zadobiti! Uobičajene, formalističke fraze, iznošenje tema oko kojih se ljudi samo sukobljavaju, sve to ne donosi mnogo dobra. Tiha Božja ljubav u srcu biblijskog radnika naići će na odaziv ljudi s kojima on radi. Duše su žedne vode života. Nemojte im dozvoliti da od vas odu prazne. Otkrijte im Hristovu ljubav. Vodite ih Hristu i On će im dati hleb života i vodu spase-nja.« (R&H, 2. jun 1903. godine)

Ovo poglavlje može biti prikladno zaključeno sledećim neuporedivim citatom, koji na neki način zao-kružuje poruku Duha proroštva i daje nam ključ za razumevanje celog predmeta:

»Ako Hristovom milošću Njegov narod bude sličan novim mehovima, On će ih napuniti novim vi-

nom. Bog će nam dati dodatno videlo, i stare istine ponovo će se otkriti i staviti u okvir istina; i kuda god radnici budu pošli, postizaće pobeđe. Kao Hristovi poslanici, oni moraju istraživati Pisma, tražiti istine koje su bile zatrpane smećem zabluda. Svaki zrak primljene svetlosti mora biti prenesen bližnjima. Jedan cilj mora biti najvažniji, jedna tema mora nadvisiti sve ostale – Hristos, naša pravednost!« (R&H, 23. decembar 1890. godine)

Deseto poglavlje

Potpuno i savršeno obnovljenje je osigurano

Kada grešnik prođe kroz vrata vere i uđe u novi život s Isusom Hristom, ustanovljava da je dobio ne samo oprostjenje za prestupe zakona, već da mu je osigurano i potpuno, savršeno obnavljanje duhovnog čoveka. Osim toga, Hristos mu daje mogućnost i snagu da taj veliki duhovni dar sačuva. On sada ulazi u jedno novo, uzvišenije poglavlje svog života, u skladu sa uputstvima i obećanjima Duha proroštva:

»Moramo se sjediniti s Hristom. Na raspolaganju nam stoji zaliha sile i mi zato ne smemo ostati u mračnoj, hladnoj pećini neverstva, bez sunčeve svetlosti, jer nećemo moći da uhvatimo blistave zrake Sunca pravednosti.« (R&H, 24. januar 1893. godine)

»Moramo se uzdići iznad ledene atmosfere u kojoj smo dosada živeli, kojom je sotona okružio našu dušu, i udisati posvećenu atmosferu Neba.« (R&H, 6. maj 1890. godine)

Cela istorija otkupljenja i obnavljanja jasno je objavljena nadahnutim perom Duha proroštva ovim prekrasnim rečima:

»U Hristu, obnavljanje kao i pomirenje osigurano je čoveku.«

»Provalija, koju je greh načinio, bila je premošćena krstom na Golgoti.«

»Isus je platio celu, potpunu otkupninu, i na osnovu te otkupnine grešnik je dobio pomilovanje, a pravda zakona je bila zadovoljena.«

»Svi oni koji veruju da je Hristos žrtva pomirnice mogu doći i primiti oprostjenje za svoje grehe; jer je Hristovom zaslugom uspostavljena veza između Boga i čoveka.«

»Bog me može prihvatiti kao švoje dete, a ja ga mogu smatrati Ocem i radovati se Njemu kao svom dragom Ocu.«

»Svoje nade u Nebo mi moramo usredsrediti samo na Hrista, jer je On naš Zamenik i naš Zalog.«

»Mi smo prekršili Božji zakon, i zato se delima zakona nijedno telo neće opravdati. Najbolji naponi koje čovek sam po sebi može da uloži nisu u stanju da zadovolje sveti i pravedni zakon koji je prekršio; ali, verom u Hrista, čovek se može pouzdati da će mu Hristova pravednost biti potpuno dovoljna.«

»Hristos je zadovoljio zahteve zakona u svojoj ljudskoj prirodi.«

»On je poneo kletvu zakona umesto grešnika, osigurao mu pomirenje, tako da nijedan od onih koji u Njega veruju ne propadne, već da dobije večni život.«

»Istinska vera prisvaja Hristovu pravednost i grešnik postaje pobednik s Hristom; on postaje učesnik u božanskoj prirodi i tako se sjedinjuje božansko s ljudskim.«

»Onaj ko se trudi da dostigne Nebo svojim delima poštovanja zakona odlučio je da postigne ono što niko ne može postići.«

»Čovek se ne može spasti bez poslušnosti, ali njegova dela ne smeju da budu samo njegova; Hristos

mora da deluje u njemu da želi i da čini ono što je Bogu ugodno.« (R&H, 1. jul 1890. godine)

Proučimo pažljivo ovu poruku koja ljudskom umu razotkriva najskrivenije tajne Jevandelja našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista:

1. Potpuno i savršeno obnovljenje je osigurano grešnicima. Hristova žrtva pomirnica na krstu ne samo da je omogućila nama da se pomirimo s Bogom, već je i svakom grešniku, koji se odluči da prihvati božansku ponudu, omogućila da se vrati na slavni položaj na kome se Adam nalazio pre svog pada u greh.
2. Velika provalija načinjena grehom, koja nas je do sada odvajala od Boga i od Neba, bila je premošćena krstom na Golgoti. Kakvog li razloga za slavljenje i hvaljenje Boga!
3. Rešen je veliki problem opraštanja greha i istovremenog poštovanja pravednosti zakona. Hristos je postao naša Zamena. On je zauzeo naše mesto, i tako nas otkupio od prokletstva i od smrti.
4. Svojom velikom žrtvom pomirnicom, Hristos je uspostavio vezu između Boga i jadnog, grešnog, izgubljenog čoveka, tako da sada možemo doći k njemu i primiti oproštenje, očišćenje i spasenje od svakog greha.
5. Pošto je samo Hristos postao naša Zamena i naš Zalog, sva naša nada je u Njemu. Nema drugog imena, nema drugog puta.
6. Čovek je prekršio zakon, i nijedno telo se nikada neće opravdati delima zakona. Ali, verom u Hrista, čovek se može pouzdati da će mu Hristova pravednost biti potpuno dovoljna.

7. Prihvatajući verom Hristovu pravednost mi postajemo pobednici s Hristom, i tako postajemo učesnici u božanskoj prirodi.

8. Trudeći se da dostignemo Nebo delima zakona, pokušavamo nešto što je potpuno nemoguće.

9. Iako ne možemo biti spaseni bez poslušnosti, ni ta poslušnost ne može poteći od nas samih. To mora da bude Hristova poslušnost koja deluje u nama i preko nas, navodeći nas da želimo i činimo ono što je Njemu ugodno.

Uračunata, a onda i data pravednost

Opravljanje verom, u svom sveukupnom značenju, može se definisati sledećim rečima:

»Pravednost kojom se opravdavamo nama je uračunata. Pravednost kojom se posvećujemo nama je data. Prva nam daje pravo na Nebo, druga nas priprema za Nebo.« (R&H, 4. jun 1895. godine)

Uračunata pravednost, kojom se opravdavamo od krivice, predstavlja temelj za dobijanje date pravednosti, koja posvećuje naš život i čini nas »spremnima za Nebo«. Što se tiče delovanja ova dva načela, navodimo sledeće reči Duha proroštva:

»Hristos je postao naša žrtva i naš Jemac. On je postao grehom nas radi, da bismo mi mogli postati pravednost Božja u Njemu. Kada verujemo u njegovo ime, On nam uračunava svoju pravednost i ona postaje načelo našeg života.« (R&H, 12. jul 1892. godine)

»Nijedno pokajanje nije pravo ako ne izazove promenu života. Hristova pravda nije ogrtač kojim će se pokrivati nepriznati i neostavljeni gresi; to je životno načelo koje poreobražava karakter i upravlja ponašanjem. Svetost je potpuna pripadnost Bogu; to

je potpuno predanje srca i života za stan nebeskim načelima.« (Čežnja vekova str. 475. izdanje, 1998)

»Hristos nam pripisuje svoj bezgrešni karakter i predstavlja nas Ocu neporočne kao što je On neporočan. Mnogi misle da se ne može pobeći od sile greha, ali imamo obećanje da se možemo ispuniti svakom puninom Božjom. Naši ciljevi su previše nisko postavljeni. Moramo ih postaviti mnogo više.« (R&H, 12. jul 1892. godine)

»Isus je naš Prvosveštenik na Nebu. Šta On sada radi? On sada posreduje, obavlja pomirenje za svoj narod, za one koji u Njega veruju. Zaslugom Hristove uračunate pravednosti oni postaju prihvatljivi u Božjim očima kao ljudi koji su posvedočili svetu da su stali na Gospodnju stranu, da drže sve Njegove zapovesti.« (R&H, 22. avgust 1893. godine)

»Hristova religija širi uticaj koji obnavlja, koji preobražava celo biće, uzdižući čoveka iznad svake ponižavajuće, niske strasti, podižući njegove misli i želje prema Bogu i Nebu. Povezan s Beskonačnim, čovek postaje učesnik u božanskoj prirodi. Koplja zla njegova ne povređuju, jer je obučen u neprobojnu vitezku opremu Hristove pravednosti.« (CT 51.52)

»Kada se duša preda Hristu, nova sila zagospodari novim srcem. Učinjena je promena koju čovek za sebe nikada ne može sam da izvrši. To je natprirodno delo, koje uvodi natprirodni sastojak u čovekovu prirodu. Duša koja se potčini Hristu, postaje Njegova tvrđava, koju On drži u svetu pobune i nastoji da nijedan drugi autoritet, osim Njegovog, ne bude poznat u njoj. Duša koju tako drže nebeske sile neosvojiva je za sotonine napade. Međutim, ako se ne potčinimo Hristovoj vlasti, nama će zagospodariti

onaj koji je zao. Neminovno se moramo naći pod vlašću jedne ili druge od ove dve velike sile koje su u sukobu za vrhovnu vlast u svetu.

Nije neophodno da svojevolsjno izaberemo službu carstvu tame da bismo potpali pod njegovu upravu. Dovoljno je samo da propustimo da se povežemo sa carstvom svetlosti. Ako ne sarađujemo sa nebeskim silama, sotona će zauzeti srce i načiniti ga svojim prebivalištem. Jedina odbrana od zla je Hristos koji prebiva u srcu posredstvom vere u Njegovu pravdu. Sve dok ne postanemo životno povezani sa Bogom, nećemo nikada moći da se odupremo obesvećujućem uticaju samoljublja, samozadovoljstva i sklonosti prema grehu. Mi možemo napustiti mnoge rđave navike, za izvesno vreme možemo raskinuti zajednicu sa sotonom; ali bez životne veze sa Bogom, koja se ostvaruje potčinjavanjem Njemu iz trenutka u trenutak, bićemo poraženi. Bez ličnog poznanstva i stalne zajednice sa Hristom, prepušteni smo na milost i nemilost neprijatelju, i na kraju sprovedićemo njegove naloge.« (Čežnja vekova str. 475. izdanje, 1998)

Spoljašnji znaci pravednosti u nama

»Pravednost iznutra potvrđuje se pravednošću spolja. Onaj ko je pravedan iznutra ne može biti tvrdoga srca, grub, jer iz dana u dan postaje sve sličniji Hristu, dobijajući svakoga dana novu silu. Onaj ko je posvećen istinom kontrolisaće sebe, ići će Hristovim stopama, sve dok se vladavina milosti ne pretvori u vladavinu slave.« (R&H, 4. jun 1895. godine)

»Kada prihvatimo Hrista, pojavice se dobra dela kao plodonosni dokaz da se nalazimo na putu života,

da je Hristos naš Put, da koračamo pravim putem koji vodi u Nebo.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

»Kada se odenemo Hristovom pravednošću, neće mo imati nikakve sklonosti prema grehu, jer će Hristos delovati u nama. Mi ćemo možda činiti greške, ali ćemo mrzeti greh koji je naneo patnje Božjem Sinu.« (R&H, 18. mart 1890. godine)

»Kada se Hristos bude nastanio u našem srcu, ono će biti tako omekšano i obuzdano ljubavlju prema Bogu i bližnjima da u njemu neće biti mesta za nezadovoljstvo, besmislice i prepiranje. Hristova religija u srcu postići će potpunu pobedu nad svim strastima koje se bore oko prevlasti nad čovekom.« (4T 610)

»Kada se čovek obrati Bogu, stvara se novi moralni ukus; on počinje da voli ono što Bog voli, jer je njegov život zlatnim lancem nepromenljivih obećanja vezan za Isusov. Njegovo srce je privučeno Bogu. Njegova je molitva: 'Otvori oči moje da bih video čudesa zakona tvojega!' U nepromenljivom merilu pravednosti on vidi karakter Otkupitelja i zna da ne može, pošto je grešio, biti spasen u svojim gresima, već da mora biti spasen od svojih greha; jer je Isus Jagnje Božje koje uze na sebe grehe sveta.« (R&H, 12. jun 1892. godine)

Tako postaje jasno da »čovek ne može biti spasen bez poslušnosti, ali da se ni njegova dela ne mogu pripisati njemu. Hristos mora da deluje u njemu da želi i čini ono što je Bogu ugodno«. Hristos na taj način postaje ne samo Začetnik, već i Svršitelj naše vere!

»Kako se budemo približavali kraju vremena, struja zla će sve odlučnije i odlučnije skretati prema propasti. Mi možemo biti sigurni jedino ako se budemo

čvrsto držali Isusove ruke, stalno gledajući na Načelnika i Svršitelja svoje vere. On je naš moćni Pomoćnik.« (R&H, 7. oktobar 1890. godine)

U neukaljanoj odeći pravednosti

Iako nam je Hristova pravednost besplatno ponuđena, iako ona grešniku omogućava potpuno i savršeno obnovljenje, ipak nam je rečeno da neki »ne prihvataju Hristovu pravednost, to je za njih odeća koju ne nose, punina koju ne poznaju, izvor iz koga ne piju«. Kako je uopšte moglo doći do takvog odbijanja najvećeg od svih darova, kada će:

»Jedino oni koji su odeveni u odeću Hristove pravednosti moći da izdrže slavu njegovog prisustva kada se bude pojavio u sili i slavi?« (R&H, 9. jul 1908. godine)

»Na dan svoga krunisanja, On neće kao svoga priznati nijednoga od onih koji imaju neku manu ili mrštinu ili takvo što. Ali, svojim vernima daće krunu besmrtnih slave. Oni, koji nisu želeli da prihvate Njegovu vladavinu, videće Ga u okruženju vojski otкупljenih, od kojih svaka nosi znak: 'Gospod, naša pravednost'« (R&H, 24. novembar 1904. godine)

Jedanaesto poglavlje

Prvi korak u sticanju iskustva u opravdanju verom

Dok razmatramo prvi korak u sticanju iskustva opravdanja verom, bilo bi korisno da zapazimo direktno pitanje i pozitivan odgovor Duha proroštva u vezi s tim iskustvom:

»Šta je opravdanje verom? To je delo koje Bog obavlja kada čovekovu slavu baci u prah, kada za njega učini ono što sam čovek nikada ne bi bio u stanju da učini za sebe. Kada ljudi postanu svesni svoje bezvrednosti, spremni su da prihvate odeću Hristove pravednosti.« (R&H, 16. septembar 1902. godine)

Ovo iskustvo opravdanja, ili proglašavanja pravednim, to je pojedinačno delo koje se obavlja između duše i Boga. Ono se ne može primiti preko opuno-moćenika Postoje samo jedna vrata koja vode u ovo iskustvo:

Vrata vere

»Vera je uslov pod kojim je Bog našao za dobro da obeća pomilovanje grešniku; ne zato što bi vera bila neka vrlina kojom se može zaslužiti spasenje, već zato što se verom možemo osloniti na Hristove zasluge, koje su jedini lek za greh.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

»Kada budemo odeveni u Hristovu pravednost, nećemo imati nikakve sklonosti prema grehu, jer će Hristos delovati u nama...

Vrata su otvorena i niko ih ne može zatvoriti, ne može to ni sila, ni najmanja ni najveća; samo mi možemo zatvoriti vrata svoga srca, tako da nas Gospod ne može dosegnuti.« (R&H, 18. mart 1890. godine)

Blizu ovih vrata vere, neprijatelj svake pravednosti je stavio druga vrata, širi i mnogo upadljiviji ulaz:

Vrata dela

Kroz ova vrata nenamerno ulaze mnogi putnici za nebeski Hanan i stupaju na stazu koja se završava propašću. Oni, naime, pre ili kasnije postaju svesni činjenice da su se divne haljine njihove pravednosti pretvorile u »prljave krpe«, i da su potpuno neprikladne da se u njima pojave u prisutnosti Vladara.

O njima je bilo rečeno: »Mnogi su izgubili pravi put zato što su mislili da se sami moraju popeti na Nebo, da nešto moraju učiniti da bi zadobili božansku naklonost. Takvi se trude da postanu bolji svojom snagom. To im nikada neće uspeti. Hristos nam je otvorio put, umirući kao Žrtva umesto nas, živeći kao naš Primer, postajući naš Prvosveštenik. On kaže: 'Ja sam put, istina i život!' Kada bismo svojim naporima mogli napredovati samo jedan jedini korak prema uspehu, Hristove reči bile bi neistinite.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

»Izgleda da mnogi smatraju da sami moraju obaviti veliko delo pre nego što dođu Hristu da od Njega zatraže spasenje. Čini mi se da misle da će se Hristos pojaviti na samom završetku njihove borbe i da će povući samo završni potez u njihovom životnom de-

lu. Teško im je da shvate da je Hristos potpuni Spasitelj i da 'može zauvek spasti one koji kroza Nj dolaze Bogu'. Oni gube iz vida činjenicu da je sam Hristos 'Put, Istina i Život.« (R&H, 5. mart 1889. godine)

Neka nam Bog pomogne da uđemo na prava vrata i da se ispunimo Hristovom pravednošću! Za svaku dušu obavlja se delo Božje, delo »bacanja u prah slave čovekove, obavljanja onoga što čovek sam za sebe nikada ne bi mogao obaviti«.

Shvatiti svoje beznadežno stanje

Ali, pre svega, da bi mogao da stekne ovo iskustvo, čovek mora da shvati svoje beznadežno stanje. To može da postigne »primanjem Hristove milosti«.

»Bez Hristove milosti grešnik se nalazi u beznadežnom stanju; za njega se ništa ne može učiniti; međutim, putem božanske milosti čovek dobija natprirodnu snagu, i ona deluje na ponašanje, na um, na srce i karakter. Upravo primanje Hristove milosti pomaže čoveku da shvati strašnu prirodu greha i da ga konačno istera iz hrama svoje duše. Upravo nas Hristova milost dovodi u zajedništvo s Hristom, osposobljava nas da sarađujemo s Njime u delu spasenja.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

»Bez Hristove milosti grešnik se nalazi u beznadežnom položaju; za njega se ništa ne može učiniti!« To znači, grešnik ne može sam sebe očistiti. Niti mu bilo koji drugi grešnik može u tome pomoći. Zakon, koji je prekršio, ne može mu oprostiti niti prevideti njegov greh; niti se išta na ovom svetu može pronaći što bi mu moglo osigurati izbacivanje. Međutim, »putem Hristove milosti čovek dobija natprirodnu snagu, i ona deluje na ponašanje, na um, na srce, i

karakter«. Koliko svetlosti, koliko ohrabrenja ove reči ulivaju grešniku! Putem božanske milosti, putem neizmerne dobrote i velikog božanskog saučešća, bespomoćnom grešniku je pružena prilika da dobije »natprirodnu silu«!

Ali, kakva je to »natprirodna sila«? To je snaga koja daleko nadmašuje sve ono što čovek može da pruži. Ona premašuje sve čega bi se čovek mogao dohvatiti u ovom svetu. To je »svaka vlast ... i na nebesima i na Zemlji« koja je bila dodeljena Hristu – ista natprirodna sila kojom su bila učinjena sva njegova čuda za vreme Njegove službe na Zemlji!

U vezi s tom natprirodnom silom, vredan je razmatranja jedan citat iz dela dr Filipa Šafa: »Sva Hristova čuda su samo prirodne manifestacije Njegove ličnosti, i zato su bila učinjena s takvom lakoćom s kakvom mi obavljammo svoje uobičajene dnevne poslove... Natprirodni i čudesni element u Hristu, moramo to imati na umu, nije bio neka posuđenica ili povremena pojava... Unutrašnja sila je stanovala u Njegovoj ličnosti i proizlazila iz Njega, tako da je već sama ivica Njegove odeće lečila dodiranjem uz posredovanje vere, koja je veza jedinstva između Hrista i čoveka.« (Dr Phillip Schaff, *The Person of Christ*, 76.77)

To je ta ista »natprirodna sila« koju Hristos daje čoveku i koja utiče na um, na srce i karakter.

A sada, zapazite uzvišene činjenice o kojima govori poznati navod iz spisa Duha proroštva: »Upravo primanje Hristove milosti pomaže čoveku da shvati strašnu prirodu greha i da ga konačno istera iz hrama svoje duše. Upravo Hristova milost nas dovodi u zajedništvo s Hristom, osposobljava da sarađujemo

s Njime u delu spasenja.« Tako vidimo da »natprirodna snaga«, koju čovek dobija posredovanjem Hristove milosti, deluje u njegovom umu i srcu otkriva mu strašnu prirodu greha i navodi ga da svu pokvarenost zauvek protera iz hrama svoje duše.

Pristanak i odluka grešnika

Ali, to divno delo, obavljeno u srcu natprirodnom Hristovom silom, nije se moglo obaviti bez pristanka grešnika, bez njegove odluke. Evo šta o tome kaže Duh proroštva:

»Vera je uslov pod kojim je Bog našao za dobro da obeća pomilovanje grešniku; ne zato što bi vera bila neka vrlina kojom bi se moglo zaslužiti spasenje, već zato što se verom možemo osloniti na Hristove zasluge, koje su jedini lek za greh. Vera može da ponudi Hristovu savršenu poslušnost umesto grešnikovog prestupa i nevernosti. Kada grešnik poveruje da je Hristos njegov Spasitelj, tada mu, u skladu sa svojim nepogrešivim obećanjima, Bog oprašta grehe i obilno ga opravdava. Pokajnička duša shvata da do njenog opravdanja dolazi zato što je Hristos, kao njen Zamenik i Jemac, postao i njeno pomirenje i opravdanje.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

Pokazivanje vere je naša uloga u velikom delu kojim se grešnici pretvaraju u svete. Ali, moramo imati na umu da verom ne stičemo nikakve zasluge kojima bismo mogli osigurati svoje spasenje. To znači, da samom verom ne stičemo nikakve zasluge, ne stičemo ih ni pokazivanjem vere. Sva zasluga je u Hristu. On je Lek za greh. Vera je čin kojim se slomljeni, bespomoćni, osuđeni grešnik oslanja na taj Lek. »Vera je u stanju da ponudi Hristovu savršenu poslušnost

umesto grešnikovog prestupa i odmetništva.« Ovo je zaista duboka misao! To je ono uzvišeno učenje o otkupljenju kome će se sveti radovati tokom cele večnosti, učenje koje je istovremeno tako jednostavno u svom delovanju da ga i najslabiji i najbezzvredniji mogu shvatiti u svim pojedinostima i u celini.

Živa vera praćena delima

Uči kroz vrata vere u sveobuhvatnost uračunate i date pravednosti znači učiniti mnogo više od samo mentalnog, intelektualnog prihvatanja ponuđenog dara. Ta su vrata, nadstvođeni prolaz »žive vere, koja kroz ljubav radi i čisti dušu«. Da bismo mogli proći kroz ta vrata, moramo ispuniti određene uslove:

1. Moramo odbaciti greh u svim oblicima i prihvatiti sve duhovne obaveze za koje znamo.

»Ako Bog može ostati pravedan, iako pravda grešnika Hristovim zaslugama, niko ne može da ogrne svoju dušu plaštom Hristove pravednosti ako svesno čini greh ili svesno zanemaruje svoje dužnosti. Bog zahteva potpuno predanje srca da bi nam mogao dati posvećenje. Da bismo posvećenje mogli zadržati moramo pokazati trajnu poslušnost putem aktivne, žive vere, koja kroz ljubav radi i čisti dušu.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

2. Moramo biti spremni da platimo cenu – da se odrekemo svega.

»Hristova pravednost, kao čisti beli biser, nema mane, mrštine ili takvog čega. Ta pravednost može postati naša. Spasenje, neprocenjivo blago otkupljeno krvlju, predstavlja biser velike vrednosti. Ono se može tražiti i naći... U priči je govor o trgovcu koji je prodao sve što je imao da bi kupio skupoceni biser.

To je divan opis onih koji tako visoko cene istinu da su spremni da se odreknu svega da bi je dobili.« (R&N, 8. avgust 1899. godine)

3. Potpuno odbacivanje zlih navika.

»Ima onih koji traže, stalno traže skupoceni biser. Ali, oni nikada potpuno ne odbacuju svoje zle navike. Oni ne umiru sebi da bi Hristos mogao da živi u njima. Upravo zato ne nalaze dragoceni biser.« (R&H, 8. avgust 1899. godine)

4. Snaga volje mora da sarađuje s Bogom.

»Gospod nije planirao da onemogući ljudsku snagu; već da ona, sarađujući s Bogom, postane sila na dobro. Bog nije odlučio da uništi našu volju; jer upravo njome moramo obaviti delo koje nam je Bog odredio i u domovini i izvan nje.« (R&H, 1. novembar 1892. godine)

Kako bismo iskreno i ozbiljno morali slediti ova jasna uputstva, truditi se da steknemo potpuno iskustvo s uračunatom i datom pravednošću, opravdanjem i posvećenjem verom u Hrista! Kako bismo duboko morali shvatiti svoje beznadežno stanje, ukoliko se radi o onome što mi sami za sebe možemo učiniti! Jedino se milošću Božjom možemo izbaviti! Koliko bismo morali ceniti veliku istinu da nam božanskom milošću može biti darovana natprirodna snaga! Mi moramo prihvatiti u svoj njegovoj zamašnosti veliko obećanje da se greh može izagnati iz hrama duše! Moramo shvatiti da je naša uloga u tom velikom procesu da Mu se dragovoljno predamo u veri i da svesrdno prihvatimo uslove koji su s Njime povezani! I svakoga dana, kako bude dolazio i prolazio, moramo se pred prestolom milosti ponizno moliti da Hristove zasluge, Njegova savrše-

na poslušnost, zauzmu mesto naših prestupa i greha. Čineći to, moramo poverovati i shvatiti da naše posvećenje dolazi od Hrista koji je naš Zamenik i Jemac, koji je umro za nas, koji je naše pomirenje i naša pravednost.

Ako, sa svoje strane, budemo svesrdno i iskreno sledili ove savete, Bog će učiniti da se rezultati vide u našem životu; »Opravdavši se, dakle, verom imamo mir s Bogom.« (Rimljanima 5,1) Mi ćemo tada iskustiti radost spasenja, i iz dana u dan upoznavaćemo stvarnost pobeđe, naše vere koja je pobedila svet.

Nemojmo počivati sve dok ne uđemo kroz vrata vere u blagosloveno iskustvo oproštenja, opravdanja, posvećenja i mira u Hristu!

Dodatak

Dragulji mudrosti

(Različite misli koje nisu bile uključene u prethodna poglavlja)

Hristos je Izvor svake dobre pobude

Bog Otac otkriva Hrista ljudima

»Bog otkriva Hrista grešniku, i kada ovaj vidi neporočnost Božjega Sina, postaje mu jasna i priroda greha. Verom u Hristovo delo i Njegovu silu u srcu nastaje neprijateljstvo prema sotoni i grehu. Oni kojima Bog daje oproštenje prvo su dobili dar pokajanja.« (R&H, 1. april 1890. godine)

Hristos privlači grešnike sebi

»Hristos privlači grešnika pokazujući mu svoju ljubav na krstu. To omekšava grešnikovo srce, utiče na njegov um, i pokreće dušu na skrušenost i pokajanje.« (R&H, 1. april 1890. godine)

»Hristos neprekidno privlači ljude k sebi, dok se sotona marljivo trudi, služeći se svim sredstvima koja se mogu zamisliti, da ljude odvuče od njihovog Otkupitelja.« (R&H, 1. april 1890. godine)

»Dok Hristos privlači ljude da gledaju na krst, da uprave svoj pogled prema Onome koji je bio proboden zbog njihovih greha, zapovest utiče na savest.

Ljudi postaju svesni pokvarenosti svog života, greha koji im se duboko ukorenio u dušu. Počinju delimično da shvataju Hristovu pravednost i uzvikuju: 'Šta je greh kada zahteva takvu žrtvu za otkupljenje svojih žrtava? Zar je zaista bila neophodna sva ta ljubav, sva ta patnja, svo to poniženje, da mi ne bismo propali, već dobili večni život?'« (SC 31)

Hristos daje pokajanje

»Pokajanje je isto toliko Hristov dar kao i oproštenje, i ono se ne može pronaći u srcu u kome Hristos ne deluje. Mi se ne možemo pokajati bez Hristovog Duha koji budi savest, kao što ne možemo dobiti ni oproštenje bez Hrista.« (R&H, 1. april 1890. godine)

Hristos je Izvor sile

»Hristos je Izvor svake prave pobude. On jedini u telesnom srcu može da probudi neprijateljstvo prema grehu. On je Izvor snage kojom bismo se mogli spasti. Niko se ne može pokajati bez Hristove milosti.« (R&H, 1. april 1890. godine)

Hristos je utelovljenje pravednosti

»Pravednost je utelovljena u Hristu. Mi dobijamo pravednost primajući Njega.« (Misli s Gore blagoslova, 50)

Hristos je nebeski Trgovac

»Isus ide od vrata do vrata, staje ispred svakog hrama duše, i govori: 'Stojim pred vratima i kucam!' Kao nebeski Trgovac, On otvara svoje riznice i viče: 'Savetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju da se obogatiš, i bele haljine da se odeneš, i da

se ne pokaže sramota golotinje tvoje! Zlato koje On nudi je bez primesa, dragocenije od zlata iz Ofira, jer se radi o veri i ljubavi. Bela odeća koju nudi duši je odeća Njegove lične pravednosti, a ulje pomazanja je ulje Njegove milosti, koje će vratiti duhovni vid duši koja je zaslepljena i u tami, tako da može da uoči razliku između delovanja Božjega Duha i duha neprijateljevoga. Otvori svoja vrata, kaže veliki Trgovac, Vlasnik duhovnog bogatstva, i obavi svoj posao sa mnom! Upravo te ja, tvoj Otkupitelj, pozivam da kupiš od mene!« (R&H, 7. avgust 1894. godine)

Koren pravednosti

»Pravednost ima svoj koren u pobožnosti. Niko ne može trajno da vodi čist, dosledan hrišćanski život pred ljudima, ako njegov život nije sakriven s Hristom u Bogu. Što je veća aktivnost pred ljudima, to uže mora biti zajedništvo srca s Nebom.« (MH 136)

»Pravednost ima svoj koren u pobožnosti. Ni jedno jedino ljudsko biće ne može ostati pravedno ako nema vere u Boga i ako ne održava životnu vezu s Njime. Kao što poljsko cveće pušta koren u zemlju, kao što mora da dobije vazduha, rose, kiše i sunca, tako i mi moramo da dobijemo od Boga ono što služi životu duše. Samo ako postanemo učesnici u Njegovoj prirodi mi ćemo dobiti snagu da poštujemo Njegove zapovesti. Niko, ni veliki ni mali, ni iskusan ni neiskusan, ne može trajno da živi čistim, doslednim hrišćanskim životom pred ljudima ako njegov život nije sakriven s Hristom u Bogu. Što je veća aktivnost pred ljudima, to uže mora biti zajedništvo srca s Bogom.« (8T 194)

Otkriti ono

što božanska milost čini u nama

»Činjenica da je čoveku neophodna božanska milost ne čini njegove aktivnosti nepotrebnim. Od čoveka se zahteva vera; jer vera kroz ljubav radi i čisti dušu ... On je svakom čoveku odredio njegov posao;

i svaki pravi Božji saradnik obasjava svet svojom svetlošću, jer je sjedinjen s Bogom i Hristom i nebeskim anđelima u velikom delu spasavanja izgubljenih. Družeci se s Bogom postaje sve sposobniji da čini dela Božja. Ostvarujući na delu ono što je božanska milost učinila u njemu, čovek postaje duhovno velik.« (R&H, 1. novembar 1892. godine)

Lek protiv otrova formalizma

»Pravda koju je Isus propovedao predstavlja usklađenost srca i života sa otkrivenom Božjom voljom. Grešni ljudi mogu postati pravedni samo ako imaju veru u Boga i održavaju živu vezu sa Njim. Tada će prava pobožnost uzdizati misli i oplemeniti život. Tada će se spoljašnji oblici religije usaglasiti sa unutrašnjom čistotom hrišćanina. Tada obredi koje zahteva služba Bogu nisu beznačajne svečanosti, kao one kod licemernih fariseja.« (Čežnja vekova, str. 257)

Sila izvan čoveka

»Da bismo mogli postići pobedu nad svakim ukorenjenim grehom kojim nas je neprijatelj okovao, moramo se poslužiti snagom koja je izvan nas i iznad nas. Mi moramo održavati stalnu, živu vezu s Hristom, koji ima silu da može dati pobedu svakoj duši koja održi veru i bude ponizna.« (R&H, 9. jul 1908. godine)

Hristos je ta sila

»Vera se oslanja na Hristovu zaslugu!« (R&H, 1. novembar 1892. godine)

Ohrabrenje onima čije je srce klonulo

»Svi oni koji osećaju veliko siromaštvo svoje duše i shvataju da nemaju nikakvog dobra u sebi, mogu dobiti pravednost i snagu ako budu gledali na Isusa... On vas moli da svoje siromaštvo zamenite bogatstvom Njegove milosti... Ma kakvo bilo vaše iskustvo u prošlosti, ma kako bile obeshrabrujuće vaše trenutne okolnosti, ako dođete Isusu takvi kakvi jeste, slabi, bespomoćni i očajni, naš milostivi Spasitelj daleko će vam izaći u susret, zagrliti vas rukama svoje ljubavi, ogrnuti plaštom svoje pravednosti.« (Misli s Gore blagoslova, 23.24)

Treba podrediti svetovne interese

»Međutim, da bi mogli da prihvati poziv na evanđeosku gozbu, svoje zemaljske interese morali su da podrede jednom cilju: da prihvate Hrista i Njegovu pravednost. Bog je dao sve za čoveka, od koga očekuje da Njegovu službu stavi iznad svih zemaljskih i sebičnih interesa. On ne može da prihvati podeljeno srce. Srce koje je preuzeto zemaljskim sklonostima ne može biti posvećeno Bogu.« (Pouke velikog učitelja, str. 150)

Prikladne teme za proučavanje

Hristovo posredničko delo

»Hristovo posredničko delo, velike i svete tajne Otkupljenja, ne proučavaju niti shvataju oni koji smatraju da imaju svetlost koja je mnogo veća od svetlosti koju su dobili svi ostali ljudi na licu Zemlje. Kada bi se Isus ponovo pojavio na Zemlji, uputio bi velikom broju onih koji govore da veruju u sadašnju istinu, iste reči koje je nekada uputio farisejima: 'Varate sami sebe, jer ne poznajete Pisma niti sile Božje!'« (R&H, 4. februar 1890. godine)

Plan spasenja

»Dok se približavamo završetku vremena... moramo se posvetiti proučavanju plana spasenja, da bismo shvatili koliko je visoko Gospod vrednovao spasenje čoveka.« (R&H, 7. oktobar 1890. godine)

Vera

»Postoje stare, a ipak nove istine koje još moramo dodati riznicama svoga znanja. Mi ne razumemo niti pokazujemo veru onako kao što bismo to morali činiti. Hristos je dao bogata obećanja o izlivanju Svetoga Duha na svoju Crkvu, a ipak, kako malo ceni-mo ta obećanja! Mi nismo pozvani da obožavamo

Boga i da Mu služimo služeći se istim sredstvima kojima smo se ranijih godina služili! Bog danas zahteva uzvišeniju službu nego ikada pre! On traži da razvijamo nebeske darove. On nas je stavio u položaj u kome su nam neophodni uzvišeniji i bolji blagoslovi nego što su nam ikada ranije bili potrebni.« (R&H, 25. februar 1890. godine)

Odnos između Božjeg zakona i opravdanja verom

Zakon je ogledalo

»Kada u božanskim propisima razazna Hristovu pravednost, grešnik će uskliknuti: 'Božji zakon je savršen, obraća dušu!' Kada Hristovom zaslugom dobije oprosteno za svoje grehe, kada se verom u Hrista odene Njegovom pravednošću, grešnik će uzviknuti zajedno s psalmistom: 'Kako su slatke jeziku mojemu reči tvoje, slađe od meda ustima mojim!' 'Bolji su od zlata i dragog kamenja, slađi od meda koji teče iz saća.' To je obraćenje!« (R&H, 21. jun 1892. godine)

Zakon zahteva pravednost

»Zakon zahteva pravednost, to je ono što grešnik duguje zakonu, ali je nesposoban da pruži.« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

»Bez obzira na ispovedanje vere usnama i jezikom, ako čovekov karakter nije u skladu s Božjim zakonom, oni koji se izdaju za pobožne hrišćane donose rđave rodove.« (R&H, 7. maj 1901. godine)

Kako zadovoljiti zahteve zakona

»Čovek nije u stanju da zadovolji zahteve zakona samo svojom ljudskom snagom. Njegovi darovi, nje-

gova dela, sve je to uprljano grehom. Međutim, lek nam je ponuđen u Spasitelju, koji čoveku može dati blagodat svojih zasluga i učiniti ga svojim saradnikom u velikom delu spasenja. Hristos je pravednost, posvećenje i otkupljenje onima koji veruju u Njega, koji idu Njegovim tragom.« (R&H, 4. februar 1890. godine) »Svojom savršenom poslušnošću omogućio je svakom ljudskom biću da sluša Božje zapovesti. Kada se pokorimo Hristu, srce se sjedinjuje s Njegovim srcem, volja se stapa s Njegovom voljom, um postaje jedno s Njegovim umom, misli su pokorene Njemu; mi živimo Njegovim životom. To znači biti odeven u haljinu Njegove pravednosti. I tada, kada Gospod pogleda na nas, ne vidi pregaču od smokvinog lisca, ne vidi golotinju ili izopačenost grehom, već svoju odeću pravednosti, kojom je označena savršena poslušnost Gospodnjem zakonu.« (Pouke Velikog Učitelja, str. 216.217)

»Jedini način da grešnik stekne pravednost je vera. Verom se pred Bogom može pozvati na Hristove zasluge, i Gospod će poslušnost svoga Sina uračunati grešniku. Hristova pravednost biva prihvaćena umesto grešnikovog poraza i Bog prima pokajnika koji veruje, daje mu oprosteno i opravdanje, postupa prema njemu kao da je pravednik, ljubi ga kao što ljubi svoga Sina. Tako se, dakle, vera prima u pravednost; a pomilovana duša ide iz milosti u milost, od svetlosti u još veću svetlost. Mi možemo radosno uzviknuti: 'Ne za dela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas banjom prerođenja i obnovljenjem Duha Svetoga. Kojega izli na nas obilno kroz Isusa Hrista, Spasitelja našega, da se opravdamo blagodaću njegovom, i da budemo naslednici života večnoga po nadu.'« (R&H, 4. novembar 1890. godine)

»Hristos je dao svoj život na žrtvu, ne zato da uništi Božji zakon, niti da proglasi neka niža merila, već da uzdigne pravednost, da čoveku pruži još jednu priliku. Niko ne može održati Božje zapovesti osim Hristovom silom. On je na svom telu poneo grehe celog čovečanstva i On uračunava svoju pravednost svakoj duši koja veruje.« (R&H, 7. maj 1901. godine)

»Zakon nema sile da pomiluje prestupnika, ali mu ukazuje na Isusa Hrista, koji mu kaže: 'Ja ću preuzeti tvoj greh i sam ću ga nositi ako Mene prihvatiš kao svog Zamenika i Jemca. Vрати se meni i ja ću ti uračunati svoju pravednost!'« (R&H, 7. maj 1901. godine)

»Međutim, Hristova smrt predstavlja neoporivi dokaz u prilog čoveku. Kazna koju je Zakon propisivao pala je na Onoga koji je bio jednak Bogu, a čovek je mogao slobodno da prihvati Hristovu pravednost i pokajanjem i poniznošću da pobedi, isto onako kao što je Božji Sin pobedio sotonsku silu. Tako je Bog ostao pravedan, i opravdao sve one koji veruju u Isusa.« (Velika borba str. 487)

Plan kojim je Bog objavio zahteve zakona

»Ako želimo imati duh i silu treće anđeoske vesti, moramo objaviti zakon i Jevanđelje kao jedinstvenu celinu, jer oni idu ruku pod ruku.« (R&H, 3. septembar 1889. godine)

»Mnoge propovedi o zahtevima zakona su bile propovedane bez Hrista, i taj nedostatak je onemogućio istini da obraća duše.« (R&H, 3. februar 1891. godine)

»Govoreći o obaveznim zahtevima zakona, mnogi su propuštali da opišu beskrajnu Hristovu ljubav. Oni koji su dobili zadatak da ljudima objave tako veli-

ke istine, tako obimne reforme, nisu shvatili veličinu Žrtve pomirenja kojom je izražena beskrajna Božja ljubav prema čoveku. Ljubav prema Isusu, i Isusova ljubav prema grešniku, izostali su iz verskog iskustva onih koji su dobili zadatak da propovedaju Jevanđelje, i koji su uzdizali sebe umesto da uzdižu Otkupitelja čovečanstva.« (R&H, 3. februar 1891. godine)

Crkva ostatka u velikoj opasnosti

Duhovna oduzetost

»U svim našim crkvama ima onih koji su duhovno paralisani. Oni ne pokazuju znake duhovnog života.« (R&H, 24. maj 1892. godine)

Duhovna pospanost

»Dremljiva crkva mora se probuditi, probuditi iz svoje duhovne pospanosti i shvatiti da su joj poverene važne dužnosti koje još nije obavila. Narod još nije ušao u Svetilište, u koje je Isus otišao da obavi pomirenje za svoju decu.« (R&H, 25. februar 1890. godine)

Duhovno slepilo

»Ima mnogo, mnogo takozvanih hrišćana koji bezbrižno očekuju Gospodnji dolazak. Oni još nisu obukli odeću Hristove pravednosti. Oni sebe mogu smatrati Božjom decom, ali se još nisu očistili od greha. Oni su sebični i sami sebi dovoljni. Njihovom iskustvu nedostaje Hristos. Oni ne ljube ni Boga iznad svega ni svoje bližnje kao same sebe. Oni nemaju pravog pojma šta je to svetost. Nisu u stanju da sagledaju svoje greške. Tako su zaslepljeni, da ne vide podmuklo delovanje oholosti i bezakonja. Odeve-

ni su u krpe svoje pravednosti i udareni duhovnim slepilom. Sotona je bacio svoju senku između njih i Hrista i oni nemaju nikakve želje da proučavaju Spasiteljev neporočni, sveti karakter.« (R&H, 26. februar 1901. godine)

Duhovna suša

»Moramo imati Svetoga Duha da bismo mogli razumeti istine za ovo vreme; ali, u crkvama vlada duhovna suša, i mi smo se navikli da se lako zadovoljavamo svojim sadašnjim stanjem pred Bogom.« (R&H, 25. februar 1890. godine)

Crkve umiru

»Naše crkve umiru zato što su nedovoljno poučene o opravdanju verom u Hrista i o srodnim istinama.« (GW 301)

U opasnosti da načinimo strašnu grešku

»Ako smatramo da smo dovoljni sami sebi, da možemo nastaviti da činimo ono što se nama dopada, i da se ipak možemo nadati da ćemo se na kraju naći na pravoj strani, ustanovićemo da smo načinili strašnu grešku!« (R&H, 9. jul 1908. godine)

Delimičan posao nije dovoljan

»Mi se moramo osloboditi svoga ja. Međutim, od nas se traži i više od toga; naime, kada odbacimo svoje idole, praznina se mora ispuniti. Ako srce ostane pusto, ako se praznina ne popuni, onda se nalazimo u položaju čoveka čija je kuća bila 'prazna, pometena i ukrašena', ali nije bilo gosta koji bi u njoj stanovao. Zli duh je zato uzeo sedam drugih duhova još gorih

od sebe, ušao u kuću i nastanio se u njoj; i stanje tog čoveka je na kraju bilo mnogo teže nego što je bilo u početku.

Kada srce ispraznite od svoga ja, morate prihvatiti Hristovu pravednost. Uхватite se za nju verom; jer morate imati Hristov um i duh, da biste mogli činiti dela Hristova. Ako budete otvorili vrata svoga srca, Isus će ispuniti prazninu darom svoga Svetoga Duha, i tada ćete moći postati živa propoved u svom domu, u crkvi, i u svetu.« (R&H, 23. februar 1892. godine)

Poziv na duhovno probuđenje i reformu

»No, imam na tebe što si ljubav svoju prvu ostavio! Opomeni se, dakle, otkuda si spao, i pokaj se, i prva dela čini. Ako li ne, doći ću ti skoro, i dignuću svećnjak tvoj s mesta njegova, ako se ne pokaješ!«

»Dobila sam nalog da kažem da se ove reči mogu odnositi na crkve adventističkih hrišćana u njihovom sadašnjem stanju. Ljubavi prema Bogu je nestalo, a to znači da se ohladila i ljubav prema bližnjima. Samo se sopstveno ja uzdiže i na sve strane vodi borba za zaposedanje prvih mesta. Koliko će to još potrajati? Ako ne bude došlo do novog obraćenja, pobožnost će uskoro toliko opasti da će Crkva postati slična neplodnoj, goloj smokvi. Veliko videlo je bilo dato Crkvi. Ona je imala obilje prilika da donese bogat rod. Ali, pojavila se sebičnost, i Bog je rekao: 'Dignuću svećnjak tvoj s mesta njegova, ako se ne pokaješ!'

Isus je pogledao oholu, neplodnu smokvu i sa žalosnim oklevanjem izgovorio reči osude. Pod težinom prokletstva uvređenog Boga, smokva se osušila. Neka Bog pomogne svom narodu da iskoristi ovu pouku dok još ima vremena!

Neposredno pre svog uznesenja Isus je rekao svojim učenicima: 'Dade mi se svaka vlast i na nebu i na zemlji! Idite, dakle, i naučite sve narode, krsteći

ih u ime Oca, i Sina, i Svetog Duha; učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio, i gle, ja sam s vama u sve dane, do svršetka sveta!' Božji narod danas ne ispunjava ovu naredbu onako kao što bi to trebalo da čini. Sebičnost ga sprečava da ove reči prihvati u njihovom svečanom značenju.

U mnogim srcima jedva da još tinja duhovni život. To me vrlo žalosti. Bojim se da ne vodimo upornu borbu protiv sveta, tela i đavola. Hoćemo li hrabriti, svojim polumrtvim hrišćanstvom, sebični, pohlepni duh sveta, povodeći se za njegovim bezboštvom i smešeći se na njegove laži? Ne! Uz Božju pomoć, stanimo čvrsto uz načela istine, ostajući verni sve do kraja svojoj prvoj ljubavi! Mi ne smemo biti 'u poslu leni' već 'ognjeni u duhu, služiti Gospodu'! Mi imamo jednog Gospodara, i to Isusa! Njega treba da gledamo. Od Njega treba da primamo svoju mudrost. Njegovom milošću treba da sačuvamo svoje poštenje, da stojimo pred Bogom krotko i skrušeno, da Njega predstavimo svetlu!

Veliki su zahtevi za propovedima u našim crkvama. Vernici se više oslanjaju na izjave s propovedaonice nego na Svetoga Duha. Netraženi i neupotrebljeni, duhovni darovi koje su dobili slabe i nestaju. Kada bi propovednici krenuli u nova polja, vernici bi bili primorani da prihvate odgovornosti i upotrebom njihove sposobnosti bi porasle.

Bog protiv propovednika i vernika iznosi tešku optužbu da su duhovno mlitavi i kaže: 'Znam tvoja dela da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih! Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da

si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go. Savetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju da se obogatiš, i bele haljine da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje, i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš.'

Bog nas poziva na duhovno probuđenje i na duhovnu reformu. Ako se to ne zbude, oni mlaki nastaviće da rastu u svojoj odbojnosti prema Bogu, sve dok On ne odbije da ih prizna za svoju decu.

Probuđenje i reforma dogodiće se pod upravom Svetoga Duha. Probuđenje i reforma su dve različite pojave. Probuđenje označava obnavljanje duhovnog života, oživljavanje snaga uma i srca, vaskrsavanje iz duhovne smrti. Reforma označava reorganizaciju, promenu ideja i teorija, navika i običaja. Reforma neće doneti dobre rodove pravednosti sve dok se ne udruži sa probuđenjem i oživljavanjem Duha. Probuđenje i reforma moraju obaviti svoje delo i moraju se sjediniti u obavljanju tog dela.

'Vi niste svoji, jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle, Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božje.' 'Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima da vide vaša dobra dela i slave Oca vašega koji je na nebesima.' Hristos je dao svoj život za grešni rod, ostavljajući nam primer koji treba da sledimo. Onome koji se bude tako ponašao biće upućene reči priznanja: 'Dobro, slugo dobri i verni ... uđi u radost Gospodara svojega!'

Gospodnja poruka nikada ne guši aktivnosti. Ona uvećava čovekovu korisnost usmeravajući pravilno njegove aktivnosti. Bog nikada ne ostavlja čoveka bez cilja koji treba da postigne. On stavlja pred njega večno nasledstvo, daje mu istine koje ga opleme-

njuju, tako da može nastaviti da napreduje sigurnim putem, trčeći za onim što je dostojno ulaganja svih njegovih sposobnosti – za krunom večnog života.

Čovekova snaga će se povećati kada se bude trudio da upozna Boga. Kada bude nastojao da dostigne najviša merila, Biblija će mu poslužiti kao videlo koje će voditi njegove korake prema domu. U toj Reči pronaći će da je s Hristom sunaslednik večnog blaga. Taj Vodič će mu ukazati na neiscrpna bogatstva Neba. Trudeći se da upozna Boga, čovek će osigurati sebi neprolaznu sreću. Iz dana u dan Božji mir će biti njegova nagrada, a verom će gledati dom pun večne svetlosti, slobodan od svih žalosti i razočaranja. Bog će upravljati njegovim koracima i čuvati ga da ne padne.

Bog voli svoju Crkvu. Kukolj je pomešan s pšenicom, ali Gospod poznaje svoje. 'Ali imaš malo imena i u Sardu, koji ne opoganiše svojih haljina, i hodiće sa mnom u belima, jer su dostojni. Koji pobedi on će se obući u haljine bele, i neće izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznaću ime njegovo pred Ocem svojim, i pred anđelima njegovim. Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama!'

Zar ovaj Hristov savet neće delovati na crkve? Dokažete vi, koji poznajete istinu, hramati na obe strane? 'Ako je Gospod Bog, idite za njime, ako li je Val, idite za njime!' Hristovi sledbenici nemaju prava da stoje na neutralnom terenu. Ima više nade od otvorenog neprijatelja nego od onoga koji pokušava da bude neutralan!

Neka Crkva odgovori na reči proroka: 'Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te! Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode;

a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom!'

Božji narod izgubio je svoju prvu ljubav. Zato se sada mora pokajati i postojano napredovati putem svetosti. Božje namere obuhvataju svaku oblast života. One su nepromenljive, večne; i izvršiće se u vreme koje im je određeno. Privremeno može izgledati da sotona ima svu moć u svojim rukama; ali, mi se moramo pouzdati u Gospoda. Kada se budemo približili njemu, On će se približiti nama, i moćno će raditi da izvrši namere svoje milosti.

Bog ukorava svoj narod zbog njegovih greha, da bi ga mogao pokrenuti da se ponizi i potraži Božje lice. Kada se narod bude reformisao, kada se Božja ljubav ponovo bude rasplamsala u njegovom srcu, Bog će poslati odgovore pune ljubavi u skladu sa zahtevima koje mu je narod uputio. On će podupreti reforme u narodu, podižući pred njima zastavu nasuprot njegovim neprijateljima. Njegovi bogati blagoslovi počivaće na Njegovom narodu i narod će blistavo odsajivati svetlost s Neba. I tada će se mnoštvo ljudi druge vere, videći da je Gospod sa svojim narodom, sjediniti s njime i služiti Otkupitelju.« (R&H, 25. februar 1902. godine)

Opasnosti i prednosti poslednjih dana

» **Z**a prvu Crkvu nada u Hristov dolazak bila je blažena nada, i apostol predstavlja njene vernike kao ljude koji čekaju Božjega Sina da dođe s Neba, koji ljube Njegov dolazak. Sve dok su oni koji su sebe smatrali Hristovim sledbenicima gajili ovu nadu, bili su videlo svetu... Sotona se trudio da izazove otpad u prvoj Crkvi; da bi postigao svoj cilj uneo je u Crkvu učenja koja su potkopavala poverenje u Hrista i Njegov dolazak. Neprijatelj Boga i čoveka bacio je svoju paklenu senku na puteve vernika i pomračio zvezdu njihove nade, pa čak i njihovu veru u slavno pojavljivanje velikog Boga i Spasitelja našega Isusa Hrista.

Nada koja im je nekada bila tako dragocena sada je izgubila svoju privlačnost, jer su podmukle sotoni-ne prevare skoro potpuno pomračile videlo spasenja koje je nastalo zaslugom razapetog i vaskrslog Spasitelja, i navele ljude da traže pomirenje svojim delima – postovima i mučenjima, uplaćivanjem novca Crkvi. Bilo je mnogo privlačnije neprepороđenom srcu da traži posvećenje na taj način, nego pokajanjem i verom, verovanjem u istinu i poslušnošću istini.

U razdoblju otpada, mrak je pokrивao zemlju i tama narode; ali je reformacija probudila stanovnike Zemlje iz smrtonosnog dremeža i mnogi su okrenuli

leđa svojim zabludama i predrasudama, svojim sveštenicima i mučenjima tela, i počeli služiti živome Bogu, pretraživati Njegovu svetu Reč u želji da nađu istinu kao neko sakriveno blago. Počeli su marljivo da kopaju u rudniku istine, čiste ga od naslaga smeća ljudskih mišljenja koje je zatrpalo skupocene dragulje videla. Ali, čim je započelo delo reformacije, sotona je još odlučnije i revnije pregnuo na posao da ljudski um zarobi sujeverjem i zabludama...

Ono što je u prošlosti naveo ljude da čine, sotona će pokušati da učini ponovo. Neprijatelj Boga i ljudi nekada je prevario prvu Crkvu i uneo otpad u redove onih koji su tvrdili da ljube Boga, a danas, ukoliko se Božji narod ne trgne iz sna, i on će neoprezno upasti u sotonine zamke. Među onima koji tvrde da veruju u skori Spasiteljev dolazak, koliki su već otpali, koliki su već izgubili svoju prvu ljubav, i tako se usaglasili s opisom Laodikejske crkve, koja je proglašena ni hladnom ni vrućom. Sotona će napregnuti krajnje snage da ih zadrži u stanju ravnodušnosti i mrtvila. O, kada bi Gospod otkrio ljudima opasnosti koje im prete, tako da se mogu trgnuti iz svog duhovnog dremeža, potkresati svoje žiške i budni sačekati Ženika kada bude dolazio po svoju nevestu!

Dani u kojima živimo puni su događaja i bremeniti opasnostima. Znaci približavanja kraja se množe oko nas, a događaji koji će se zbiti biće mnogo strašniji od svih koje je svet do sada imao priliku da doživi...

Neka svi oni koji tvrde da veruju u skori Gospodnji dolazak pretražuju Pisma više nego ikada pre; jer je sotona namerio da iskoristi sva sredstva da duše zadrži u tami, da uh učini slepima za opasnosti vremena u kome živimo. Neka svaki vernik uzima svo-

ju Bibliju moleći se iskreno da mu Sveti Duh pomogne da ustanovi šta je istina, da sazna više o Bogu i o Isusu Hristu koga je On poslao. Tražite istinu kao sakriveno blago! Razočarajte neprijatelja!

Vreme probe je upravo sada, jer je glasna vika trećeg anđela već započela otkrivanjem pravednosti Hrista, Otkupitelja koji oprašta grehe. To je početak svetlosti anđela od čije će se slave zasvetleti sva Zemlja.

Posao svakoga do koga je doprla vest opomene je da uzdigne Isusa, da Ga predstavi svetu onako kao što je otkriven slikama, predstavljen simbolima, prikazan otkrivenjima proroka, razjašnjen poukama koje su bile date Njegovim učenicima, uzdignut divnim čudima pred sinovima čovekovim. Pretražujte Pisma; jer ona svedoče za Njega!

Ako želite opstati u vremenu nevolje, morate upoznati Hrista, prihvatiti dar Njegove pravednosti, koji On uračunava pokajanim grešnicima. Ljudska mudrost ne bi bila dovoljna da zamisli plan spasenja. Ljudska filozofija je prazna, plodovi najuzvišenijih čovekovih sila bezvredni bez velikog plana božanskog Učitelja. Nikakva slava se ne može pripisati čoveku, sva ljudska moć i slava leže u prahu; jer je istina, kakva je u Isusu, jedino sredstvo, dostupno čoveku, kojim bi se on mogao spasti. Čovek ima prednost stupanja u vezu s Hristom; i tada se božansko i ljudsko sjedinjuje. I jedino u tom sjedinjavanju krije se sva čovekova nada; jer kada Božji Duh dotakne dušu, bude se njene snage i čovek postaje novo stvorenje u Hristu Isusu...

Tema koja privlači srce grešnika je Hristos, i to razapeti. Na krstu na Golgoti Hristos je kao neuporediva Ljubav otkriven svetu. Predstavite Ga tako gladnom mnoštvu, i svetlost Njegove ljubavi zado-

biće ljude da pređu iz tame u svetlost, od prestupa zakona u poslušnost i pravu svetost. Najbolji način da svojoj savesti jasno predstavimo odvratnu prirodu greha je da posmatramo Hrista na krstu na Golgoti. Upravo je greh prouzrokovao smrt Božjeg dragog Sina, a greh je prestupanje zakona. Na Hrista je bilo stavljeno bezakonje svih nas. Grešnik tada postaje svestan činjenice da je zakon dobar; jer shvata da zakon osuđuje njegova zla dela, dok istovremeno uzdiže neuporedivu ljubav koju je Bog pokazao kada je grešniku omogućio spasenje uračunatom pravednošću Onoga koji nije znao za greh, u čijim se ustima nije našla prevara.

Istina je delotvorna, poslušnošću njena sila menja um u Hristovo obličje. Upravo istina, kakva je u Isusu, budi savest i preobražava um; jer se u srce useljava zajedno sa Svetim Duhom. Ali, ima i mnogo onih koji se, zbog nedostatka duhovne pronicljivosti, oslanjaju na prazno slovo reči i koji uviđaju da bez prisustva Svetoga Duha ona ne može da oživi dušu niti da posveti srce. Neko može biti u stanju da navodi tekstove iz Starog i Novog zaveta, može biti upoznat s naredbama i obećanjima iz Božje reči, ali, ako Sveti Duh ne upiše istinu u srce, obasjavajući um božanskom svetlošću, nijedna duša ne može pasti na Ste nu i razbiti se; jer samo božanska sila povezuje dušu s Bogom. Bez prosvetljenja Božjim Duhom, mi nećemo biti u stanju da razdvojimo istinu od zablude, i pašćemo kao žrtve majstorskih iskušenja i prevara kojima će sotona ispuniti svet.

Mi se bližimo završetku sukoba između Kneza svetlosti i kneza tame, i vrlo skoro opsene neprijatelja staviće na probu našu veru, da bi se videlo kakva je. Sotona će činiti čuda pred očima Zveri, i varaće

one 'koji žive na Zemlji znacima, koji mu biše dani da čini pred Zveri'. Ali, iako će se knez tame truditi da mrakom pokrije Zemlju i tamom narode, Gospod će pokazati svoju zaštitničku silu...

Delo Svetoga Duha je neizmerno veliko. Upravo iz tog izvora dolaze snaga i uspešnost svima koji rade za Boga; Sveti Duh je Utešitelj, jer On označava Isusovo lično prisustvo u srcu. Onaj ko gleda na Hrista s jednostavnom, dečjom verom, postaje učesnik u božanskoj prirodi posredovanjem Svetoga Duha. Kada se podredi vođstvu Svetoga Duha, hrišćanin može da bude siguran da je postao savršen u Onome koji je glava svemu. Kao što je Hristos bio proslavljen na dan Duhova, tako će ponovo biti proslavljen prilikom dovršavanju dela Jevanđelja, kada će pripremiti ljude da izdrže završnu probu poslednje bitke u velikom sukobu...

Kada Zemlja bude obasjana slavom Božjom, mi ćemo videti delo slično onome koje su obavili učenici, puni Svetoga Duha, kada su propovedali u sili vaskrslog Spasitelja. Svetlost s Neba je prodrila u pomračene umove ljudi koje je neprijatelj Hristov zaveo, i oni su odbacili pogrešne slike koje su imali o Njemu; jer su ga pod uticajem Svetoga Duha sada videli kao Kneza i Spasitelja, koji daje pokajanje Izrailju i oprostenje greha. Oni su Ga videli okruženoga slavom Neba, s nebrojenim blagom u rukama, blagom koje može darovati onima koji okreću leđa pobuni. Kada su apostoli opisali slavu Jedinorodnoga od Oca, tri hiljade ljudi je bilo dirnuto do suza; oni su videli sebe u pravoj svetlosti, grešne i pokvarene, a Hrista kao svog Spasitelja i Otkupitelja. Hristos je bio uzdignut, Hristos je bio proslavljen, silom Svetoga Duha koji je počivao na ljudima. Okom vere ti vernici su Ga

videli kao Onoga koji je podneo poniženja, patnje, i smrt, da oni ne bi izginuli, već nasledili večni život. Dok su posmatrali Njegovu savršenu pravednost, videli su svoju pokvarenost i nečistotu, i bili ispunjeni strahom Božjim, ljubavlju i obožavanjem Onoga koji je dao svoj život na žrtvu njih radi. Ponizili su svoju dušu do praha zemaljskoga, pokajali se za svoja zla dela, i slavili Boga za Njegovo spasenje...

Otkrivenje Hrista Svetim Duhom pomoglo im je da shvate Njegovu silu i veličanstvo, i oni su pružili svoje ruke k Njemu u veri, govoreći: 'Verujem!' Tako je bilo u vreme ranoga dažda; ali će pozni dažd biti mnogo obilniji! Spasitelj ljudi biće proslavljen, i Zemlja će biti obasjana blistavim sjajem zraka Njegove pravednosti. On je Izvor svetlosti, i svetlost s otvorenih vrata obasjava Božji narod, tako da ga mogu uzdići u sjaju njegovog slavnog karaktera pred onima koji žive u tami.

Hristos nije bio objavljen u vezi sa zakonom kao verni i milostivi Poglavar sveštenički, koji je u svemu bio iskušán, ali bez greha. On nije bio predstavljen grešnicima kao božanska Žrtva. Njegovom ulogom Žrtve, Zamenika, Zaloge, bavili smo se samo usputno i hladno; a upravo je to neophodno grešniku, jer će neuporediva Hristova ljubav, delovanjem Svetoga Duha, uveriti i obratiti otvrdnulo srce.

Upravo je božanski uticaj ono što daje ukus soli u hrišćaninu. Mnogi propovedaju doktrine i teorije naše vere; ali je njihovo propovedanje kao so bez ukusa, jer Sveti Duh nije u stanju da deluje preko njihove bezvredne službe. Oni nisu otvorili srce da prime Hristovu milost; oni ne poznaju delovanje Duha; slični su testu bez kvasca; nema delatnog načela u celokupnom njihovom radu, pa zato ne uspevaju

da zadobiju duše za Hrista. Oni ne prihvataju Hristovu pravednost; to je odeća koju ne nose, to je punina koju ne poznaju, to je izvor s koga ne piju.

O, kada bi Hristova služba pomirenja bila brižljivo proučavana! O, kada bi svi pažljivo i s molitvom proučavali Božju reč, ne zato da bi se pripremili da raspravljaju o spornim tačkama doktrine, već da bi se kao gladne duše nahranili, da bi se kao žedna usta osvežili na izvoru života! Upravo kada istražujemo Pisma ponizna srca, svesni svoje slabosti i bezvrednosti, Isus se otkriva našoj duši u punom sjaju svoje vrednosti.

Kada postanemo učesnici u božanskoj prirodi, mi s odvratnošću gledamo na uzdizanje svoga ja, a ono što smo nekada smatrali mudrošću izgleda nam kao troška i smeće. Oni koji su se izgradili da vode rasprave, koji su sebe smatrali bistrim, pametnim ljudima, sada žalosno i posramljeno gledaju na svoje delo, znajući da je njihova žrtva isto tako bezvredna kao i Kainova, jer joj je nedostajala Hristova pravednost.

O, kada bismo kao narod ponizili svoja srca pred Bogom, kada bismo Ga zamolili da izlije na nas dar svoga Svetoga Duha! Kada bismo došli pred Gospoda ponizno, skrušena srca, On bi uslišio naše molitve; jer je sam kazao da je mnogo spremniji da nam udeli svoga Svetoga Duha nego što su roditelji spremni da daju dobre darove svojoj deci. Tada bi Hristos bio proslavljen, i mi bismo u Njemu videli puninu Božanstva u telu. Sam Isus je rekao o Utešitelju: 'On će me proslaviti, jer će od mogega uzeti i javiće vama!' To nam je najvažnije i najbitnije! Jer to je večni život 'da poznaju Tebe, jedinoga i istinitoga Boga, i koga si poslao, Isusa Hrista!'« (R&H, 22. i 29. novembar 1892. godine)

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.13-472

Данијелс, Артур Г.

Hristos naša pravednost / Artur G.

Danijels ; [prevod sa engleskog Milan Šušljic].

- 2. izd. – Beograd : Preporod, 2007 (Beograd :
Preporod). - 134 str. ; 21 cm

Prevod dela: Christ – our Righteousness /
Arthur G. Daniells. – Tiraž 200.

ISBN 978-86-423-0221-8

a) Адрентизам

COBISS. SR – ID 133420556